

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 167 / Kasım 1995 / 4,- DM

17 YILDAN BUGÜNE BUGÜNDEN TAM ZAFERE!

1978 yılına kadar ki Kürdistan tarihinde günlerin ve yılların herhangi bir özelliği, herhangi bir gelişmesi yoktu. Yıllar, zamanlar, gece ve gündüzler birbirini takip eder, birbirinden farksız geçerdi. Önceki bir zaman sonraki bir zamandı; sonraki bir zaman ise önceki bir zamandı. Kahredici kanıksanmış bir zaman, bir yaşam tekrarı vardı. Zaman ölü, yaşam ise boştu. Diri bütün dinamikler dipsiz derinliklerde gömülüydü. Yaşam sevgisi, insan sevgisi, doğa sevgisi kalmamıştı. Geleceğe tutku ise mezarda çürütülmüştü.

1978 yılının bir 27 Kasım günü, tarihten çok tarihsizlik, yaşamdan çok ölüm olan korkunç düşürülmüşlüğe son vermenin tarihi kararı veriliyordu. Bu bin yılların cesaret edilemeyen kararı ilan edilecek ve atılan bu büyük adımdan bir daha geri dönülmeyecekti. Verilen söze bağlı kalınıyor, ilan edilen karar takip ediliyor, atılan adım kesintisiz sürdürülüyordu. Böyle yaklaşıldığı için bugüne gelinebiliyordu. Kendini ulusal ve uluslararası sahalarda yenilmez kılarak kabul ettiren bir ülke ve halk gerçekliği ortaya çıkacaktı her şeye rağmen.

Geçen 17 yıl bir tarihtir. Süresi kısa ama gelişmesi büyük bir tarih. Bu kısa tarih süresine sığdırılan asırlık değişimdir; yeni insandır, yeni ufuktur, yeni anlayıştır, yeni yasadır; topyekün kendine ait olan insanın onurlu yaşamıdır.

Bütün dünya görüyor: En alttakiler, en ezilenler geleceğe müthiş bakıyorlar. Beyniyle ve yüreğiyle parçalananlar, ölü yaşama kader olarak boyun eğenler, bu konumlarıyla yeryüzünün lanetlilerine dönüşenler bütün bu kabul edilemez özelliklerinden silkinerek arınıyorlar. Uyandılar, ayağa kalktılar, yürüdüler, konuştular, hakları için direndiler ve şimdi kazanıyorlar.

Müthiş düşürülmüşlüğe karşı görkemli öfkelerini örgütlüyorlar. Birleşiyorlar, cepheleşiyorlar. "Karşımızda dünya bile olsa durduramaz bizi" diyerek, özgür insanlık cumhuriyeti, onurlu insanlık vatanı için kararlılıklarını haykırıyorlar. Kurşunlarla yaşamlarını yitiriyorlar, bombalarla parçalanıyorlar, ateşlerle yanıyorlar. Bunun karşılığında ise güç alıyorlar, ne kadar haklı olduklarını kavrıyorlar, ne kadar direnirlerse o kadar kazanacaklarını anlıyorlar, imha edildikçe çoğaldıklarını görüyorlar.

Acılar, zorluklar, fedakarlıklar, kahramanlıklar içinde amansızca geçen 17 yıl bir tarihi durduruyor, yerine öz tarihi başlatıyor ve yeni yeni sayfalarla dolduruyor. Bu yıllar bilinç patlaması yaratacak, aydınlık saçacak, insan devrimini başaracaktı.

17 yılın tamamlandığı bugün; bütün her şeyin adandığı kutsal amacın zaferi uzanıp koparılacak kadar yakındır. Artık milyonlar hareketli, milyonlar coşkulu, milyonlar heyecanlı, milyonlar umutlu ve milyonlar "hemen kurtuluş" sözlü...

İnsanlığın en eski uygarlık merkezi Mezopotamya'nın Kürdistan coğrafyasından dünya dengelerini sarsan, Ortadoğu'da halklar sosyalizmini yeşerten, enternasyonalizmin bayrağını günden güne yükselten PKK; bu 17 yılın gerçeğidir, akımıdır, hareketidir, öncüsüdür ve yeni bir dünyasıdır. İlk günden bugüne aynı heyecanla bu yeni tarihin yazımına önderlik eden, bu diriliş adımını iç ve dış saldırılardan koruyan, stratejik-taktik belirlemelerini gözeten, tarihi güncelleştiren günceli ise tarihleştiren Başkan APO, bu 17 yılın bu kadar büyük gelişmeyi kapsamasında tartışmasız olarak birinci sırada rol oynadı, oynuyor. Halkımız ise bu mücadelenin temel dayanak gücü oldu, oluyor.

PKK, sıfırdan bugünü 17 yılda yaratma başarısını gösteren hareketin adı olarak, bundan sonrasını bugünün birikimi üzerinde tamamlayacaktır. Nitekim 20. yüzyıl kapanmadan Kürdistan devriminin zafer kazanacağının teminatı geçen 17 yıl pratiğidir. 18. yıl zaferi tamamlama sürecinin başlangıcı olacaktır.

TÜM ARGK KOMUTAN VE SAVAŞÇILARINA!

ÖNÜMÜZDEKİ SÜRECE İLİŞKİN GÖREVLERİMİZ VE PLANLAMA GERÇEKLİĞİMİZ

Abdullah ÖCALAN

Ulusal kurtuluş ve insanlık savaşında, 1995 yılı bütün ağırlığıyla devam etmektedir. Özel savaş cehpesinde olduğu kadar, ulusal kurtuluş cehpesinde de sonuca doğru gitmede önemli bir aşamaya girilmiştir. Her iki taraf için de ne sonuç alıcı kesin başarılardan, ne de yenilgilerden bahsedilebilir.

Özel savaş, arkasındaki toplumsal, siyasal, uluslararası destek, nicel ve teknik üstünlüğüne rağmen tam bir başarıya ulaşamaması, kendi adına bir kayıptır. Aslında özel savaş rejimi için geçen yıl, mutlak bir zafer yılı olmalıydı. Çünkü öyle değerlendirildi ve yüklenimleri de bu temeldeydi. Bu sonuca ulaştıkları, hatta devrimci savaşımımızı gerileme sürecine soktuklarını iddia etmeleri zordur. Bu anlamda özel savaş başarısızdır. Buna karşılık devrimci savaşımımız karşısında tam anlamıyla çözüldükleri ve geriledikleri söylenemez. Bu konuda abartılı yaklaşımlardan, kendimizi yanıltmaktan kaçınmalı ve durumu gerçekçi tarzda değerlendirmeliyiz.

Hiç şüphesiz, düşman cephesinde görülmemiş bir düzeyde yıpranma yaşanmakta ve gün geçtikçe de bu derinleşmektedir. Ekonomik, sosyal, siyasal yıpranma, çözümsüzlük ve verdikleri çok ağır kayıplar, herhangi bir savaştan daha fazladır. Türkiye Cumhuriyeti ekonomisiyle, sosyal ve siyasal yapısıyla tarihinin en önemli bunalımını yaşamaktadır. Bu alanlarda çözülme giderek hızlanmaktadır.

Devamı 16. sayfada

O GÜN FİS'TE

ÖZGÜR KÜRDİSTAN TARİHİNİN TEMELLERİ ATILIYORDU

Yazısı 26. sayfada

Serxwebûn'dan...

TC, seçimlerle 1995 yenilgisini gizleyemez

Ülkemizde, Türkiye'de ve dünyada çok önemli siyasal gelişmeler yaşanmaktadır. Kapitalist dünyadaki pazar savaşları sürdüğü gibi, emperyalizmin oturtmak istediği düzenin de tutmayacağı ve her geçen gün bir yerde darbe yiyeceği görüldü. Dünyaya istediği gibi şekil vermekte zorlanan emperyalizm, halkları daha da zorlamakta ve sorunları ağırlaştırmaktadır.

Dünyada henüz bir geçiş süreci yaşanmaktadır. Dünyanın çıkan çivisi henüz çakılamamıştır. Eskinin blokları arası denge durumuna ulaşılamamıştır. Emperyalizm dengeyi bozduğunda kısa sürede yalnız başına yeni bir dengeye ulaşacağını hesapladı. Ancak bunu başaramadı. Sonuçta yaşanan dengesizlik ve geçiş süreci emperyalist-kapitalist sistemi de zorluyor.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde en çok zorlandığı alanların başında Ortadoğu gelmektedir. Bu ülkeler arasındaki çelişkiler, bu alanda daha açık bir biçimde görülmektedir.

Bölgede belli bir istikrarın sağlanamamasının en büyük nedenlerinden biri de kuşkusuz Kürt sorunudur. Kürt sorunu artık sadece Kuzey Kürdistan sorunu olarak değil veya sadece Güney Kürdistan sorunu olarak da değil, bütün Kürdistan için tartışılmakta, bölgesel ve uluslararası bir sorun olarak dünyanın gündemindeki yerini almaktadır. Hatta bölgedeki istikrarsızlığın kaynağı konumundadır.

Bu yönüyle Kürt ve Kürdistan sorununda belli bir çözüm zorunluluğu kendisini dayatmaktadır. Gerek emperyalist sistem olsun (aralarındaki çelişkilere rağmen) gerekse de Kürdistan'ı dörde bölerek parça parça sömürgeleştiren ülkeler olsun sorunun basıncı altında çözüm yönünde çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Sömürgeci ülkelerin, aralarında nüans farklılıkları olsa da eski statükoda ısrar bi-

> "1995 yılındaki kazanımlar ve yeni mevziler bir seçim sürecini dayattı. Bu süreci ve 1995 yılı kazanımlarımızı da değerlendirerek, 1996 yılını ve özgürlüğümüzü kazanabiliriz. Bunun için de her zamankinden daha güçlüyüz. 1996'ya ve partimizin 18. yılına girişi sıradan bir hızla değil, zafer hızıyla olacaktır."

çiminde ortak noktalara sahipler. TC bu konuda en katı tutumu sergiliyor. Ancak çözemiyor ve gittikçe kendisi çözülüyor. Gelinen aşamada Kürt sorununun uzun süre çözümsüz kalması, en kötü çözümden daha tehlikeli sonuçlar ortaya çıkarabilir. Bu durum, Kürdistan'ın sorununun çözüm zamanı geldiğini tüm çevrelere dayatıyor. Bu sorunla artık ne emperyalizm, ne de TC yaşayabilir.

Emperyalist ülkeler sömürgeci güçlere göre daha esnek olmalarına rağmen çözüm yöntemi konusunda kendi aralarında farklılıklar gösteriyorlar. Ancak şu anki eğilim PKK'yi çözüm dışı tutma veya esnelterek süreçe dahil etme biçimindedir. Bu olmayınca da tepkilerini çeşitli biçimlerde saldırılar ve karalamalarla dile getirmektedirler.

ABD ve Almanya günlük olarak PKK ile savaş halindedirler. TC'ye yaptıkları ekonomik ve askeri yardımlar bir ulusun soykırımında kullanılıyor. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de, günlük olarak Kürt halkına saldırmaktadırlar. Almanya her gün dava üstüne dava açıyor. Kürt halkına ait derneklere ve kültür kurumlarına saldırıyor. Hitler döneminde Yahudilere yaptığını şimdi de Kürtlere yapmaya çalışıyor. Almanya'nın Kürt halkına yönelik saldırılarının ikinci yıldönümündeyiz. Bu tutumunda daha da ısrar ediyor. Her ne kadar Kürt halkına saldırılarını gerekçelendirse de, asıl neden Almanya'nın sosyalizm ve halklar düşmanı yüzüdür. Almanya Doğu Almanya'yı, Polonya'yı çözdü, ancak PKK'yi çözemedi. PKK ve Kürt ulusu karşısında yenildi. Aslında PKK'den büyük korkuyor. Çünkü PKK'nin yeni sosyalizm ve yeni insan anlayışı başta Almanya olmak üzere emperyalizmi derinden ürkütüyor. Bütün öfkesi ve çılgınca tepkileri de bunun içindir. "Adeta sosyalizmi çözdük, siz nereden çıktınız" gibi bir tavrın içindedirler. Bu anlamda 1940'lardaki faşist Almanya'nın tavrı bugün Kürt ulusu şahsında PKK'ye gösterilmektedir.

ABD'nin düşmanlığı da farklı temellere dayanmıyor. Ancak ABD daha politik yaklaşmaya çalışıyor. Bir taraftan PKK'yi haksız temelde karalarken, diğer taraftan Kürtlere yönelik politikaları da geliştirmek istemektedir.

Ancak bütün bu yönelimlere rağmen PKK, bilimsel sosyalizmin temsilcisi ve Kürdistan sorununun çözümünde temel güç olarak bütün emperyalist ve sömürgeci baskılar karşısında özgücüne ve önderliğin taktik ustalığına dayanarak 17. yıldönümüne çok güçlü siyasi ve askeri mevzileri kazanan bir hareket olarak girmektedir.

İkinci bir 15 Ağustos Atılımı olarak gelişen, Güneş Ülkesi Harekatı Güney Kürdistan'da demokratik bir federasyon yaratmaya yönelik hem emperyalizmin bölge siyasetindeki hesaplarına, hem de işbirlikçi ihanetin hesaplarına darbe vurdu. PKK Güney'de de sorunun temel ortağı oldu. Halk iktidarı Güney'de giderek gelişiyor. Dublin zirvesi bu hamlenin ardından boşa çıktı. Sadece Dublin zirvesi değil, zirve sonrası yapılmaya çalışılan her türlü hamle boşa çıktı. Bazı küçük-burjuva işbirlikçi Kürt çevreleri sorunu sırf hamle olayına indirgeyerek, birçok olayda olduğu gibi ulusal çıkarlara sırt çevirdiler. Bu, küçük-burjuvazinin ruh halinin basit bir yansımasından başka bir şey değildir. Bu tutumlarıyla kendi kendilerine yok olup gitmekten kurtulamazlar ve ulus karşısında da hesap veremezler.

Genel anlamda Kuzey'den Güney'e, Doğu'dan Batı'ya kadar herkes KDP'nin Kürdistan özgürlük mücadelesi önündeki engelleyici tutumunu görmeye ve buna karşı tavır almaya başladı. KDP'nin yalnızlaştığını ve Kürtlerin PKK etrafında toplandığını görünce telaşlanmaya başlayan sömürgeci güçler, ihaneti daha da içinden çıkılmaz durumlara soktular. Ancak geç kaldılar. KDP teşhir olacağı kadar oldu. Ulusal Kongre, demokratik federasyon ve Kürt uluslaşması önünde engel olma konumları gittikçe zayıfladı. PKK Güney Kürdistan'da da gündemi belirlemeye başladı.

TC bunu "Güney Kürdistan'daki gelişmelere seyirci kalmaya başladığı" gibi bir yorumla duyurdu. Kontra basın yazarları bunu günlerce yazdı. İpleri yeniden ele alma adıyla Güney'e yönelik yeni hamlelere girişti. Türk basını her gün psikolojik savaşa yönelik programlarını arttırarak, tam bir yıkım savaşına yöneldi. Ancak TC'nin KDP'yi kurtarma çabalarına rağmen KDP gittikçe zayıflıyor. Aşiretçi ilişkiler çözülüyor. Güney halkı modern ulusal kurtuluş siyasetiyle ilişkisini geliştiriyor. Kürdistan sorununun çözümünün birlikte olması gerektiği ve sınırların giderek anlamsızlaştığı daha da açığa çıktı. Artık Güney'e belli bir çözüm dayatıp, Kuzey'i bunun dışında tutma imkanı da ortadan kalkmıştır.

Kürdistan sorunu üzerinde çözüm arayışları

Son dönemlerde Kürt sorununun çözümü üzerindeki tartışmalar giderek derinleşiyor. Leyla Zana üzerinde yürütülen tartışmalar, verilen ve verilmeyen ödüller Avrupa'nın arayışlarının bir sonucudur. Son dönemlerde çeşitli uluslararası kuruluşların yayınladıkları raporlarda TC'nin Kürdistan'da ABD ve Avrupa'dan aldığı silahlarla kirli savaşı yürüttüğünü belirtmeleri, yine Helsinki Watch'in Amerika kolunun da Cenevre Sözleşmesi'ni kabul eden bir taraf olarak PKK'yi görmesi Kürt sorununda gelinen aşama ile ilgilidir.

Burada şöyle bir soru da sormak yerindedir: Acaba Avrupa bu ödülü şimdiye kadar bir Kürde neden vermedi? Aslında içine girdikleri suçlu konumlarını şimdiye kadar gizleme durumları vardı. Artık Kürt sorununun belli bir çözümü dayattığını görüyorlar. Bu temelde çözümde de rol almak istiyorlar. Bunu da karşılıklı olarak ortamı yumuşatarak yapıyorlar. Bir taraftan Kürt halkının mücadelesi ödüllere layık görülürken, diğer taraftan da Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne almak istiyorlar, rejimi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak için çözüm arayışlarına giriyorlar.

Aslında Gümrük Birliği'ne giriş konusunda fırtınalar koparılsa da, TC'nin Gümrük Birliği'ne girişi pek de yararına değildir. Savaştan dolayı Türkiye ekonomisi tümüyle tıkanmıştır. 1996 bütçesinin %60'ını iç ve dış borç faizlerine, geriye kalan %40'ını da savaş harcamalarına ayırmış. Ülkeye tam bir savaş ekonomisi hakim. Her şey savaş ekonomisine göre ayarlanıyor. Üretim oldukça kısıtlanmıştır. Savaş koşullarında rejim kendisini ayakta tutmak için üretim yapıyor. Dolayısıyla gümrük kotalarını kaldırarak piyasada var olması mümkün değildir. Ucuz emek gücünü ve ülkenin satılmamış ne kadar değeri varsa onu satmak üzerine bu hesaplar yapılıyor.

Eğer Kürdistan'daki savaş olmasaydı, Türkiye'de kemalistler de dahil herkes Gümrük Birliği'ne karşı çıkardı. Şimdi adeta Gümrük Birliği'ne girmek için herkes yarışıyor. Aykırı bir ses çıktığında vatan haini bile ilan ediliyor. Bunun nedeni gayet açıktır. Burada realist politikalardan çok dönemsel hareket etme durumları söz konusudur. Gümrük sorunu kullanılarak psikolojik moral kazanılmak istenmektedir. Bir de bunu "demokratikleştik" sloganlarıyla birleştirerek süreci kurtarmak istiyorlar.

TC, Kürt sorunu konusunda kopardığı her tavize karşı ülkenin bir zenginliğini satmaktadır. Aslında ortada bir anlaşma durumu vardır. Siyasi ve psikolojik alanda kopardığı her tavize karşı yeni tavizler vererek ülkeyi büyük bir handikapın içine sürüklüyorlar.

Burada Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesi veya girmemesi o kadar önemli değildir. Çünkü her iki durumda da zararlı çıkacaktır. Her iki durumda ulusal kurtuluş mücadelesinin kullanabileceği imkanlar eline geçecektir.

Yine bu tartışmalar Türkiye'deki özel savaşın sivil örgütlerinin yüzünü bir kez daha açıkça ortaya koydu. Daha bir ay öncesine kadar grev çağrıları yapan işçi ve memur sendikaları, bugün Avrupa'da rejimi korumak için diplomasi yapıyorlar. Hükümetle aralarında uzlaşmaz gibi çelişkiler gösterilerek kamuoyu ve işçiler aldatıldı. Hatta birbirlerini tehdit bile ettiler. Sonuçta, yine işçiye ve memura bir şey verilmedi. Şimdi ise işçi ve iş-

veren sendikaları, odalar ve meslek örgütlenmelerinden tutalım gazetecilere kadar herkes hükümetle birlikte diplomasi yapıyor. Böylece gündemi iç sorunlardan Gümrük Birliği'ne kaydırdılar.

Avrupa kapılarında rejimi kurtarma çabaları gelişirken ve diplomasi tamamen bu alan üzerine yapılırken, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği konuma denk düşen yeni ittifaklar da gelişiyor. Rusya'da bu yönlü gelişen adımlar, ABD ve Avrupa'yı tedirgin ediyor. Bir dönemler "Adriyatik'ten-Çin Seddi'ne" sloganıyla bölgeye göz diken TC, Rusya'yı basite aldığı, Rusya'nın artık bir daha güçleneceğini hesaba katmadığı için zor duruma düşmüş, hatta kendisine iyi bir düşman kazandırmıştır.

Rusya, Kürt halkı açısından yeni bir ittifak imkanıdır. Son olarak Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun 3. olağan toplantısının Moskova'da parlamento binasında yapılması bir tanıma durumu olarak algılanırsa, bunun başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeleri ne kadar tedirgin edeceği anlaşılırdır. Kürdistan diplomasisi ve Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun yakaladığı bu yeni süreç, ulusal kurtuluş mücadelesine yeni kapıları açacak niteliktedir.

Seçimler ve anti-faşist cephe

Türkiye basınına ve halkın gündemine baktığımızda sanki bir savaş, sanki bir Kürt sorunu yokmuş gibi bir hava yansıtılmaktadır. Türkiye'yi Avrupa'da ve içte muhtaç duruma düşüren durumlar değişik bir yaklaşımla gösterilmeye çalışılıyor. Gündem çarpıtılarak sadece Türk halkı değil, dünya kandırılmaya çalışılıyor. Bu artık günlük bir uygulama haline gelmiştir. Tarihin hiçbir döneminde böylesine büyük bir psikolojik savaşım yürütülemedi. Elbette ki, bu yaklaşımlar Türkiye siyasetini geliştirmeyecek, daha da zorlayacaktır. Dayanılmaz sorunlara daha da yenisini ekleyecektir.

Şu anda Türkiye siyasetinde en önemli gündem erken seçimlerdir. Hemen her şey seçime göre ayarlanmaktadır. Bir yandan seçimler üzerine yoğun tartışmalar yürütülürken, bir yandan da cumhuriyet tarihinde görülmemiş biçimde başta CHP olmak üzere partilerden istifalar olmaktadır. Bu istifalar sıradan bir gelişme olarak değerlendirilemez. Türk parlamenter sisteminin ve özel savaş rejiminin dökülmesidir, çözülüşüdür.

> "Eğer Kürdistan'daki savaş olmasaydı, Türkiye'de kemalistler de dahil herkes Gümrük Birliği'ne karşı çıkardı. Şimdi adeta Gümrük Birliği'ne girmek için herkes yarışıyor. Aykırı bir ses çıktığında vatan haini bile ilan ediliyor."

Tansu Çiller ve Deniz Baykal dışarıda Türkiye'ye ödenek bulma çabalarını sürdürüyorlar. CHP kazandığı olumlu prestiji adeta bu yolla harcıyor. Deniz Baykal'ın göreve gelmesiyle başlayan ve yeni yaklaşım beklentisi içinde olan kitleler süreci olumlu değerlendirirken, şimdi bu olumluluk giderek yerini bir olumsuzluğa bırakıyor. Herkes adeta Baykal'dan umudunu kesmiş durumda. Deniz Baykal yükün altına girerek Türkiye'yi daha da karanlık bir ortama sürüklüyor. Aslında CHP'nin Kürdistan'daki kirli özel savaşın yürütülmesinde birinci derecede rol oynayan bir parti olduğu bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Gelinen aşamada CHP ve Deniz Baykal erimekle karşı karşıyadır.

Çiller-Türkeş, diğer adıyla DYP-MHP ittifağı mevcut şiddet politikasını daha da ileri götürme temelinde bir yönelimi esas alıyor. Halk düşmanı katilamcı yüzleri açığa çıkan Necdet Menzir, Ünal Erkan, Mehmet Ağar, Doğan Güreş ve Nusret Demiral gibi kişiler seçim listelerinin başında yer alıyorlar. Burjuva siyasal kulvarında "Polis meclisi" olarak değerlendirilen bu durum, aslında kontrgerillayı direkt meclisin içerisine sokma ve yasallaştırmaktan başka bir şey değildir. Adeta Çiller, kontrgerilla şefleriyle ortalığı silip süpürmek istiyor. Aslında bu açık bir darbedir.

Diğer taraftan ise teşhir olmuş bu kontrgerilla tipleri görevden alınmakla, böylece Türkiye'de geçmişten beri tartışılması tabu olan askeriyenin ve polis teşkilatının tartışılmasının önüne geçilmeye çalışılıyor. Bir de "Türkiye'de meclis semboliktir" tartışmaları noktalandırılarak, işleyen ve kontralaşan bir meclis bu seçimlerden çıkarılmak istenmektedir.

Bir taraftan DYP-MHP üzerinden bu biçimde bir yönelim varken, diğer taraftan da bu olasılığın tutmaması üzerinde de hesaplar yapılmaktadır. Bu temelde ANAP da ayrıca hazırlanmaktadır. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz Kürt milliyetçiliğine de, Türk milliyetçiliğine de sahte bir yaklaşımla, 1983'lerdeki Özal'ın politikalarını temel alarak, sağdan sola, dincisinden kemalistine kadar birçok kesimi bir araya getirme çabasındadır. Bu temelde Yaşar Kemal'le bile görüştü. Mesut Yılmaz *"-Kürt sorununu ben çözeceğim. Türkiye 21. yüzyıla Kürt sorununu çözmeden giremez"* demeye başladı. Hatırlanacağı gibi, Mesut Yılmaz özel savaş rejimi tarafından Özal'a karşı özel savaşın savunucusu olarak çıkarılmıştı. Bugün ise Mesut Yılmaz tıpkı Özal gibi konuşmaktadır. Aslında bu Mesut Yılmaz ve ANAP'a yeni bir rol verileceğinin de işaretidir. Bu hesaplar Çiller ve Türkeş'in başarısızlığı üzerinde yapılmaktadır. Yani mevcut şiddet politikası ilerletilmediği ve çözümsüzlük derinleştiği noktada devreye böyle bir ANAP sokulacaktır. Bununla Refah Partisi'nin önü de kesilmiş olacak. Nitekim ANAP'ın Refah'a karşı bir seçim programı çıkardığı haberleri de basında yer almaktadır. Buna rağmen Refah Partisi'nin önümüzdeki dönemde seçimlerde güçlü çıkacağı belirginlik kazanıyor. Çiller ve Baykal Gümrük Birliği görüşmelerinde de Avrupa'yı Refah'la korkutmaktadırlar. Bundan dolayı da Avrupa'nın sisteme desteğini sürdürmesini istemektedir. Aslında öcü olarak Refah gösterilse de, alınan bu yardımlar Kürt halkına karşı kullanılacaktır.

Erken seçimler, devletin tıkanmasından, çözülmesinden, başta siyasiler ve parlamento olmak üzere kurumların işlememesinden dolayı gündeme girmiştir. Seçimlerle devleti ve Türk siyasetini yeniden işler hale getirmek istiyorlar. Rejimdeki tıkanıklığın büyük olmasından dolayı yaşanan kargaşa ve kararsızlık durumu da oldukça büyüktür.

Erken seçimle birlikte, asker ve polislerce cezaevlerine konulan Kürt halkının iradesinin seçime yansıtılmaması hedeflenmektedir. Geçen seçim döneminde temsilcilerini her türlü engellemelere rağmen meclise gönderen Kürt halkının başına getirilmedik bırakılmadı. Temsilcileri parlamentodan atıldı ve tutuklandı. Mehmet Sincar katledildi. Kürdistan'ı Kürtsüzleştirme planı çerçevesinde 3 bin köy yakıldı. Kürt halkı mülteci konumuna getirildi. Tarım ve hayvancılık yok edildi. 3 bine yakın faili meçhul cinayet adı altında, devlet, Kürt aydınını ve yurtseverini katletti. Bu seçim süresince yerinden oynamayan Kürt yok gibidir. Yine onbinin üzerinde Kürdistanlı hâlâ cezaevlerinde bulunmaktadır.

Böyle bir ortamda hem de aceleye getirilerek yapılan bir seçim, aslında "-Kürt halkının iradesini yok etmeyi amaçlıyor. Kürtlerin varlığını seçime yansıtmama durumu söz konusudur. Ancak sonuçta "Kürtler seçime katılmışlardır" biçiminde bir propagandayı çeşitli biçimlerde kullanmayı da ihmal etmeyeceklerdir. Kürt halkının seçime giremediği bir ortamda psikolojik savaş amaçlı yapılan propagandalar sonucu daha da etkileyecektir. Türkiye'deki kriz daha da derinleşecek ve çatışmalar kızışacaktır. Sorunu çözmekten sürekli kaçarak, şiddette ısrar eden bu anlayış halklarımızı felakete götürüyor.

Çözüm bekleyen ve Türkiye'de demokrasinin gelişimi temel koşul olan Kürt sorununu çözecek politikalar oluşması gerekiyor. Oysa rejimin mevcut seçimlere yaklaşımı soruna çözüm olmaktan çok ağırlaştırmaktadır. "Güneş balçıkla sıvanmaz." Kürt sorununu gizleyerek, gündemden düşürerek soruna çözüm getirilemez. Başta generaller olmak üzere herkes bunu anlamak zorundadır.

Demokratik ve özgürlükçü bir seçime Kürt halkı her zaman vardır. Hatta Kürdistan sorununun çözümünde özgür ortamlarda yapılacak refarandum da bir yöntem olabilir. Ancak bu seçim hilelidir. Anti-demokratiktir. Sözde sandık kullanılarak bir halkın iradesi boşa çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Buradan hareketle, her koşulda bu seçim boykot edilmelidir anlayışı da çıkarılmamalıdır. Mevcut politikaları boşa çıkaracak, alternatif olacak politikalar geliştirmek gerekiyor.

1996 yılıyla birlikte TC'nin bölgedeki savaş düzeninde değişiklikler yapacağı yönündeki tartışmalar da sürüp gitmektedir. Gerilla karşısında başarılı olamayan Olağanüstü Hal ve savaş örgütlenmelerinin yerine yenileri konuluyor. Bu kurumlar teşhir oldu. Ordu sonuç alamadı. Böyle bir yönelim Türk ordusunun gerilla karşısında aldığı yenilginin TC tarafından kabul edilmesidir. Türkiye'de tartışılması dahi tabu olan ve her şeyin üstünde olan ordu, gerilla karşısında adım atamayacak bir duruma gelmiştir. Bunun sonucunda da Türkiye Cumhuriyeti ve ordusu umudunu işbirlikçi-hain güçlere bağlamak zorunda kalmıştır.

Seçimin kışın yapılmasının bir nedeni de budur. Çünkü gerillanın iyi çalıştığı bir ortamda Kürdistan'da seçim yapmak zordur. Kışın ise yollar kapalıdır, sandıklar birkaç merkezde kurulacak, asker ve polislerin oylarıyla seçim yapılmış gibi gösterilecektir. Bu anlamıyla TC'nin yenilgisini gizlemek için geliştirdiği bu senaryolar 1996'da savaşı daha da tırmandıracak bir çerçevededir. Başkan APO'nun barış çağrılarına bugüne kadar hep şiddetle yanıt verildi. Siyasi çözüm yerine inkar, red ve "kökünüzü kazıyacağız" biçiminde yaklaşıldı.

Durum böyle olmasına rağmen, rejim siyasetinde ısrar etmesine ve Kürt halkının varlığını eritme siyasetine karşı, 1991 seçimlerinde olduğu gibi özel savaş rejimine tarihi bir ders vermek gerekiyor. Bu imkan ve fırsatlar 1991 yılından daha fazla şimdi vardır.

Türkiye ve Kürdistan'da HADEP etrafında gelişen Demokrasi ve Emek Cephesi'nin örgütlendirilmesi önemlilik arzediyor. Faşizme karşı geliştirilecek bu anti-faşist cephe, Türkiye'deki sistemden zarar gören milyonların umudu olabilir. İşçiler, emekçiler, memurlar, Kürtler, aydınlar, öğrenciler, kadınlar kısacası sistemin ağır baskısı altında kalan milyonlar, bu seçim ortamında birleşerek özel savaş partilerine ve rejimin kendisine önemli bir ders verebilirler.

Görülmesi gereken diğer bir husus, önemli bir Kürt potansiyelinin Batı'ya, Türkiye metropollerine göç etmiş olmasıdır. Bu potansiyel TC'nin kirli savaşını gördüğünden dolay duyarlıdır. Onların seçimler çerçevesinde bir araya getirilmesi, sıcaklıklarının devam ettirilmesi açık ki önemli bir tavrın belirlenmesinin temeli olabilecektir. Ayrıca Türkiye halkını savaşın boyutları konusunda en iyi aydınlatacak ve özel savaşa Batı'dan yönelecek potansiyel güçtür de.

Bunun için gerekeli başlangıç yapıldı. Birçok tanınmış, barıştan yana simanın ve siyasi partilerin böyle bir ittifaka katılmaları ve aday olmaları sevindiricidir. Ancak unutmamak gerekir ki, böyle bir ittifaka oy verecek insanlar genellikle seçim dışı kalacaklardır. Dolayısıyla burjuva partileriyle yarışmaktan çok, faşizm teşhir edilmelidir ve güçlü bir anti-faşist cephenin temelleri atılmalıdır.

Daha önceki seçimlerden biliyoruz ki, devlet ittifaka yönelecektir. Katledilen milletvekili ve hâlâ cezaevinde olan milletvekilleri devletin karakterini örneklendiriyor. Bu açıdan cesaret ve kararlılıkla yönelmek ve halkın çıkarlarını savunmak önemlidir. Kararsızlık ve cesaretsizlik bu noktada siyasi ölüm anlamına geliyor.

Kendimizi seçim sonuçlarına göre şartlandıramayız. Bu tür bir yaklaşım demokrasi cephesini zayıflatır. Belki seçim sonuçları olumlu da olabilir, bu da o kadar önemli değil. Önemli olan seçim sürecini faşizme karşı "Demokrasi ve Emek Cephesi"ni ne oranda kullanabildiğimizdir.

Bu aynı zamanda 1996 yılına da giriştir. Özel savaş rejiminden zarar gören milyonların örgütlülüğe çekildiği bir seçim süreci 1996 yılının şimdiden kazanılması anlamına geliyor. Zaten devlet bu seçimlerle 1996 yılını garantiye almayı hedefliyor. Yoksa seçimler bir yıl sonra zaten vardı. Ama özel savaş rejiminin bir yılı bile götürecek kadar gücü kalmamıştır.

Yine eğer demokratlar, barış ve emek cephesi sürecini iyi değerlendirirlerse kontralaşacak bir meclisin işlerini zorlaştırabilir, işlemeyen bir meclis durumuna getirebilirler.

1995 kazanılmıştır

Ulusal kurtuluş savaşımız her geçen gün yeni mevziler kazanarak gelişmektedir. Artık mücadelenin yakıcılığını ve ağırlığını hissetmeyen Kürt yok gibidir. Güney'den başlayarak kurtarılmış alanlara dayalı devletleşme adımları gelişiyor. 1996 yılına girişle birlikte bu daha da hızlanacaktır. Halk Kurtuluş Ordumuz yeni sürece ilişkin düzenlemelerini yapıyor. Sadece bahar değil, kış aylarında da savaş, hızından bir şey kaybetmeden devam edecektir. 1996'da savaşın düzeyi kat be kat artacak bir yoğunlukta, bütün savaş cephelerinde hazırlıklar yapılmaktadır. Güney Kürdistan'da ulusal-demokratik federasyon girişimi ve partimizin etkinliği daha da artacaktır. Yine bu çerçevede Ulusal Kongre çalışmaları da hız kazanacaktır.

Özel savaş bu kış sürecini psikolojik savaş süreci olarak değerlendirmeye çalışacaktır. Bunun için bütün basın-yayın araçlarını ve özel savaş kurumlarını kullanacaktır. Seçim süreci aynı zamanda özel savaşın psikolojik propaganda sürecini de boşa çıkarmakta önemli bir rol oynayacaktır. Yine savaş bütün Kürdistan sathında olduğu gibi Türkiye metropollerine de yaygınca taşırılacaktır.

Bu yönüyle 1996 yılı her zamankinden daha fazla çözüm yılı olmaya aday bir yıldır. 1995 yılı her yönüyle kazanılmış bir yıldır. Birçok yeni kurum ve kuruluş devletleşmenin adımları olarak devreye girdi. TC, içte ve dışta olmak üzere askeri, siyasi ve sosyal anlamda işleyemez ve adım atamaz bir duruma getirildi. Herkes Türkiye'nin sorunlarından kaçıyor. Kimse bu sorunların altına girmeye cesaret edemiyor.

1995 yılındaki kazanımlar ve yeni mevziler bir seçim sürecini dayattı. Bu süreci ve 1995 yılı kazanımlarımızı da değerlendirerek, 1996 yılını ve özgürlüğümüzü kazanabiliriz. Bunun için de her zamankinden daha güçlüyüz. 1996'ya ve partimizin 18. yılına girişi sıradan bir hızla değil, zafer hızıyla olacaktır.

ZAFER VE KURTULUŞ HIZIYLA GİRİYOR

26 Ekim 1995

▌Cesale Boğazı-Kela Sebanike'de bomba mesafesinde çatışma: 10 işbirlikçi öldürüldü.

▌Şehit Berivan tepesinde gerilla pususu: 5 işbirlikçi öldürüldü, 1 işbirlikçi yaralandı.

▌Abdal Kuwe, Geliya Reş, Derkar'da gerilla pusuları: 10 işbirlikçi öldürüldü, 1 işbirlikçi yaralandı.

▌Diyarbakır 5 Nisan Mahallesi'nde çatışma: 1 polis öldürüldü, 1 polis yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

27 Ekim 1995

▌Deraluk-Seladize'de çatışma: 5 işbirlikçi öldürüldü, 1 işbirlikçi yaralandı.

▌Makiro vadisinde gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

▌Bingöl-Karlıova'da çatışma: 4 asker ve 1 korucu öldürüldü, 1 asker yaralandı.

▌Oramar'da gerilla mayını: 1 asker öldü, 3 asker yaralandı.

28 Ekim 1995

▌Şeraniş-Perere'de gerilla pususu: 3 işbirlikçi öldürüldü.

▌Şeraniş-Xantur boğazında gerilla pususu: 20 araç imha edildi, çok sayıda işbirlikçi öldürüldü.

▌Sure-Sure Kalesi arasında gerilla mayını: 4 işbirlikçi öldürüldü, 5 adet portatif kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Savur-Dalaverya mıntıkası korucu köyü çevresinde çatışma: 4 korucu öldürüldü.

▌Eruh-Reşidi taburu tepesinde gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı. 1 adet G-3 silahı, 1 adet dürbün, 2 adet G-3 şarjörü gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Yüksekova'da çatışma: 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

▌Lice-Kulp-Hazro arasında çatışma: 1 asker öldürüldü.

29 Ekim 1995

▌Kani Masi-Begowa arasında yol kesme: 3 işbirlikçi gözaltına alındı.

▌Hakkari-Muke'de gerilla pususu: 3 işbirlikçi öldürüldü. 12 adet 82'lik havan roketi, 10 el bombası, roket ve mermi gerillalarca kamulaştırıldı.

30 Ekim 1995

▌Miroz-Muke'de gerilla saldırısı: 5 işbirlikçi öldürüldü.

▌Mardin-Kerboran şehir merkezinde devlete ajanlık yapan 2 öğretmen gerillalar tarafından cezalandırıldı.

▌Diyarbakır-Dağkapı semtinde polis otosu tarandı: 3 polis öldürüldü.

1 Kasım 1995

▌Diyarbakır-Bağlar'da gerilla saldırısı: 2 polis öldürüldü, 5 polis yaralandı.

▌Kozluk-Celdak'ta gerilla pususu: 6 asker öldürüldü.

▌Batman-Sason'da çatışma: 1 teğmen, 1 astsubay, 1 uzmançavuş ve 8 asker öldürüldü.

2 Kasım 1995

▌Hakkari-Muke'de gerilla saldırısı: 3 işbirlikçi öldürüldü, 2 işbirlikçi yaralandı.

▌Habızbına'da gerilla pususu: 25 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

▌Lice-Zenga Zer alanında gerilla pusuları: 10 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

3 Kasım 1995

▌Batufa-Zaxo yolu gerillalarca kesildi: 70 araç durdurularak kimlik kontrolü yapıldı. Ardından Hizava'dan müdahaleye giden işbirlikçi güçlere pusu atıldı: 10 işbirlikçi öldürüldü, 3 işbirlikçi yaralandı, 3 işbirlikçi gözaltına alındı. 3 adet portatif kalaşnikof, 15 adet şarjör, 6 adet el bombası, 1 araç dolusu erzak, 12.000 dinar gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Pervari-Çatak yolunda gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

▌Ömeryan-Cinata'da gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

4 Kasım 1995

▌Zağros'un güneyi-Pendru mıntıkasında gerilla saldırısı: 10 işbirlikçi öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı.

▌Haftanin-Elcan'da çatışma: 3 asker öldürüldü.

5 Kasım 1995

▌Mardin-Savur'da gerilla mayını: 1 asker öldü, 1 asker yaralandı.

▌Ağrı Dağı'nda operasyona çıkan düşman güçleriyle çatışma: 22 asker öldürüldü, 6 gerilla şehit düştü.

▌Gabar'da gerilla mayını: 1 asker öldü, 2 asker yaralandı.

▌Şirvan-Doğanca'da gerilla pususu: 1 üsteğmen, 3 asker ve 2 korucu öldürüldü.

7 Kasım 1995

▌Garısa'da operasyona çıkan düşman gücüne darbe: 13 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

▌Mazgirt'te düşman güçlerinin halkı rastgele silahla taraması sonucu 2 yurtsever katledildi.

▌Dersim merkezde bir gerillanın cenaze töreninde kitle ile polis arasında çatışma çıktı: 1 polis öldürüldü, 1 polis yaralandı.

8 Kasım 1995

▌Hakkari-Sure'de gerilla mayını: 2 işbirlikçi öldü, 1 işbirlikçi yaralandı.

▌Habızbına-Raman Dağı çevresinde Şikefta karakolu güçlerine gerilla saldırısı: 12 asker öldürüldü.

▌Piran şehir merkezinde polis karakolu ve lojmanlarına gerilla saldırısı: 2 polis öldürüldü, 1 polis yaralandı.

▌Mazgirt-Darıkent'te gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü.

▌Pülümür-Kırmızıköprü'de çatışma: 1 asker öldürüldü.

9 Kasım 1995

▌Zağros'un güneyi Selke-Pendru mıntıkasında gerilla pususu: 7 işbirlikçi öldürüldü.

▌Diyarbakır-Karas Dağında gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

10 Kasım 1995

▌Gare'de gerilla saldırısı: 10 işbirlikçi öldürüldü, 3 işbirlikçi gözaltına alındı.

▌Bamerni'de peşmerge kalesine gerilla saldırısı: 4 işbirlikçi öldürüldü.

▌Xankûrke-Lelikan'da çatışma: 6 işbirlikçi öldürüldü, 2 işbirlikçi yaralandı.

▌Xankûrke-Batka'da gerilla pususu: 4 işbirlikçi öldürüldü, 2 işbirlikçi yaralandı.

▌Miroz-Muke'de gerilla pususu: 25 işbirlikçi öldürüldü.

▌Şeladize'de gerilla baskını: 4 işbirlikçi öldürüldü, 3 gerilla yaralandı. 3 adet BKC, 1 adet kalaşnikof, 4 adet B-7 roketi ve haşvesi, 8 adet kalaşnikof şarjörü, 200 kalaşnikof mermisi gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Norşin'de gerilla saldırısı: 8 asker yaralandı.

11 Kasım 1995

▌Duhok'ta çatışma: 5 işbirlikçi öldürüldü, 1 adet B-7 roketi, 3 adet kalaşnikof, 17 adet şarjör, 3 adet raxt, 10 adet B-7 haşvesi, 8 el bombası, 1 adet dürbün gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Keladize'de gerilla pususu: 2 işbirlikçi öldürüldü, 5 işbirlikçi yaralandı.

12 Kasım 1995

▌Muke'de gerilla pususu: 4 işbirlikçi öldürüldü.

▌Şirin Dağı eteğindeki Pele köyü yakınlarında gerilla saldırısı: 1 işbirlikçi öldürüldü, 1 adet BKC, 4 adet kalaşnikof gerillalarca kamulaştırıldı.

13 Kasım 1995

▌Güney'de Pele köyünde gerilla saldırısı: 1 işbirlikçi öldürüldü.

▌Muke'de gerilla pususu: 4 işbirlikçi öldürüldü.

▌Kure Jahro'da çatışma: 1 işbirlikçi öldürüldü.

14 Kasım 1995

▌Akze-Duhok yolunda çatışma: 6 işbirlikçi öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

▌Muke'de gerilla saldırısı: 7 işbirlikçi öldürüldü.

▌Keladize'de çatışma: 4 işbirlikçi öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

▌Eruh-Kiryan arasında çatışma: 5 işbirlikçi öldürüldü, 3 işbirlikçi yaralandı.

▌Amediye'de gerilla pususu: 3 işbirlikçi öldürüldü.

▌Yekmal'de gerilla saldırısı: 1 işbirlikçi öldürüldü, 3 işbirlikçi gözaltına alındı.

15 Kasım 1995

▌Hakkari-Binbere'de çatışma: 2 işbirlikçi öldürüldü.

▌Avaşin yakınlarında gerilla pususu: 10 işbirlikçi öldürüldü.

▌Ömeryan-Xırbe Kermete'de gerilla pususu: 3 asker öldürüldü, 1 astsubay ve 2 asker yaralandı.

▌Cacas'ta çatışma: 22 asker öldürüldü, 2 teğmen, 1 asker yaralandı.

▌Zap yolunda gerilla pususu: 6 işbirlikçi öldürüldü.

17 Kasım 1995

▌Zap'ın doğusunda çatışma: 5 işbirlikçi öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

▌Zap vadisinde gerilla pususu: 3 işbirlikçi öldürüldü.

▌Hizava-Batufa arasında gerilla pususu: 5 işbirlikçi öldürüldü.

▌Van merkezinde Ala aşireti ileri gelenlerinden işbirlikçi Sabri Sanisap gerillalarca cezalandırıldı.

▌Van merkezde Murat Demir adlı ajan, gerillalarca cezalandırıldı.

▌Avaşin çevresinde gerilla saldırısı: 5 işbirlikçi öldürüldü.

18 Kasım 1995

▌Mardin-Ömeryan'da gerilla saldırısı: 3 asker, 1 astsubay öldürüldü, 2 asker yaralandı.

▌Benevya köyü yakınlarında gerilla saldırısı: 3 işbirlikçi öldürüldü, 3 adet kalaşnikof, 3 adet raxt, 5 adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Kure Jahro'nun batısında gerilla pususu: 4 işbirlikçi öldürüldü.

▌Avaşin'de çatışma: 8 işbirlikçi öldürüldü.

▌Kure Jahro'da çatışma: 15 işbirlikçi öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü. 1 adet BKC, 1 adet kalaşnikof ve raxtı gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Diyarbakır-Balıkçılar semtinde Siverek korucularına saldırı: 3 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

19 Kasım 1995

▌Deraluk boğazında gerilla saldırısı: 4 işbirlikçi öldürüldü.

▌Karakoçan-Cepan köyü yolunda gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.

▌Hatay-Yayladağı'nda çatışma: 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

20 Kasım 1995

▌Miroz-Rabia tepesine gerilla saldırısı: 3 işbirlikçi öldürüldü. 1 adet kalaşnikof, 1 adet B-7, 6 adet şarjör gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Miroz'da çatışma: 8 işbirlikçi öldürüldü, 25 işbirlikçi yaralandı, 6 gerilla şehit düştü.

21 Kasım 1995

▌Deraluk-Amediye yolunda bir işbirlikçi aracı gerillalarca vuruldu: 3 işbirlikçi öldürüldü.

▌Sergele boğazında gerilla saldırısı: 3 işbirlikçi öldürüldü.

▌Habur Gümrük Kapısı güvenliği olan tepeye gerilla saldırısı: 1 işbirlikçi öldürüldü.

▌Begowa-Kani Masi yolunda gerilla pususu: 6 işbirlikçi öldürüldü.

22 Kasım 1995

▌Zap köprüsünde gerilla mayını: 4 işbirlikçi öldü.

▌Beşiri-Mavan'da askerler kendi aralarında çatıştı: 1 asker öldü.

▌Karakoçan'da gerilla pususu: 2'si subay, 8 asker öldürüldü.

▌Kurtalan-Kelameran korucu köyüne gerilla baskını: 3 korucu öldürüldü, 7 korucu yaralandı.

24 Kasım 1995

▌Güney-Zerka'da işbirlikçi karakollarına gerilla saldırısı: 17 işbirlikçi öldürüldü, 3 gerilla yaralandı. 1 adet 12,5-'lik doçka, 5 adet kalaşnikof, 1 adet kalaşnikof raxtı gerillalarca kamulaştırıldı.

▌Ömeryan-Miskine köyü yolunda gerilla pususu: 2 asker öldürüldü.

▌Ömeryan-Fate karakolu gözcülerine gerilla suikasti: 1 özel tim elemanı öldürüldü.

25 Kasım 1995

▌Antakya'nın Yayladağı ilçesine bağlı Damlıboğazı karakol tepesi mevzilerine gerilla saldırısı: 30 asker öldürüldü, çok sayıda asker yaralandı.

Ekim ayı ARGK savaş bilançosu

Sonucu bilinen 108, sonucu öğrenilemeyen 197 olmak üzere toplam 305 eylem Ekim ayı sürecinde ARGK güçlerimiz tarafından Güney Kürdistan sahasında gerçekleştirilmiştir. Bu eylemlerde 5'i üst düzey sorumlu olmak üzere toplam 580 işbirlikçi öldürülmüştür. İkisi üst düzey olmak üzere 43 işbirlikçi de tutuklanmıştır.

Ayrıca 1 adet 12,5 doçka uçaksavar silahı, Türkiye yapımı 2 adet A-4 silahı, 9 adet orta otomatik silah, 10 adet roketatar, 36 adet roket ve haşveleri ile, 1 adet karnas suikast silahı, 71 adet kalaşnikof piyade tüfeği, 1 adet av tüfeği, 1 adet tabanca, çeşitli silahlara ait 196 şarjör ve muhtelif çapta ve markalarda 12.466 adet mermi, 21 adet el bombası, 3 adet dürbün, 2 adet kasatura gerçekleştirilen bu eylemlerde ele geçirilmiştir.

İşbirlikçilere ait 46 araç, 1 panzer, 5 doçka uçaksavar silahı imha edilirken, 32 araç ve 1 panzer de işlemez duruma getirilmiştir. Yine erzak yüklü 7 araç da kamulaştırılmıştır.

Bu bir aylık süreçte işbirlikçilerle çatışmalarda Zağros'ta 21, Gare'de 7, Metina ve Haftanin'de 37, Zap'ta 3 olmak üzere toplam 68 savaşçımız şehit düşerken, 19 savaşçımız da çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Ayrıca Munzuri mıntıkasında güçlerimize karşı savaşmak istemeyen 2 köy KDP tarafından yakılıp yıkılırken, 1 köylü de katledilmiştir.

Yine Etruş mülteci kampında koyun sürülerini çalan KDP çetelerini takip eden kadınlardan 5'i ve 1 çocuk açılan ateş sonucu yaralanmıştır. Ranya'da ise bir cephe çalışanı KDP'liler tarafından katledilmiştir.

Güney Kürdistan cephesindeki savaşımız olanca sıcaklığıyla devam ederken, diğer savaş sahalarında da ARGK güçlerimiz yoğun eylemlilikler gerçekleştirdiler. Kuzey savaş cephesinde bu süreç içerisinde gerçekleştirilen toplam 261 eylemden 114'ünün sonuçları kısmen veya tamamen öğrenilip, 147'sinin ise sonuçları ulaşmamıştır. Sonuçları öğrenilen bu eylemlerde 6'sı subay, toplam 195 TC askeri öldürülmüş, bir o kadarı da yaralanmıştır. Yine biri çete başı olmak üzere toplam 42 çete ve 10 sivil faşist öldürülmüş, böylelikle TC'nin toplam 240 silahlı gücü savaş dışı bırakılmıştır. Ayrıca 23 çete ve 2 ajan esir alınmıştır. Denetimimiz altında olan alanlarda görev yapan 2 devlet memuru da tutuklanmıştır.

Aynı süre içinde 2 helikopter düşürülmüş, 3 panzer, 5 askeri araç, çetelere ait 5 araç ve TC'ye ait 7 araç imha edilmiştir. Sabotaj birimlerimiz de 1 televizyon vericisi, 2 radyolink istasyonu, 3 trafo, 1 telefon santrali ve 5 petrol kuyusunu havaya uçurmuştur. Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı da 3 ayrı yerinden patlatılmıştır. Ayrıca 1 helikopter, 1 tank, 4 panzer, 9 askeri araç ve çetelere ait 5 araç da darbelenmiştir.

Gerçekleştirilen bu eylemlerde 35 adet piyade tüfeği, 6 adet tabanca, 2 adet lav silahı, 2 adet roketatar, 5 adet telsiz, 2 adet dürbün, çeşitli silahlara ait 75 şarjör ile değişik çaplarda 1670 mermi gerillalar tarafından ele geçirilmiştir. Yine çetelere ait 3700 küçükbaş ile 127 büyükbaş hayvan kamulaştırılmıştır.

Bu savaş sahalarımızda Ekim ayı sürecinde gerçekleşen çatışmalarda Botan'da 16, Zağros'ta 5, Mardin'de 17, Garzan'da 22, Amed'de 11, Erzurum'da 12, Dersim'de 11, Serhat'ta 6 ve Güneybatı'da 9 olmak üzere toplam 109 savaşçımız şehit düşmüş, 23 savaşçımız da yaralanmıştır. Ayrıca 7'si yaralı olmak üzere 10 savaşçımız da TC güçlerine esir düşmüştür.

Ekim ayı süresinde yoğunlaşan savaşımızın etkisini kırmak amacıyla, TC toplam 57 kara operasyonu, 11 hava saldırısı gerçekleştirmiştir. Yine düzenlediği bu operasyonlarda çeteciliği kabul etmeyen veya bırakan 14 köy boşaltılıp, 10 köylü de katledilmiştir.

STRATEJİK KÖYLER

Bugün emperyalizmin halkların ulusal kurtuluş hareketleri karşısında kullandığı tek ve en önemli yöntem "özel savaş"tır. Gericiliğin doruğunu yaşayan emperyalizmin özel savaş dışında halkların bağımsızlık mücadelesi karşısında kullanabileceği ciddi yöntemleri de kalmamıştır. Stratejik düzeyde başarısızlığa uğramıştır. Bugün bir dizi ülkelerde kullanılmaktadır. Ve kimi ülkelerde sonuçlar da almaktadır. Ancak bu, onun kullandığı "özel savaş" yönteminin başarısından değil, halkların mücadelesine öncülük eden siyasal güçlerin küçük-burjuva çizgilerinden kaynaklanmaktadır. Bu küçük-burjuva hareketlerin başarısızlıkları emperyalizmin özel savaş yönetiminin bir başarısı gibi görülmektedir. Bu büyük bir yanılgıdır. Vietnam halkına karşı özel savaş çok kapsamlı olarak geliştirilmesine rağmen yenilgiye uğratılmıştır. Kuzey Kore, Nikaragua ve Küba'da da aynı akıbete uğratılmıştır. O halde özel savaşı boşa çıkarmanın yolu halkların devrimci bir savaşımı doğru yükseltmelerinden geçmektedir.

Emperyalist sömürgeci güçlerin en çok geliştirdikleri özel savaşın bel kemiği birçok ülkede "Stratejik Köyler", "Toplu Köyler", "Savunma Köyleri", "Toplu Çiftlikler", "Toplama Kampları" vb. adlarla adlandırılan, "halkla gerillayı birbirinden soyutlama politikası" teşkil ediyor. Bu politika Vietnam'da çok etkince kullanılmıştır.

Tarih boyunca egemen sınıflar, ezilenlerin mücadelesini bastırmak ve egemenliklerini devam ettirmek için her türlü yol ve yönteme başvurmuşlardır. Halkları toplu katliamlardan geçirmekten, açlığa, yoksulluğa mahkum etmekten tutalım da, toplu olarak göç ettirme, sürgün ve denetim altına almaya kadar çeşitli yöntemler geliştirmişlerdir. Direnen güçleri halktan soyutlama, sınıflı toplumun varlığıyla birlikte var olan bir olgudur. Ancak, bunun özel savaşın bir parçası olarak sistematik bir uygulama haline getirilmesi daha çok emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerine tekabül etmektedir. Bu modern anlamda, "Stratejik Köyler", "Savunma Köyleri", "Toplu Çiftlikler", "Toplu Köyler" vb. uygulamaların halkların kurtuluş mücadelelerine karşı sistematik tarzda kullanılması, İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkmıştır. Çünkü, emperyalizm artık eski klasik zor yöntemleriyle, halkların mücadelelerini bastıramayacağını görmüş ve özel savaşa başvurmuştur. Bu anlamda, "denizi kurutarak, balığı yakalama politikası" yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte sistematik bir uygulama haline gelmiştir. Özellikle Vietnam'da bu yaygınca geliştirilmiştir.

Bu aynı zamanda klasik sömürgeciliğin iflası anlamına gelmektedir. Emperyalizm ve sömürgeci güçler klasik zor yöntemiyle halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini bastıramadıkları için, özel savaş yöntemlerine başvurmuşlardır. Çünkü bu klasik sömürgecilik yöntemlerinden daha sonuç alıcı ve tehlikelidir. Özünde sömürgeciliğin inceltilerek devam ettirilmesidir. Halk kitlelerini aldatmak için kaba sömürgecilik, ince yöntemlerle kamufle edilmiştir.

Stratejik köyler politikası, özel savaşın bel kemiğini oluşturmaktadır. Bu anlamda bir özel savaş uygulamasıdır.

Özel savaş her türlü karanlık, kirli yol ve yöntemi mübah görmektedir. Dolayısıyla bu politika halkların bağımsızlık mücadelelerini bastırmak gibi bir amaçla sınırlı kalmıyor, her türlü insani değerleri yok etmeyi de kapsamına alıyor. Özel savaş, halkımızın zayıflıklarını, tarihsel toplumsal çelişkilerini kullanarak Kürdü-Kürde kırdırma politikasını geliştirmekte, "Truva Atı" misali kaleyi içten fethetmeye çalışmaktadır. Göç ettirme ve koruculuk, aşiretsel, dinsel, mezhepsel çelişkileri kullanmanın bir devamı olarak gelişmektedir. Askeri zor ile halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini bastıramayacaklarını anlayan sömürgeci güçler halkımızın dinsel, kültürel, mezhepsel, psikolojik, etnolojik, siyasal, sosyal, ekonomik vb. etkenlerini kullanarak, sunni çelişkiler yaratıp körükleyerek sonuç almaya çalışıyor.

Halkımızla gerillayı birbirinden soyutlama, buna bağlı olarak insansızlaştırma ve göç ettirme politikası; halkımızın en zayıf yanları ön plana çıkartılarak geliştirilmektedir. Tarihimizin her döneminde halkımız, kurtuluşu için isyan etmiştir. Bu, çok az halkın tarihinde rastlanan bir başkaldırı geleneğidir. Ama, tümü yenilgiyle sonuçlanmıştır. Bu yenilgilerin temel nedeni, sömürgecilerin güçlülüğünden değil, halkımızın zayıflıklarından kaynaklanmıştır. Sömürgeciler, hep zayıflıklarımızı kullanarak sonuca varmışlardır. Düşmanın başarıları, zayıflıklarımızın ve başarısızlıklarımızın üzerinde biçimlenmiştir. Zayıflığın temel noktası "böl-yönet" politikasının üzerinde biçimlendiği çelişkilerdir. Kürdü-Kürde kırdırtmasının temel nedeni halkımızın tarih boyunca güçlü birlik oluşturamamasındandır.

Sömürgeci güçler bütün bu uygulamaları bugün özel kuvvetler aracılığıyla gerçekleştiriyorlar. "Özel timler", "bölge valiliği", "korucular", "ilkel milliyetçi güçler", "özel ordu", "ajan-muhbir ağı" vb. uygulamalar özel savaş politikalarının gereği olarak geliştirilmektedir.

Bütün bunlar karşısında tarihte ilk kez halkımız partimizin önderliğinde bu uygulamaları tersine çevirmekte; gerçek anlamda çağdaş bir ulusal birliği yaratarak; zayıflıklarımız güçlü kılınmakta; düşmanı kullanabileceği bir araç ve çelişki olmaktan çıkarmaktadır. Bu da egemenleri en çok zorlayan nokta olmaktadır. Egemenler bu gerçeklik karşısında daha çok hırçınlaşıp saldırganlaşmakta; iflas eden klasik zor yöntemleri yerine daha çok özel savaş yöntemlerine sarılmaktadırlar.

"STRATEJİK KÖYLER" NEDİR?

Adı üstünde stratejik köyler. Demek ki, bu politikanın stratejik düzeyde bir önemi var. *"Strateji, programlanan hedeflerine ulaşabilmek ve düşmana esas darbeyi en sonuç alıcı biçimde indirebilmek için, devrimci harekette izlenmesi gereken temel yönün belirlenmesidir."* (Ülkemizde Kişilik Sorunu, Devrimci militanın özellikleri ve Parti yaşamı s. 97) Burada her şeyden önce şunu görmek gerekiyor. Bu uygulama geliştirilen özel savaşta stratejik bir öneme sahiptir. Özel savaşın bel kemiğini oluşturuyor. Savaşın kazanılması ve kaybedilmesinde belirleyici bir role sahiptir. Stratejinin genel tanımına bağlı olarak, stratejik köyler emperyalist sömürgeci güçlerin halkların bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerine karşı geliştirdikleri gerici haksız savaşta temel bir öneme sahiptir.

Neden stratejik köyler? Bu sorunun yanıtını sömürge ülkelerin yapısında aramak gerekir. Her şeyden önce sömürge ülkeler, emperyalizmin pazar alanlarıdır. Kapitalizm bir dış olgu olarak buralara girmiştir. Sosyal yapıları geri konumdadır. Kapitalizm meta ihracı temelinde girdiği için sosyal sınıfların çözülmesi son derece çarpıktır. Nüfusun ezici çoğunluğu köylülüktür. Bu ülkelerde verilen bütün ulusal kurtuluş savaşlarında devrimin temel gücünü köylülük oluşturmuştur. Diğer bir ifadeyle sosyal sınıf olarak ordulaşma köylülüğe dayanır. Yine bu halkların geliştirdiği savaşların temel özelliği kırdan kente doğru bir seyir izlemesidir.

TC "denizi kurutmak ve balığı yakalamak" adı altında ormanları yaktı, dağları bombaladı, binlerce köyü yakıp yıktı, milyonlarca yurtsever Kürt köylüsü kentlere göç ettirildi. Bütün bunlar "stratejik köyler" politikasının ülkemizdeki değişik uygulama biçimleri olarak geliştirildi.

Gerilla ordulaşması esas olarak kırlarda üstlenerek şehirleri kuşatır ve saldırı aşamasında şehirleri ele geçirir. Bu gerçeklik emperyalizmin geliştirdiği özel savaşın bel kemiğini oluşturan stratejik köyler anlayışına varmasını doğurmuştur. ABD emperyalizmi Vietnam'da geliştirdiği bu uygulama ile savaşın kaderini stratejik düzeyde buna göre biçimlendirmiştir. Vietnam'da 17 bin köycüğün oluşturulması, buna stratejik bir konum biçilmesinden kaynaklanmaktadır. Burada stratejik köylerin rolüne ilişkin şu gerçeklik ortaya çıkıyor. Savaşın seyrinin tümüne yön verecek ve savaşın kazanılmasında nedensellik edecek olan bu köylerdir. Çünkü bununla geliştirilen özel uygulamalarla halkların güçlerini savaş potansiyelini denetim altına almak ve pasifleştirmek suretiyle etkisiz kılmak amaçlanıyor. Böylece halkın silahlı güçlerinin dayandığı ve kaynağı olan halktan koparıyor.

Bu uygulama ile savaş eyleminin tümünü kapsayan ilişkiler bütünselliğini denetim altına almak en önemli noktayı kendi lehine çevirmek ve buradan yola çıkarak savaşı kazanmak hedefleniyor. Savaş sonuçta insana ve halka dayanacaktır. Halk bu yöntemle etkisizleşti-

Rejim, onbir yıldan bu yana balığı avlamaya çalışıyor. Ama sonuçta ortaya çıkan, değil balığı yakalamak, oltasını, ağını, yemini kaptırmıştır. Rejim ilkin sözde balığı yakalamak için oltayı kullandı. 'Üç-beş eşkiya' olarak lanse etti. Operasyon üzerine operasyon düzenledi. Ancak, gün geçtikçe ulusal kurtuluş mücadelesi gelişip boyutlandı. Artık durumu 'üç-beş eşkiya' felsefesi ile kurtaramazdı. Özel savaşın bir gereği olarak yeni demagojik yalanlar uydurmaya başladı. Bu da 'belini kırdık', 'bitirdik' yalanlarıyla halkı uyutmaya çalıştı."

rildikçe, devrimci güçlerin savaşma gücü kalmayacak ve dolayısıyla savaşı yitirecektir. Öngörülen plan bu çerçevedir. Devrim kitlelerin eseri olduğuna göre, kitleleri yitiren devrimci bir hareket, devrimi de yitirecektir. Burada amaçlanan esas hedef budur. Diğer bir deyişle, "denizi kurutma ve balığı yakalama" politikasıdır. Bununla bir yandan kendi güçlerini etkince yaşama geçirmeyi planlarken, diğer yandan karşı gücün güç kaynağını yok etmeyi hedeflemektedir. Halk savaşı uzun vadeli bir savaşla zafere yürümeyi esas alır. Uzun soluklu bir mücadele karşısında emperyalizmin uzun vadede klasik savaşla başarı şansı son derece zayıftır.

Boşaltılan köylerdeki yurtseverler ise Antalya, Mersin, Muğla, İzmir'e yerleştirilme biçiminde planlanıyor. Dikkat edilirse bu yerler aynı zamanda Türkiye'de en çok iş gücüne ihtiyaç duyulan yerlerin başında gelmektedir. Böylece bir yandan Kürdistan insansızlaştırılarak, diğer yandan burada boşaltılan iş gücü karın tokluğu Türk egemenlerinin hizmetine sunulacaktır.

Demek ki, burada stratejik köyler politikası, savaşın kaderi üzerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Giap, "tespit edilmiş bulunan 'stratejik köycükler' politikası özel savaşın bel kemiğidir. ABD-Diem kliği bütün umutlarını bu politikaya ve bunun her ne pahasına olursa olsun uygulanması için insan gücünü ve servetini bir araya topladı. Kısa zamanda 17 bin 'stratejik köycüğü' inşa edip, Güney'i muazzam bir hapishaneye çevirebileceklerini hesapladılar" demektedir.

Burada da açıkça anlaşılacağı gibi ABD, bütün umutlarını bu politikaya bağlıyor ve bütün hesaplarını onun üzerine biçimlendiriyor. Bu politika Vietnam halkı tarafından şiddetli bir tepkiyle karşılanıp boşa çıkartılınca, ABD sonuçta savaşı kaybediyor. Politika stratejik bir öneme sahip olduğundan dolayı, savaşı stratejik düzeyde yitiriyor. Vietnam, Cezayir, Angola, Gine, Kuzey Kore vb. ezilen sömürge halklar, yıllarca emperyalist sömürgeciliğe karşı onurlu ve görkemli bir savaş yürüttüler. Bağımsızlık ve özgürlüklerine kavuşmak için büyük bedeller ödediler. Emperyalist sömürgeciler, varlıklarını sürdürmek için, yıllarca çıplak zoru ve klasik savaş yöntemini esas aldılar. Ancak, İkinci Dünya Savaşı'yla birlikte klasik sömürgecilik her yönüyle halklar tarafından tasfiye edildi. Artık emperyalist güçler, bu klasik yöntemle sömürgecilik ilişkilerini sürdüremez duruma geldiler.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, ABD emperyalizmi klasik sömürgecilik yerine, yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirdi. Eskiden sömürüyü direkt kendisi gerçekleştirirken, yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte bunu işbirlikçiler aracılığıyla gerçekleştirmeye başladı. Artık kendi orduları yerine, kukla ordularla halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini engelleme ve bastırma politikasını geliştirdi. Klasik savaş yerine, özel savaş geliştirildi. Bu yöntem de, halklara göreceli bir bağımsızlık vererek, işgali bu yöntemle gizlemeye, sömürü ve talanı daha ince yöntemlerle gerçekleştirmeye başladı. Çünkü, emperyalizm artık kaba yöntemlerle varlığını sürdüremiyordu. Özel savaş, söz konusu sömürge halkın siyasal, ulusal, iktisadi vb. birçok özelliklerini dikkate alarak geliştirilmeye başlandı. Oldukça tehlikeli ve sinsi bir yöntem olarak, halkların karşısına çıkarıldı.

Özel savaşın bel kemiğini oluşturan stratejik köyler politikası da buna bağlı olarak geliştirildi. "Stratejik köyler politikası" esas olarak halk savaşının denge aşamasında etkince uygulanmaya başlamış; en geniş uygulamasını Vietnam'da bulmuştur. ABD, Güney Vietnam'da geniş bir tarzda uyguladı. Vietnam dışında da birçok ülkede değişik biçimlerde uygulandı. Farklı adlarla da olsa sonuçta özü aynıdır. Bu açıdan Vietnam'dan Cezayir'e, Arjantin'den Irak'a kadar birçok sömürgeci gücün, ezilen sömürge halklarının ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kullandıkları yöntem de sonuçta aynı işlevi görmüştür.

Bütün bunlardan hareketle Türk egemenliği de kendileri açısından sonuçlar çıkarmakta; özel savaşın en ince, en sinsi yöntemlerini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanmaktadırlar. Denilebilir ki, Türk egemen güçlerinin halkımıza karşı kullandığı yöntemler, diğer ülkelerde geliştirilen bütün yöntem ve araçların bir toplamıdır. Tümünden sonuçlar çıkartarak, en kirli, en vahşi tarzda halkımıza karşı uygulamaktadırlar. Diğer ülkelerdeki uygulamaların anlaşılması, aynı zamanda halkımıza karşı kullanılan yöntemlerin de anlaşılması demektir.

IRAK'IN "TECCEMA KAMPLARI"

1975 yılında Irak cumhurbaşkanı yardımcısı Saddam ile İran Şahı Rıza Pehlevi arasında Cezayir'de, "Cezayir Antlaşması" imzalandı. Anlaşmaya göre, Irak-İran sınırının her iki tarafında 30 kilometrekarelik alanın boşaltılma kararı alınıyor. Bu plana bağlı olarak Güney Kürdistan'da geniş çaplı katliamlarla sonuçlanan bir süreç başlatıldı. Çok kanlı ve vahşi uygulamalar geliştirildi. Yüzlerce köy boşaltıldı. Halkın bütün yaşam kaynakları kurutuldu. Çeşmeler betonlandı. Meyve ağaçları zehirlendi. Yaşanılmaz hale getirildi. "Enfal hareketi" geliştirildi. Katliamlara ad olan "Enfal" kelimesi, Kur'an'da bir surenin adı olarak geçiyor. Türkçe'de, fırtına anlamına geliyor. Sure'de, 'kafirlerin mal ve canları Müslümanlara helaldir' deniliyor. Yerle bir edilen yüzlerce köyle birlikte geniş bir bölge insansızlaştırıldı. Buralarda boşaltılan halk "Teccema" adlı kamplara yerleştirildi. Saddam'ın resmi emri ile 15-70 yaş arası tüm erkekler "Teccama Kamplarına" alındı. Teccama kamplarına alınan halkın çoğunluğu katliamdan geçirildi. Geri kalanı üzerinde büyük bir zulüm uygulandı.

Saddam, Amerikalıları, Fransızları örnek aldı. Onların Vietnam ve Cezayir'de yaptıklarının daha katmerlisini Kürdistan'da geliştirdi. Enfal katliamında onbinlerce insan katledildi. Çok geniş bir alan boşaltılarak insansızlaştırılırken, onbinlercesi Teccama kamplarında perişan bir yaşama mahkum edildi. Burada geliştirilen özel savaşta görülmesi gereken bir başka nokta ise, "Enfal Harekatı" ile "kafirlerin mal ve canları helaldir" denilerek katliam geliştirilmesidir. Amerikalıların, Fransızların, İspanya ve Portekizlilerin "terörist", "anarşist" dediklerine, Saddam "kafir" diyor. Amaç hiç değişmiyor. Sahte propaganda ile kitleler uyutularak, kandırılıyor. Yaptıkları kirli özel savaş politikası mahsumlaştırılmaya, haklı gösterilmeye çalışılıyor.

KÜRDİSTAN'DA STRATEJİK KÖYLER

Başından beri TC, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için çıplak zoru en vahşi tarzda ve sonuna kadar kullanırken, bununla birlikte özel savaşı her geçen gün biraz daha boyutlandırıyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin sıcak savaş safhası on yılı aştı. TC, yüzbinlerce asker, onbinlerce korucu ve özel savaş kuvvetleriyle savaşmaktadır. Bütün bunlara rağmen her geçen gün biraz daha kirli savaş yöntemlerine sarılmaktadır. Çünkü klasik savaş yöntemiyle mücadelemiz karşısında katliamlar gerçekleştirmek dışında yapabileceği bir şeyin olmadığı açıktır. Bundan dolayı da artan bir tarzda, özel savaş yöntemine başvurmaktadır. Özel savaş özünde, savaşta yenemediği, başedemediği rakibini, hileli, kirli ve özel yöntemlerle-yollarla yenme çabasıdır.

"Eğer 'Özel Savaş'ın dar anlamda; rakibi hileli yollardan, yani komplo, entrika, suikast, arkadan vurma, kışkırtma, araya çelişki sokma, birbirine düşürme, ikili oynama, satın alma, kişiliksizleştirme, kendi çıkarları için kullanma, provokasyon vb. yöntemlerle tasfiye etme ya da saf dışı bırakma olarak ele alırsak, görülecektir ki, bu tür egemen sınıfları ve ordusunun hiç de yabancı olmadığı ve hatta meslek haline getirdiği bir savaş tarzıdır." (Kürdistan'da Özel Savaş s. 31)

Türk egemen sınıfları tarihleri boyunca özel savaş sayılabilecek yöntemler geliştirmişlerdir. Anadolu'ya geldikleri zaman yerleşik halklara göre son derece geri bir konumdaydılar. Bu açıdan salt kılıç zoru ile egemenlik kurmaya başlamış, kölecilik dönemini yaşamadan direkt feodalizme geçmişlerdir. Varlıklarını kılıç zoru temelinde, her şeyi yağma ve talana dayandırmışlardır. Bu, beraberinde kıyım, zulüm, hile, entrika, ikiyüzlülük, çapulculuk vb. son derece gerici yöntemleri geliştirmelerine yol açmıştır. Öyle ki, bu yöntem Türk ordusunun ve Türk egemen sınıflarının bir karakteri haline gelmiştir. Bu karakter Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında binbir surat takınarak, en kirli ve en vahşi tarzda kendisini göstermektedir. Ne kadar gayri meşru, hukuk dışı ve gayri insani yöntem varsa tümü hesapsız-sınırsız kullanılmaktadır.

Politikaları da, bu kural dışılık temelinde oluşmaktadır. Bugün Kürdistan kurtuluş mücadelesi karşısında geliştirdikleri politika ve uygulamaların tümü kural dışı ve günü birliktir. İkiyüzlü ve sahtedir. Bugün, söylediklerini yarın inkar etmektedirler. Son derece kuralsız ve hilekardırlar. Üslup demagojik ve kitleleri kandırmaya dönüktür. Tarihsel kökleri de böyledir. Geçmişten devraldığı bu kötü mirası, bugün en üst düzeyde kullanmaktadırlar. Öncelikle şu gerçeğe parmak basmak gerekiyor: *"Kürdistan'da herhangi bir yönetim değil, maskelenmiş ve çok gaddar bir özel harp yönetimi hüküm sürmektir. Gelişmiş özel harp yönetimi altında uygulanan Kürdistan'daki sömürgecilik, bir genel valilik yönetiminde yürütülen, İngiliz ve Fransız sömürgeciliğinden farklıdır. Bu ideolojiden kültüre, siyasetten ekonomiye kadar her alanda en ince yöntemlerden, en kaba baskı yöntemlerine dek, çeşitli yöntemlerin iç içe uygulandığı, yalnız asimilasyon değil, her türlü değerlerine yabancılaşarak ona düşman kesilen, kişiliksizleştirilmiş, elden ayaktan kesilmiş, şekilsiz bir toplum yaratmayı hedefleyen en iğrenç türden bir çağdışı sömürgeciliktir."* (Kürdistan'da Özel Savaş s. 74)

Bugün, bu çağdışı sömürgecilik tarihin en kirli ve karanlık yöntemlerini kullanmaktadır. Her türlü yol ve yöntemi mübah görmektedir. Özel savaş yöntemlerini en incesinden en kabasına dek tümünü kullanmaktadır. Ülkemizde stratejik köyler politikasının uygulanış biçimine geçmeden önce, sorunun daha iyi anlaşılması için bugün özel savaşın kimi noktalarına değinmek gerekir. Çünkü, stratejik köyler politikası özel savaş politikasının bir parçasıdır.

Bugün özel savaşın yanında, halkımıza karşı klasik savaş da yürütülmektedir. Ordunun ezici çoğunluğu Kürdistan'a yığılmıştır. Çok büyük bir ordu gücüyle gerillaya ve halka karşı savaş geliştirilmektedir. Çok büyük teknik üstünlüğe sahip olmasına rağmen, başarı elde edememektedir artık. Gittikçe güçlerini merkezileştirmekte ve merkezileşen güçlerle savunmaya geçmektedir. Ordu içinde çelişkiler derinleşmekte, firarlar, bunalımlar, intiharlar artmaktadır. Resmi açıklamalara göre, Türkiye'de 300 bin asker kaçağı bulunmaktadır. Bu çok yüksek bir sayıdır. "Yenilmez Türk Ordusu" artık kendisini koruyamaz duruma gelmiştir. Klasik savaş yöntemleriyle hiçbir varlık gösteremeyen ordu, özel savaş yöntemlerine sarılmakta, köy koruculuğu, özel timler, özel kuvvetleri kullanmaktadır.

Köy koruculuğu ve işbirlikçi hain savaş ağaları olan ilkel-milliyetçi güçlerle savaşı Kürdistanlılaştırmak istemektedirler. Bu aynı zamanda Kürdü-Kürde kırdırma politikasıdır. "Böl-parçala-yönet" taktiğinin çok sinsi, hilekar ve komplocu tarzda yaşama geçirilmesidir. Toplumda ne kadar düşürülmüş, lümpen, serseri, başıboş, faşist kiralık katiller varsa tümünü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı silahlandırmakta ve savaş alanına sürmektedir. Özel timlerin tümü toplumsal açıdan insani yönünü yitirmiş, toplumun en tortu tabakasını oluşturmaktadırlar. Köy korucusu çeteler de buna benzer bir özelliğe sahiptir. Vatana, halka ve insanlığa ihanet etmiş, ulusal değerlerini ve insani özelliklerini yitirmiş, gerici, işbirlikçi, feodal çetelerdir. Çoğu ulusal onurlarını beş meteliğe satmış ihanetçiler, itirafçılar ve dönekler takımından oluşmaktadır. Özel savaşın bir parçası olarak savaşa sürülenler böylesine toplum dışı kesimlerden oluşturulmaktadırlar. Bunlar savaşa sürüldüklerinde, kural diye bir şey tanımıyorlar. Savaşı para karşılığında en kirli tarzda yürütüyorlar. Bütün bunlara rağmen her geçen gün darbe almaktan ve yenilmekten kurtulamıyorlar. Bugün ordu, büyük bir çıkmazı yaşamaktadır.

Ekonomik alanda durum bundan farklı değildir. Ekonominin tümü savaşa göre düzenlemektedir. Savaş harcamaları astronomik rakamlara ulaşmaktadır. Her geçen gün sömürü derinleştirilmekte, zam, enflasyon, karaborsa alabildiğine gelişmekte ve sosyal çelişkiler derinleşmekte, yoksulluk, sefalet artmaktadır. Hangi yönüyle bakılırsa bakılsın normal ölçüler ve klasik yöntemlerle işlerini yürütememektedirler. Her şeyi özel savaş yöntemlerine göre şekillendirmektedirler.

Mücadelenin vardığı uluslararası boyut, siyasi ve askeri alandaki denge durumu dikkate alındığında, bu alandaki uygulamaların boyutu daha iyi ortaya çıkar. Artık yaşamın her alanında özel savaş uygulamaları geliştirilmektedir. Ülkemizde, insansızlaştırma, köy boşaltmalar, köy yakmalar, oluşturulmaya çalışılan "toplu köyler", "toplu çiftlikler" vb. uygulamalar özel savaşın bir parçası olarak devreye girmektedir.

Otlar yakılıyor ve hayvancılığın temel dayanakları ortadan kaldırılıyor. Su kaynakları zehirletiliyor. Böylece halkın bütün yaşam kaynakları ortadan kaldırılıyor. Yaşam kaynaklarından yoksun bırakılan halk, açlık ile karşı karşıya geliyor. Bu zorunlu ekonomik abluka onu göçe zorluyor. Çünkü, artık halkın ata toprakları üzerinde barınabilecekleri bütün yaşam kaynakları tahrip ediliyor ve ardından göç ettirme geliştiriliyor.

Bütün bu uygulamaların mantığını egemen güçler şöyle dile getiriyorlar:

"A) Şer güçler, amaçlarına ulaşmada ilk hedef olarak halkı elde etmeye çalışır. Halkı yanlarına çekmeyen, onun desteğini almayan bir faaliyetin başarısından bahsedilemez. Bu destek sağlanmadığı taktirde mücadeleye girişilmemesi ve mücadeleden vazgeçilmesi gerekliliği bütün uygulayıcı ve teorisyenler tarafından tavsiye edilen bir görüştür. Bu görüşün sahipleri, halkı su, şer güçlerini de balık kabul ettiklerinden, bunlarla mücadele edecekleri, mücadele yöntemini tespitte dikkatli olmaları gerekir. Tavsiye edilecek yöntem:

1- Balığın olta veya ağla yakalanması

2- Yakalanmadığı taktirde suyun vasfının değiştirilmesi

3- Veya balık ile suyun ayrılması

B) Halkın güvenlik kuvvetlerinin yanına çekilmesi diyebileceğimiz suyun vasfının değiştirilmesi iç kalkınma faaliyetleriyle mümkündür. Bu faaliyette devamlılık ister. Usüllerle yapılacak teknik bir meseledir ve öncelikle bağlılığın bulunmasını gerektirir." (Kürdistan'da Özel Savaş s.177)

Burada politika son derece açıktır. Öncelikle gerilla yok edilmek isteniyor. Başarılmadığı taktirde halka yönelmek esas alınıyor. Rejim, onbir yıldan bu yana balığı avlamaya çalışıyor. Ama sonuçta ortaya çıkan, değil balığı yakalamak, oltasını, ağını, yemini kaptırmıştır. Bugün içine girdiği derin siyasal, askeri ve ekonomik bunalım bunun en somut göstergesi oluyor. Rejim ilkin sözde balığı yakalamak için oltayı kullandı. Yıllarca hep gerillanın varlığını inkar etti. "Üç-beş eşkiya" olarak lanse etti. Operasyon üzerine operasyon düzenledi. Ancak, gün geçtikçe ulusal kurtuluş mücadelesi gelişip boyutlandı. Artık durumu "üç-beş eşkiya" felsefesi ile kurtaramazdı. Özel savaşın bir gereği olarak yeni demagojik yalanlar uydurmaya başladı. Bu da "belini kırdık", "bitirdik" yalanlarıyla halkı uyutmaya çalıştı.

Artık, ilk başlardaki gibi "dışarda gelip vurup kaçtılar", "karanlıktan yararlanıp kaçtılar" demagojisi zorunlu olarak gerillanın varlığını kabullenmeye götürdü. Yıldırım Akbulut, ilk defa resmi bir yetkili olarak "gerilla" sözcüğünü kullandığı zaman resmi devlet çevrelerinde kıyametler kopmuştu. Söylediklerini kendisine geri aldırttılar. Gerilla mücadelesinin serhildanlarla, bütünleşmesiyle mızrak çuvala sığmaz oldu. Artık devlet yanlısı birçok yazar-çizer resmi yetkili gerilla güçlerinin varlığını kabul etmek zorunda kaldı. Gerillanın yaygınlaşmasıyla birlikte, artık rejim gerillayı bu tarzda yenemeyeceğinin bilincine vardı. Gerillayı yenmek için halka yöneldi. Artık resmi makamlar sık sık gerillaya yardım edenleri işbirlikçi olarak lanse etme, halk ile "terörist"i birbirinden ayırt etme demagojisini yoğunlaştırdılar. Halka dönük toplu tutuklamalar, toplama kampları geliştirildi. Göç ve sürgün yoğunlaştırıldı. Baskının esas sivri ucu halka yöneltildi. Her yönüyle halk baskı altına alınmaya, serhildanlar taranmaya, toplu kıyımlar yapılmaya başlandı. "Balıkla suyun ayrılması" süreci derinleştirildi. Bütün çalışmalar buna dönük geliştirildi. Bununla birlikte "halkı kazanma, yanına çekme" adı altında demagojik söylevler verildi. Bir yandan halk göç ettirildi, diğer yandan gerillaya yardım ediyor ge-

rekçesiyle baskılar yoğunlaştırıldı. Bunlara paralel olarak yeni uygulamalar ve düşünceler, köyleri boşaltma politikası geliştirildi.

KÖYLERİ BOŞALTMA POLİTİKASI

Ülkemizde, Vietnam'daki gibi direkt "stratejik köyler oluşturma" politikası geliştirilmiyor. Ancak, aynı işlevi gören politika ve uygulamalar yaygınca geliştirildi. Politikalar, isimler, araçlar ve yöntemler farklı da olsa amaç aynıdır. Sonuç itibariyle, Vietnam'daki stratejik köyler, Cezayir'deki toplama kampları, Guetamala'daki savunma köyleri, Kürdistan'da planlanan toplu köyler projesi vb. aynı amacı hedeflemektedir. Klasik ifadeyle, amaç denizi kurutmak, balığı yakalamaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesine karşı baştan beri özel savaş geliştirilmektedir. Bu anlamda, özel savaşın bel kemiğini oluşturan stratejik köyler politikası da, Kürdistan'ın özgül koşullarına göre çeşitli biçimlerde uygulanmaktadır. Politikaların araç ve yöntemlerinin değişik olması bu gerçeği değiştirmiyor.

Etruş kampı

Özel savaşın bir parçası olarak gerillayla halkı birbirinden koparma uygulamaları daha mücadelenin başından beri yoğundur. Ayrıca, bu alanda çeşitli planlar dayatılmıştır. Halkı pasifleştirmeye dönük uygulamalar, "hizmet götüreceğiz" adı altında köyleri bir araya toplama veya şehirlere göç ettirme gibi uygulamalar bunun bir sonucudur. Devlet, köyleri boşaltmak için her türlü yol yönteme başvurmuştur. Sahte boşaltma gerekçelerini yaratma ve halkı, kamuoyunu aldatmak için 1986-1987 yıllarında "Orman Kanunu" adı altında uygulamalar gerçekleştirmek istedi. Bu kanunla hem yüzlerce köy boşaltılacak, hem de hiçbir şey yokmuş gibi lanse edilecek. Kanun çıkarılırken, "boşaltılan yerler milli park yapılması amacıyla ağaçlandırılacak" deniliyor. Bu amaçla yapılan planlamaya göre, "434 köyü olan Dersim'in 232 köyü bu amaçla boşaltılacak" bildiriminde bulunuyor. Burada da anlaşılacağı gibi son derece özel bir uygulama biçimidir. Gerekçesi, boşaltılma amacı çelişik ve sahtecedir. "Milli park" yapılacak deniliyor. Ülke ve dünya kamuoyuna plan böyle yansıtılıyor. Böylece yüzlerce köy bu sahte gerekçelendirme ile boşaltılacak. Ama, gelecek tüm tepkiler de bu özel savaş uygulamasıyla etkisizleştirilecektir. Çıkartılan "Orman Kanunu"nun, "milli park" bölümü tamamen Kürdistan'daki mücadeleye bağlı olarak özel savaşın bir parçası biçiminde çıkartılıyor. Boşaltılan köylerdeki yurtseverler ise Antalya, Mersin, Muğla, İzmir'e yerleştirilme biçiminde planlanıyor. Dikkat edilirse bu yerler aynı zamanda Türkiye'de en çok iş gücüne ihtiyaç duyulan yerlerin başında gelmektedir. Böylece bir yandan Kürdistan insansızlaştırılarak, diğer yandan burada boşaltılan iş gücü karın tokluğu Türk egemenlerinin hizmetine sunulacaktır.

İnsansızlaştırma politikasına bağlı olarak geliştirilen bu uygulama çeşitli nedenlerden dolayı yaşama geçirilemiyor. Ancak, daha sonra plan çeşitli biçimlerde ve çeşitli adlar altında uygulamaya konuluyor. 1990'ların başında bu uygulama çok yoğun olarak şiddet ve terör yöntemiyle yaygınlaştırılıyor. Daha sonra bu planın devamı olarak Turgut Özal'ın planlarıyla kapsamlı olarak ele alınıyor. Turgut Özal halkı göç ettirme formülünü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirilmesi gereken temel bir politika olarak ele alıyor. Ve Turgut Özal Botan'ı etkisizleştirmek için bir milyon ile beşyüzbin arasında insanın göç ettirilmesinden söz ediyor. Ve insansızlaştırma politikası en üst düzeyde önemle ele alınıyor. Daha sonra, insansızlaştırma politikasını gerçekleştirmek ve dağınık köyleri bir araya toplamak, bağlı olarak "köysüz kent-kasaba" yaratma projeleri geliştirildi, tartışıldı. Bundan amaç, gerillanın dayandığı tüm kırsal nüfusu belli merkezlere toplayıp, denetim altına almaktı. Bu proje bir çeşit toplama kampları veya Vietnam'daki stratejik köyler uygulamasının bir parçası, biçimidir.

TC, "denizi kurutmak ve balığı yakalamak" adı altında ormanları yaktı, dağları bombaladı, binlerce köyü yakıp-yıktı, milyonlarca yurtsever Kürt köylüsü kentlere göç ettirildi. Bütün bunlar "stratejik köyler" politikasının ülkemizdeki değişik uygulama biçimleri olarak geliştirildi.

Vietnam'daki gibi, önce evler yakılıp-yıkılıyor ve köyler barınılamayacak tarzda tahrip ediliyor. Ondan sonra toplama kamplarında denetim altına alınıyor. Bir Kürt köylüsü, "köyümüze geldiler, yemeğimizi yediler, sonra da köyü yaktılar" diyor. Bu barbarlığın doruklaşmasının ifadesidir.

Emperyalist-sömürgeci güçler, halkla gerillayı birbirinden kopartmak için öncelikle gerillanın dayandığı kırsal alandaki halka yönelmiş, köyleri yakıpyıkmış, halkı toprağından ederek, sonra da kendisinin istediği yerlerde toplu olarak denetim altına almaya çalışmıştır. Bunu çıplak zordan tutalım da, ekonomik vaatlere dek, çeşitli yöntemler kullanmıştır. Rejim, gerilla ile askeri açıdan başedemeyeceğini pratikte öğrendikten sonra 1987-1988 sürecinden sonra halka yönelmeye başladı. Bu süreçten sonra köyleri boşaltma politikası geliştirildi. Kademeli olarak geliştirilen bu politika çıplak zora dayalı olarak 1993'te tüm Kürdistan'a yaydırıldı. ABD'nin Vietnam'da uyguladığı yöntemler uygulanıyor.

Önce yoğun tarzda halkın geçim kaynaklarına yöneliyor. Halkın geçim kaynakları kurutuluyor. Ekin tarlaları, ormanları yakılıyor. Bir daha işletilemez hale getiriliyor. Yayla yasağı konuluyor. Otlar yakılıyor ve hayvancılığın temel dayanakları ortadan kaldırılıyor. Su kaynakları zehirletiliyor. Böylece halkın bütün yaşam kaynakları ortadan kaldırılıyor.Yaşam kaynaklarından yoksun bırakılan halk, açlık ile karşı karşıya geliyor. Bu zorunlu ekonomik abluka onu göçe zorluyor. Çünkü, artık halkın ata toprakları üzerinde barınabilecekleri bütün yaşam kaynakları tahrip ediliyor ve ardından göç ettirme geliştiriliyor.

Bununla da yetinilmiyor. Göç etmeyen yurtseverlere dönük baskılar doruğa çıkartılıyor. Tehdit ediliyor. Korucu olmaya zorlanılıyor. Bunu kabul etmeyenler defalarca işkencelerden geçiriliyor, tutuklanıyor. Zindanlara atılıyor. Katlediliyor. Köyler bombalanıyor, topa tutuluyor ve yakılıp yıkılıyor. Artık köylünün o köyde barınabileceği hiçbir şey bırakılmamış oluyor. Böylece göç ettirme tamamlanıyor.

Köylerin etrafı mayınlanıyor. Haziran 1994'te Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, verdiği bir brifingte *"bu yılın başlarında 63 bin mayın döşendi"* diyor. Irak-İran sınırına 80 bin mayın döşeniyor. Yine köylerin etraflarında yüzbinlerce mayın döşeniyor. Amaç; birincisi, gerillanın köylere girişini engellemek. İkincisi, birincisine bağlı olarak köylülerin gerillayla olan bağlarını kesmek için, köylülerin yaşam kaynaklarını kurutmak, ilişkisini koparmak, barınmaz hale getirmektir. Dolayısıyla yaşam kaynakları kurutulan ve barınamaz duruma getirilen köylü, gerillaya desteği sunamaz duruma getirilmek isteniyor.

Köylerde gerçekleştirilen işkenceler, gözaltı ve tutuklamalar, yakıp-yıkmalar, yaşam kaynaklarını yok etme, mayınlama, kendisiyle birlikte geniş çaplı ölümlere yol açıyor. Birçok köylü bu temelde sakatlanmış ve yaralanmıştır. Bu da beraberinde bir korku dalgasını yaratıyor. Köylü işe gitmekten, çalışmaktan, tutuklanmaktan korkuyor. Korku dalgasıyla sindirilmek, teslim alınmak isteniyor. Ölüm, korku, bütün bu uygulamalarla bütünleşince artık hayvancılık ve tarım yapılamaz duruma getiriliyor. Tarım ve hayvancılık yapılmayınca halkın yaşam kaynakları böylece ortadan kaldırılmış oluyor. TC, özel savaş yöntemleriyle bütün canlılara karşı savaş açıyor. İnsanları teslim almak için hayvanları, bitkileri, toprağı, ormanı, bütün köyü bile hedeflliyor.

Burada şu sonuç ortaya çıkıyor: Gerilla ile halk birbirinden koparılarak, gerilla dağlarda barınamaz hale getirilmek hedefleniyor. Böylece klasik ordu gücüyle, yenemediği gerilla güçleri, özel savaşın bu yöntemleriyle yenilgiye uğratılmak isteniyor. Burada amaç, Vietnam'da olduğu gibi şu oluyor: "hepsini yak, hepsini yok et" politikasıdır. Bütün bunların sonucunda, göç ettirilen köylüler ya metropol kentlerine, ya da Kürdistan'daki çeşitli kentlere yerleşiyor. Topraklarını bırakıp kent merkezlerine yerleşen halk, çeşitli yönleriyle devletin denetimine girmiş oluyor. Diğer ülkelerde göç ettirilen köyleri yakılıp-yıkılan halk, stratejik köyler, savunma köyleri veya toplama kamplarında bir araya getirilip, denetim altına alınırken; ülkemizde ağırlıklı olarak metropol kentlerine göç ettirilerek denetim altına alınmaya çalışılıyor.

Stratejik köylerdeki amaç ile buradaki amaç sonuç itibariyle ve uygulama bakımından aynı oluyor. Her ikisinde de halkın gerillayla buluşması engellenmeye çalışılıyor. Kürdistan'daki kentler bugün birçok yönüyle birer kamp niteliğindedir. Dahası tüm ülke bir askeri kamp haline getiriliyor.

GIDA AMBARGOSU

Bu uygulamaların bir parçası da, "gıda ambargosudur." İlkin Şırnak, Beytüşşebap, Uludere, Güçlükonak ve bağlı köyler gıda ambargosu için "pilot bölge" seçildi. Buralarda bütün yiyecek, giyecek, alım ve satım malları karneye bağlandı ve sıkı bir denetim altına alınmaya başlandı. İlkin halkın ağırlıklı bölümü özel savaş yöntemleriyle kentlere göç ettiriliyor. Kentlerde açlığa, yoksulluğa veya karın tokluğuna çalışılmaya zorunlu bırakılan köylüler, kentlerde yaşayan diğer halkla birlikte bu temelde denetim altına alınıyor. Bu göç ettirmenin ardından, ikinci fasıl olarak yeniden ikinci bir baskı dalgası geliştiriliyor. Denetim altına alınmak istenen ve karneye bağlanan yiyecek ve giyecekler böylece gerillaya ulaşılması ve halkın gerilla ile buluşması engellenmek isteniyor. Pilot bölge seçilen Şırnak, Uludere, Beytüşşebap, Güçlükonak ve bağlı köylerin ardından bu uygulama gittikçe yaygınlaştırıldı. En son olarak, 1994'te Dersim'de çok yönlü olarak yaygınlaştırıldı.

Kentler bir bütün olarak askeri açıdan da denetim altına alınıyor. Stratejik köylerde toplama, kamplarında insanlar dikenli tellerin ardına konulurken, burada insanlar özel timlerden, kariyerlerden, toplardan, tanklardan oluşturulmuş duvarların içine konuluyor. Her şey denetim ve kontrol altına alınıyor. Gıda ambargosuyla gerilla, yiyecek, giyecek ve buna benzer ihtiyaçlardan yoksun bırakılarak dağlarda barınamaz hale getirilmek isteniyor. Böylece klasik ifadesiyle deniz kurutularak, balığın yakalanması amaçlanıyor. Diğer ülkelerde, milyonlarca insan stratejik köylerde denetim altına alınırken, ülkemizde göç ettirilen milyonlarca insan bu temelde kentlerde denetim altına alınıyor. Önemli bir kesimi ise ülkeden göç ettirilerek metropol kentlerine yerleştiriliyor.

Merkezi köyler sistemi, aynı zamanda savaşı Kürdistanlılaştırma yöntemi olarak işlev görüyor. Savaş açısından önemli olan bu köylere yerleştirilen işbirlikçiler, gerillaya karşı savaştırılmaktadır. Bu anlamda, merkezi köyler sistemi ihanetin, işbirlikçiliğin örgütlenmesi oluyor.

Bugün birçok metropol kenti birer Kürt ili haline gelmiştir. Metropol kentlerinde de halk, ya karın tokluğuna, en tortu, en ağır işlerde çalıştırılmakta ya da açlığa, yoksulluğa mahkum edilmektedir. Bununla birlikte polis, ihbarcı-ajan şebekesiyle denetim sağlanma yoluna gidiliyor. Halk bir yandan fiziksel açıdan gerilladan uzaklaştırılırken, diğer yandan bu tür yöntemlerle pasifleştiriliyor.

Gıda ambargosu, bir başka gerçeği de ortaya çıkartıyor. Kürdistan'da deniz aşırı klasik sömürgelerde uygulanan kimi uygulamaların savaşla birlikte gündemleşmesini getiriyor. Olağanüstü Hal Valiliği, ülkeye giren-çıkan bütün malların belirlenmesi, satış ve alışlarını karneye bağlamış, Kürdistan'ın sömürge yöntemleriyle de olsa, sömürgeci güçlerce de varlığının kabulü anlamına geliyor. Şimdiye kadar Kürdistan, sömürge statüsünün gerisindeyken, mücadelenin gelişmesiyle sömürgeciler zorunlu olarak, sömürgelerde uygulanan genel valilik, karne sistemi, malların giriş ve çıkışlarının belirlenmesi vb. bir dizi yeni uygulamalar geliştirilmektedir. Aslında bu objektif olarak, egemen güçlerin inkarcı politikalarının yerine, zorunlu olarak ülkenin varlığını tanımaları anlamına geliyor.

"MERKEZİ KÖYLER SİSTEMİ"

Stratejik köylerin, Kürdistan'daki bir biçimi olan merkezi köyler formülü üzerinde de rejim çevrelerince çokça tartışıldı. Ancak fazla uygulama şansı bulamadı.

Türk Silahlı Kuvvetleri planın son aşamalarından biri olan 'göç ettirilen köylülerin tecrit kamplarına toplanması' için de yoğun çabaya girdi. ABD'nin Vietnam'da 'stratejik köyler' modelinden esinlenen Türk devleti, Kuzey Kürdistan köylerini 'merkezi köy sistemiyle' bazı noktalarda toplamayı planladı. Bugün bu temelde sınırlı da olsa birçok merkezi köy kurulmuştur. Buradaki amaç, aslında daha önceki süreçlerde özel savaş kurmayları tarafından farklı biçimlerde dile getirilen ve tartışılan düşüncelerin bir devamıdır. Devletin üzerinde denetim kuramadığı, dağınık biçimde olan ve gerilla ile ilişkisi de olan, gerillanın yaşam kaynağını teşkil eden köyler, 'merkezi köy sistemi' ile bir araya getirilmek istenmektedir. Böylece binler irili-ufaklı köy halkı belli merkezlerde denetim altına alınmak, gerillanın desteği kesilmek hedefleniyor.

Stratejik köylerin bir biçimi olan, merkezi köy sistemi de diğer politika ve uygulamalarda olduğu gibi sahte gerekçelerle uygulamaya konulmak istenmektedir. Bu köyler, "halka hizmet gö-

türmek" demagojisiyle yapılıyor. Özel savaş sözcüleri, merkezi köyler sisteminin gerekçesini halka, "köyler çok dağınıktır, sosyal-kültürel ihtiyaçlar götüremiyoruz. Hizmet götürebilmek için, köyleri belli merkezlerde toplayacağız" diye açıklıyorlar. Özel savaş yöntemleriyle politikalarının iç yüzünü gizlemeye çalışıyorlar. Kamuoyuna dönük bu temelde sahte, demagojik açıklamalar yapılırken, köylülere ise koruculuk dayatılıyor.

Kürdistan'da görev yapan bir tabur komutanı köylülere: *"Bölgenizdeki köyleri terk edip merkezi, büyüklüğü olan köylere taşınacaksınız veya bölgeyi terk edeceksiniz, olacaklardan da biz sorumlu olmayız. Biliyorsunuz, zaman zaman atışlar yapılıyor"* diyerek köylülere bahara kadar zaman tanıyor. Burada da anlaşılacağı gibi, merkezi köyler esas olarak askeri güçler aracılığıyla gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Merkezi köyleri oluşturmak, çıplak zora dayanıyor. Özel savaş uygulamasının bir biçimi olarak geliştiriliyor. Köylüler iki tercih ile karşı karşıya bırakılıyor. Ya köyleri terk edip merkezi köylere yerleşecek ya da koruculuğu kabul edip halkına, ülkesine karşı ihaneti tercih edecek. Burada köylüye dayatılan işbirlikçilik ve ihanettir. İhanet ve işbirlikçilik kabul edilmediği noktada zora dayalı olarak oluşturulan merkezi köylere toplatılarak denetim altına alınıyor.

Merkezi köyler politikası başarılı olamadı ve yürütülemedi. Ancak göç ettirme ve koruculuk sistemi, geliştirildi ve yaygınlaştırıldı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip güçlenmesiyle, korucuların yaşama şansı azalmaya başladı. Genelde savaşın gelişmesine ve askeri güçlerin merkezileştirilmesine bağlı olarak, korucu köyleri de merkezileştirilmeye başlandı. Bir anlamda halkı merkezi köylerde toplamada başarılı olamayan devlet, bu politikayı tersinde kendi işbirlikçileri için kullanmaya başladı. Korucular belli yerleşim merkezlerinde bir araya getirilerek savunma temelinde konumlandırıldı. Bugün Kürdistan'ın birçok bölgesinde korucular bu temelde merkezi köylerde bir araya getirilmektedir.

Diğer ülkelerde, direkt halk bu tür köylere yerleştirilerek, denetim altına alınmakta ve süreç içinde çeşitli uygulamalarla ya devlet yanlısı haline getirilmekte, ya da bu temelde fiili bir denetimde gerilla ile olan bağları koparılmak amaçlanmaktadır. Ülkemizde ise bu yöntem pek başarı kazanmadı. Bu açıdan para ile silahlandırılan korucular bu köylere yerleştirildi. Böylece devlet bu köyleri direkt kendi işbirlikçilerinden oluşturmuş oluyor. Ancak koruculuk, sınırlı olduğu için bunlar da sınırlı kalıyor. Fazla yaygınlaştırılamıyor.

Merkezi köyler sistemi, aynı zamanda savaşı Kürdistanlılaştırma yöntemi olarak işlev görüyor. Savaş açısından önemli olan bu köylere yerleştirilen işbirlikçiler, gerillaya karşı savaştırılmaktadır. Bu anlamda, merkezi köyler sistemi ihanetin, işbirlikçiliğin örgütlenmesi oluyor. Burada bir başka gerçek ise, Vietnam'daki gibi köylülerin dikenli tellerin arkasında bulunduğu her yer veya boşaltılmak istenen her köy, "serbest atış alanı" olarak ilan ediliyor. Bu ne anlama geliyor? Bu köylülere, "ya köyünüzü terk edeceksiniz ya da katlederiz" demektir. Nitekim köylerini boşaltmamakta direnen birçok yurtsever tarlaya, bağ-bahçeye, hayvan otlatmaya giderken, "gerilla" diye katledilmiştir. Böylece köylüler çıplak terör yöntemiyle göç ettirilerek insansızlaştırma politikası geliştirilmiştir. "Serbest atış bölgesi" yurtseverlerin katledilmesinin, serbest edilmesi ve meşrulaştırılmasıdır. Bu bir yönüyle "insanları katletme" alanıdır. Burada her canlıya ateş etmek serbesttir. Serbest atış bölgesinde katledilen hiçbir insan için yasal muamele yapılmamaktadır. Öldürülenlerin tümü ya kamuoyundan gizlenmekte ya da "terörist" diye halka lanse edilmektedir. "Merkezi köyler sistemi", böylece göç ettirme ve koruculaştırma uygulamasına dönüşmüştür. Her ikisi de halkın gerilladan koparılmasıdır. Sonuçta merkezi köyler de, diğer özel savaş yöntemlerinin bir devamı olarak geliştiriliyor.

TOPLAMA KAMPLARI

Auschwits toplama kampı kapısında, **"Arbeit Macht Frei" (Çalışma özgürleştirir)** yazılıydı. Auschwitz kampı, tarihe barbarlık, vahşet ve katliam yönüyle geçmişin, tarihin en çirkin, en düşündürücü köleliğin yaşatıldığı, dahası insanın hiçbir değerinin kalmadığı bir toplama kampında "çalışma özgürleştirir" diye yazılması, aynı zamanda egemenlerin ikiyüzlülüğünün, sahtekarlığının, çirkinliğinin, demagoji ve yalanının da doruk noktasını gösterir. İnsanın, insanlığın yok edildiği bir kamp, "özgürleştir" diye gösteriliyor.

Şimdiye kadar Kürdistan, sömürge statüsünün gerisindeyken, mücadelenin gelişmesiyle sömürgeciler zorunlu olarak, sömürgelerde uygulanan genel valilik, karne sistemi, malların giriş ve çıkışlarının belirlenmesi vb. bir dizi yeni uygulamalar geliştirilmektedir. Aslında bu objektif olarak, egemen güçlerin inkarcı politikalarının yerine, zorunlu olarak ülkenin varlığını tanımaları anlamına geliyor.

Bugün, egemen güçler de, özel savaş yöntemleriyle aynı şeyi halkımıza karşı yapıyorlar. Halkımızın ulusal varlığını yok etmek için geliştirdikleri çağ dışı uygulamaları, kıyımları dünya kamuoyuna tersyüz ederek gösteriyorlar.

"Toplama kampı, ya düşman milletten sivil halkların, ya etnik veya siyasal tutukluların, ordu ya da polis denetiminde toplandıkları kamp" (Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi Cilt 22 s. 115-116) Toplama kampları tanımı ve gerçekliği zor olgusu ile direkt bağlantılıdır. Bu açıdan savaşın bir parçasıdır. İnsanların, şiddet yoluyla kamplara taşınması, bir yerde zorla tutulması veya çalıştırılması bu yöntemle karşı tarafın güçlerini savaştan soyutlama eylemidir. Tarihin en barbar uygulamaları böylesi siyasi-ekonomik amaçlı kamplarda meydana gelmiştir. En tipik biçimi Hitler kamplarında yaşanmıştır. Hitler, *"... Eğer, biz galip gelirsek marksizm tamamen yok edilecektir; bizim hoşgörümüz yoktur. Son gazeteleri yok edilene, son örgütleri haledilene, son eğitim merkezleri dağıtılana ve en son marksist de doğru yola döndürülene veya köküne kibrit suyu dökülene kadar rahat etmeyeceğiz. Bunun ortası yoktur."* (Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi Cilt-3 s 926)

Hitler, sonuç alma açısından bu düşünceyi uygulayamadı. Tarihin en büyük yenilgisini alarak yok edildi. Ancak, savaş boyunca bu sonucu almak için milyonlarca insanı, devrimciyi, ilericiyi, demokratı hunharca katletti. Denilebilir ki, Hitler'in, toplama kampları *"insanlık tarihinin en sistemli ve en endüstrileştirilmiş soykırımın gerçekleştirildiği mekanlar, bir tür ölüm fabrikaları oldular."* (Age. s 926) Rejim de, kendisine özgü buna benzer çeşitli uygulamalar geliştiriyor.

Diyarbakır zindanları, Hitler kamplarını aratmayacak uygulamalara tanıklık etmiştir. Tarihin en kirli, en karanlık ve barbar uygulamaları burada geliştirilmiştir. Kürt halkının siyasal varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesi bu zindanlarda dört duvar arasında yok edilmek istenmiştir. Tıpkı, Hitler kamplarındaki gibi sahte yöntemlerle aldatma yoluna gitmiştir. Görüş kabinlerinin üzerinde "Türkçe konuş, çok konuş" diye yazılıdır. Aynı süreçte, Diyarbakır'da tutsaklara tanınan görüş süresi bir dakika ile sınırlıdır. Ve görüşme kaba işkencelerin uygulandığı bir alandır. "Türkçe konuş" demekle, Kürt halkının ulusal dili yok edilmek istenmektedir. Halkın varlığı inkar edilmektedir. Ama, sanki bir hak veriliyormuş gibi sahte tarzda yansıtılmaktadır.

"Beytüşşebap'ın Mezra köyü toplama kampı oldu. Evleri yakıldığı için Güney Kürdistan'a göç etmek isteyen 6 köyden yaklaşık ikibin kişi bu kampta toplandı." (8 Temmuz 1994, Özgür Gündem gazetesi) Buradan da anlaşılacağı gibi yurtsever köylülerin gerillayla bağlantısını kesmek için binlercesi toplama kamplarına alınmaktadır. Artık tek tek kişileri alıp zindanlara alma yöntemi yerine, toplu gözaltına alarak toplama kamplarına götürülmektedir. Bu ilkin, mücadelenin kitleselleşmesinin boyutunu gösterir. İkincisi, tüm halkı ayrım yapmadan "düşman" olarak ilan etmesidir. Bu da, mücadelenin ulusal çapta yaygınlaştığını ve tüm ulusu kapsadığını göstermektedir.

Kamplara toplama, çıplak zor ile gerçekleştirilmektedir. *"Hani-Lice-Genç üçgeninde yaklaşık 7 bin komando, özel tim ve korucu tarafından yapılan operasyonda çok sayıda köy yakılırken, Hani'nin Layaboyi (Damlatepe) köyünde kurulan ana toplama kampına götürülen köylülere yoğun işkence yapılmış ve köylülerin kaçmaması için kamp Bolu'dan getirilmiş olan dağ komandoları tarafından ablukaya alınmıştır."* (Özgür Gündem Gazetesi)

Toplama kamplarına alınanlar, Hitler kamplarındaki gibi yoğun işkencelere maruz kalmaktadırlar. Halk toplu olarak işkencelere tabi tutulmakta ve katliamlara uğratılmaktadır. Hiçbir ayrım yapılmaksızın, sadece Kürt oldukları için bu kamplara alınanlar, bu yöntemlerle sindirilmek ve teslim alınmak, böylece ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırılmak, ulusal kimliklerine ihanet ettirilmek amaçlanmaktadır. *"Beytüşşebap ve Hani'de evleri yakıldıklarından toplama kamplarına getirilerek, buralarda günlerce kızgın güneş altında, aç-susuz bekletilip, işkencelerden geçirilen, kadın-çocuk, yaşlı-genç, binlerce köylünün dramı Türkiye'de değil, ama dünyada yankı yarattı."* (24 Temmuz 1994, Özgür Gündem)

Burada da tıpkı Vietnam'daki gibi, önce evler yakılıp-yıkılıyor ve köyler barınılamayacak tarzda tahrip ediliyor. Ondan sonra toplama kamplarında denetim altına alınıyor. Bir Kürt köylüsü, "köyümüze geldiler, yemeğimizi yediler, sonra da köyü yaktılar" diyor. Bu barbarlığın doruklaşmasının ifadesi oluyor. Önce binlerce eğitilmiş özel tim elemanı bir köyü işgal ediyor. O köyü soyup soğana çeviriyor. Tüm ekonomik olanaklar ortadan kaldırılıyor. Sonra köy yakılıyor, sonra, köylüler toplama kamplarına alınıyor.

Stratejik köyler işlevini gören merkezi köyler, kamplar ve benzeri uygulamaların önemli bir nedeni de metropol çıkmazıdır. Şimdiye kadar göç ettirilen halkın büyük bir kısmı metropol kentlerine yerleşiyordu. Adana, Mersin, İstanbul, İzmir, Antalya vb. kentler neredeyse birer Kürt kenti durumuna gelmeye başladılar. Yurtsever Kürt halkı buralarda da mücadeleyi sürdürmeye devam etti. Mücadele Türkiyelileşme sürecine girdi. Göç ettirilenler büyük bir eylem gücü oluşturmaya başladı. Bu rejimi oldukça rahatsız ediyor.

"Devlet, PKK'nin ilan ettiği 'Ateşkes' nedeniyle bir süre uygulanmayan stratejisi, toplama kamplarını hedefliyordu. Köyler boşaltılınca gerillaya lojistik destek engellenecekti. Devlet, köyleri yakılanların metropollerde bir araya gelip, büyük bir güç oluşturmasından da çekiniyordu. Özetle, temel amaç yalnız 'balıkları' bitirmek değil, aynı zamanda 'deniz'i de kurutmaktı." (27 Ekim 1994, Özgür Gündem)

Burada da anlaşılacağı gibi, TC'nin amacı kapsamlı ve tehlikelidir. Bir anlamda diğer ulusal kurtuluş hareketlerine karşı geliştirilen bütün karşı-devrimci yöntemlerin toplamı olarak karşımıza çıkıyor. Diğer ülkelerde bu uygulamaların amacı esas olarak gerilla güçlerini yenilgiye uğratmaktır. TC, halkın imhasını da öngörüyor. Bunun böyle olmasının tarihsel-toplumsal nedenleri bulunmaktadır. Rejim, her şeyden önce Kürdistan'ı bir ulusal yayılma alanı olarak görmektedir. Misak-ı Milli sınırları içinde uluslaşmayı esas aldığından, diğer tüm halkları ve azınlıkları basitten karmaşığa eritmeyi ve yok etmeyi amaçlıyor. Bunu bir yandan yoğun bir asimilasyon politikasıyla, diğer yandan geniş çaplı kıyım ve göç ettirilmelerle gerçekleştirmeye çalışıyor.

Burada karşımıza müthiş bir ırkçılık, gericilik ve şiddet çıkıyor. Herkesi Türkleştirmek için, ırkçılık alabildiğine körükleniyor. Halklar arasında düşmanlık geliştiriliyor. Bugün Kürt-Türk halkı arasında, körüklenen düşmanlık bu nedenledir. Kendisini Türk görmeyen herkes, hedef haline getiriliyor. Kürt sözcüğü yasak, söyleyen cezalandırılıyor. "Kürt sorununu çözün" diyen, Türkeş'in "Ne demokrasisi ulan, ne çözümü ulan"la, ulusal hain ilan edilip, DGM tarafından cezalandırılıyor. Metropollere göçettirilen milyonlarca Kürdün süreç içinde çeşitli biçimlerde asimilasyona uğratılması amaçlanıyor. Metropollerde yurtsever kitlelerin örgütlenmesi ve tersinden bir rol oynamasıyla rejimin yeni önlemler almasını getiriyor. Bu noktada, toplama kampları, merkezi köyler, toplu çiftlik projeleri devreye girmiştir.

TOPLU ÇİFTLİK PROJELERİ

Stratejik köyler politikasının bir biçimi olarak ülkemizde toplu çiftlik projeleri geliştiriliyor. Tansu Çiller, 1994 Ekim'inde yaptığı bir açıklamada, *"-Kürdistan'da toplu çiftlikler projesinin uygulamaya konulması çalışmalarının başladığını bildirdi."* Ancak bu durum devlet çevrelerinde çeşitli tartışmalara yol açtı. Dönemin "devlet bakanı Cevheri, köy boşaltma ve yakmaların toplu çiftlik projeleriyle ilgisi bulunmadığını iddia etti. SHP milletvekili Arıkan ise, '-PKK'nin beli kırıldı deniliyor. Ardından bu uygulamaya gerek duyuluyor' diye konuştu. Toplu Çiftlik Projesi direkt olarak PKK ile ilgilidir. Amaç, ulusal kurtuluş mücadelesini bitirmek ve bu yöntemle savaşı zayıflatmaktır. Ancak, Toplu Çiftlik Projeleri uygulanırken özel savaşın bir gereği olarak amacı farklı tarzda yansıtılıyor, amacı gizleniyor.

Başbakanlık müsteşarlığı tarafından yürütülen ve İsrail-Fransız modeli esas alınarak geliştirilen Toplu Çiftlik Projeleri, bölgedeki köy ve mezralarda yaşayan yöre halkının, biner kişilik ailelik birimler halinde toplanması esasına dayanıyor. Bir ailenin ortalama yedi kişi olarak hesaplandığı sistem içi devlet, toprak ve gübre, tohum, hayvancılık gibi üretim mallarını 55 yıl sonra geri ödeme kaydıyla ailelere verilmesini öngörüyor. Bu amaçla Toplu Çiftlik Projeleri için Ziraat Bankası tarafından bir de fon ayrılmış durumda. Proje çok uzun vadeli bir amaç taşımaktadır. Buralarda toplanması düşünülen aileler mücadeleden koparılacak ve karşı-devrimin bir dayanağı haline getirilecektir. Bu projeye göre, öncelikle Diyarbakır dolaylarında "arsa ofisi" aracılığıyla hazine arazilerinin yoğun olduğu bölgelerden geniş bir alan kamulaştırılacak. Bu geniş topraklar hayvancılık ve tarım özelliklerine göre en fazla 25'er ve 5'er dönümlük parçalara ayrılacak. Tarım ile uğraşacak ailelere 25, hayvancılıkla uğraşacak ailelere ortalama 5'er dönümlük topraklar tahsis edilecek." Burada da özel savaşın düzenlediği bir senaryo ve yanıltma söz konusudur. Kürdistan gerçekliğini bilmeyen biri sanki tahrip edilmiş bir Kürdistan'da gayet insani amaçlarla "konut sorunu" ve ekonomisine bir çözüm getirilecekmiş kanısına kapılabilir. Oysa bu çok sinsice düzenlenmiş bir özel savaş politikasıdır. Ve aynı zamanda, göç ettirme politikasının bir devamıdır. Göç ettirilen milyonlarca insanın ardından, geliştirilmek istenen Toplu Çiftlik Projeleri'ne yerleştirilecek olanlar veya yerleştirilenler yine işbirlikçi-korucu aileleri ve bunlarla direkt bağlantılı olan aşiret mensuplarıdır. Giderek diğer halk kesimini kapsayacaktır.

Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesine bağlı olarak, rejim kırsal alanda etkinliğini yitirdiğinden dolayı, terör yoluyla boşaltma yoluna gitmektedir. Kırsaldaki denetimi tamamen gerillaya kaptıran TC tüm askeri güçlerini merkezileştirerek, garnizonlara toplamaktadır. Buna bağlı olarak işbirlikçileri de merkezi köyler, toplu çiftlik projeleri ile merkezileştirme yoluna gitmektedir. Kırsalda yitirdiği denetimini böylece merkezileştirilmiş yerleşim alanları aracılığıyla sağlanmak istenmektedir.

Son süreçte önemle üzerinde durulan ve uygulamaya konulmak istenen Türkiye Çiftlik Projeleri kırsalda göç ettirilen kitlelerin örgütlenmesine, toparlanmasına, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle bütünleşmelerine fırsat vermeden denetim altına alınmak istenmektedir. Bu projeler her şeyden önce halkın örgütlenmesini, gerilla ile bütünleşmesini de engellemeye dönüktür. Bir yandan korucular bu temelde askeri amaçla merkezileştirilirken, diğer yandan göç ettirilen yurtsever halk da, örgütsüzleştirilerek pasifleştirme ve giderek devrimden uzaklaştırma politikası geliştirilmektedir. Çiller'in, "Ya kalkınacak, Ya kalkınacak" dediği şey, "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" politik yaklaşımın bir devamı olarak geliştirilmektedir. Burada özel savaş uygulaması çok sahte ve aldatıcı bir tarzda, "ekonomik kalkınma" masalı arkasına gizlenmektedir.

Toplu Çiftlik Projeleri, tarihi geri planı müthiş imhaya dayalı bir barbar jenosidini güncelde tüm özel savaş deneyimlerinden çıkardığı derslerin teknoloji dönemsel üstün yöntemler eşliğinde ulaştığı imha sentezi oluyor.

Toplu Çiftlik Projeleri, özünde stratejik köylerin Kürdistan'daki uygulanış biçimidir. Gerillayı marjinalleştirmek ve halkla ilişkisini koparmak öncelikli amaç oluyor. Kürdistan'da oluşturulan, "Merkezi Köyler", "Toplu Çiftlik Projeleri" veya "Kent-Köy Projesi" özünde Amerika'nın Vietnam'da etrafını dikenli tellerle çevirdiği stratejik köylerden daha tehlikelidir. Toplu Çiftlik Projeleri, tarihi geri planı müthiş imhaya dayalı bir barbar jenosidini güncelde tüm özel savaş deneyimlerinden çıkardığı derslerin teknolojik dönemsel üstün yöntemler eşliğinde ulaştığı imha sentezi olu-

yor. Zaten Kürdistan bir bütün olarak dikenli tellerle, mayın tarlalarıyla, projektörlerle, askeri kulelerle çevrildiği dikkate alındığında, ülkenin tümü bir toplama kampı haline getirilmek istendiği ortadadır. ABD'nin, Fransa'nın belli alanlarda yaptığını TC ülkenin tümünde gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Gelinen aşamada şehir örgütlenmesi oldukça önem kazanmaktadır. Boşalan kırsal alan nüfusunun önemli bir kesimi, Kürdistan'daki kentlerde yoğunlaşmaktadır. Bu kitle esas olarak devrimin aktif ve canlı yurtsever kitlesidir.

Binlerce kaçkının, döneğin, ihanetçinin kentlerde özel terör eylemlerinde görevlendirilmesi bu amaçladır. Bu çok eskiden beri emperyalist güçlerin devrimci hareketlere karşı kullandığı özel bir yöntemdir. İdeolojik kundakçılıktan tutalım, özel terör eylemlerine dek, bir dizi karşı-devrimci faaliyet geliştirmektedir. Bir anlamda bir zamanlar, “ABD Enformasyon Ajansı” (USIA)'nın reel-sosyalist ülkeler ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı geliştirdiği “anti-komünizm” faaliyetlerinin tümünü TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirmektedir. Bütün bu faaliyetler aynı şekilde stratejik köyler politikasının bir devamı olarak gelişmektedir. Sonuçta tümünün amacı, Kürt halkını sindirmek, pasifleştirmek ve savaş gerçekliğinden kopararak savaşı kazanmaktır.

Bu yerleşim merkezlerine pasifleştirilmek amacıyla halk kesimleri de yerleştirilmektedir. Ama, kredi sistemine dayalı maddi olanakların tanındığı Toplu Çiftlik Projeleri, ne esas olarak korucu ve Türkmenler, Afganlar, Ruslar vb. gruplar yerleştirilmektedir. Böylece bir yandan işbirlikçiler, bir yandan Türk nüfusu yerleştirilerek Kürt halkı bu temelde göç ettirilerek veya denetim altına alınarak etkinlik kurulmak istenmektedir. Bütün bunlar dikkate alındığında projenin, özel savaşın bir taktiği olarak çok yönlü amaçlar güttüğü ortaya çıkmaktadır.

Bu özel savaş uygulamaları, TC'nin özel savaşı, baskı ve terör yöntemlerini esas aldığını ve bundan sonra da daha alacağını ortaya koymaktadır. Çünkü, bunlar kendi başlarına bile halka dönük terörü, baskıyı öngörmektedirler. Bir yandan göç ettirmeyi, diğer yandan zora dayalı denetim altına almayı geliştirirken, bir taraftan da halklar arasında ırkçılığı, düşmanlığı geliştirmektedir. Bu politikaların uzun vadeli amaçlar taşıdığı dikkate alındığında, TC'nin en azından mevcut koşullarda kolay kolay siyasal çözüm yöntemlerine yanaşmayacağının, kirli özel savaşı daha da boyutlandıracağının göstergesidir. Çünkü, bütün bu öngörülen politikalar kirli özel savaş yöntemleridir.

Politika her yönüyle bir sahtekarlık değildir. Çünkü, milyonlarca aç, sefil, perişan, evsiz-işsiz Kürdistanlı'nın böyle projelerle ekonomik sorunlarının çözülmeyeceği bir gerçektir. Ekonomik kalkınma safsatadır. Ve halkı aldatmak için geliştirilen özel savaş propagandasıdır. Bu tür yöntemler, propagandalar sadece burada geliştirilen gerici şiddet uygulamalarını maskelemeye dönüktür.

“İskan sömürgeciliği” olarak da adlandırılan bu uygulamalara paralel olarak özel savaş birçok tedbirle desteklemeye çalışmaktadır. Başarı kazanmak için, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik alandaki örgütlenmesini ve bu yolla kitlelere ulaşmasını engellemeye uğraşmaktadır. “2 Mart darbesi” olarak ifade edilen uygulamalarla yoğun olarak bu alana yöneldi.

HEP, DEP ve HADEP'e dönük uygulamalar bu girişimlerin bir parçası olarak geliştirildi. DEP milletvekilleri skandal yöntemlerle gözaltına alınarak tutuklandı. DEP kapatıldı. HEP, DEP ve HADEP'e dönük yoğun baskılar ve şiddet eylemleri gerçekleştirildi. Kontra eylemleri boyutlandırıldı. Salt bununla da kalınmadı. Türkiye'de İHD vb. tüm demokratik kurumlara yönelik saldırılar geliştirildi. Yüzlerce yurtsever de katledildi. Faili meçhul cinayetlerle katledilenlerin sayısı binlerle ifade edilmektedir. Türkiye'de geliştirilen sokak infazları, DEP milletvekillerinin tutuklanmasıyla bütünleştirildi. Bu alanda Kürt halkının demokratik talepleri ve sesi susturulmaya çalışıldı. Bunlara paralel olarak, başta yurtsever basın olmak üzere, tüm devrimci, ilerici, demokratik basına dönük yoğun bir saldırı furyası başlatıldı. Özgür Gündem, Özgür Ülke gazetesinin binalarına ve çalışan emekçilerine dönük kontra eylemleri geliştirildi. Yazar ve çizerleri katledildi. En son olarak kapatılarak yayınına son verildi.

Yüzlerce köy boşaltıldı. Halkın bütün yaşam kaynakları kurutuldu. Çeşmeler betonlandı. Meyve ağaçları zehirlendi. Yaşanılmaz hale getirildi. “Enfal hareketi” geliştirildi. Katliamlara ad olan “Enfal” kelimesi, Kur'an'da bir surenin adı olarak geçiyor. Türkçe'de, fırtına anlamına geliyor. Sure'de, ‘kafirlerin mal ve canları Müslümanlara helaldir’ deniliyor. Yerle bir edilen yüzlerce köyle birlikte geniş bir bölge insansızlaştırıldı.

Bu uygulamalar dikkate alındığında şu ortaya çıkıyor. Özel savaş yöntemleriyle göç ettirilen Kürt halkının yeniden örgütlenmesini, savaş ile buluşmasını, savaşta uygulanan kirli özel yöntemlerin gizlemeye dönüktür. Milyonlarca yurtseverin metropol kentlerine göç ettirildiği dikkate alındığında bu yöntemlerin neden bu kadar kirlice ve özel tarzda geliştirildiği daha iyi anlaşılmaktadır. Bunlara paralel olarak, aynı şekilde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ekonomik olanaklarını kısıtlamak ve çökertmek için, aynı süreçte yurtsever Kürt işadamlarına karşı da yoğun kontra eylemleri geliştirildi. Birçok yurtsever işadamı katledildi. Savaşın özel kadroları tamamen MHP'lilerden oluşturularak, özel savaş kuvvetleri geliştirildi. Bununla birlikte gerillanın askeri açıdan etkinlik kazandığı tüm alanlarda, küçük karakollar ve askeri güçler merkezileştirilerek savunmaya alındı. Bunlarla birlikte en büyük girişimler diplomatik alanda yapıldı. TC, başta ABD, Avrupa emperyalistleri olmak üzere, Ortadoğu'dan Kafkaslar'a kadar bir dizi ülkeyle görüşmeler yaptı. Çeşitli anlaşmalar geliştirdi. Tümünün ortak amacı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini dizginlemeye dönüktü.

Anabaşlıklar halinde belirttiğimiz bütün bu karşı-devrimci girişimler, özünde stratejik köyler olarak nitelendirebileceğimiz Merkezi Köyler, Toplu Çiftlik Projeleri vb. uygulamaları yaşamlaştırmak içindir. Tümü birbirini tamamlamaktadır.

Bu uygulamalar özel savaşın bir taktiğidir. Tümünün ortak amacı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek ve klasik yöntemlerle kazanamadığı savaşı bu tür özel savaş yöntemleriyle kazanmaktır. Bunun için de gerillayı halktan soyutlamak istemektedir.

Köyleri boşaltarak, halkı göç ettirerek, gerilla desteksiz bırakılarak marjinalleştirilmek hedeflenmektedir. Savaş bölgesindeki, savaşta stratejik önemi olan alanları tutarak gerillayı lojistiksiz bırakmak, Güney sınırının desteğini kesmek, Güney ile Kuzey halkının ilişkisini kesmek ve bağlı olarak bu alanda genel lojistiği kesmek. Bunlarla birlikte halkı sindirmek, teslim almak ve gerilladan koparmak bu özel savaş yöntemleriyle sonuca gitmektir. Bütün bu uygulamalar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutunu da göstermektedir. Stratejik köyler politikasının Kürdistan'a özgü, özel savaş uygulaması olan merkezi köyler, toplu köyler veya Toplu Çiftlik Projeleri halk savaşımızın denge aşamasının bir sonucu olarak geliştirilen karşı-devrimci özel savaş taktikleridir. Bu özel uygulamalar ilkin Şırnak, Diyarbakır gibi, pilot bölge seçilen alanlarda geliştirilmektedir. Projenin esas yürütücüsü MGK'dir. Uzun vadede hedef Kürt ulusallığını, Kürtlükle ilgili olan her şeyi ortadan kaldırmaktır. Bütün bu uygulamalar bugüne kadar başarı şansı bulamadılar. Etkin olarak uygulamaya konulamadı. Bunun yerine daha çok özel savaşın terör yöntemleri ve çıplak zor biçimleri geliştirildi.

Proje başarısızlığa mahkumdur. Neden? Bugüne kadar TC'nin vahşette sınır tanımayan baskı politikalarına rağmen, PKK her geçen gün askeri açıdan büyüdü ve güçlendi. Bu projelerin uzun vadede sonuç alması için, çok büyük bir mali desteğe ihtiyacı bulunmaktadır. TC, içinde bulunduğu siyasi, askeri ve ekonomik nedenden dolayı böyle yüksek maliyetli projeleri yürütecek durumda değildir. Savaşa kaynak yetiştiremiyor. Tüm projelere rağmen ekonomik olarak uygulama şansı yoktur. TC, bunlardan kısa vadede sonuç alamamıştır. Uzun vadede ise sonuç alabilmesi için her şeyden önce istikrarlı bir siyasal-ekonomik yapı gerekmektedir. Dolayısıyla istikrarsız bir yapıyla bunu başarıya götürmesi mümkün değildir. Çünkü, devlet yapılanması her yönüyle bir istikrarsızlığı yaşamaktadır. Bu projelerin uygulanması için ayrıca uluslararası koşullar da el vermiyor. Artık günümüz koşulları İkinci Dünya Savaşı öncesi koşulları değildir. İnsan hakları, demokrasi vb. konulardaki ihlaller anında dünya kamuoyuna yansıtılabilmektedir. PKK'nin örgütlenmesi ve yarattığı tarihsel olanaklar göz önüne alındığında bu durum daha da olanaksızlaşmaktadır.

Bütün bunların yanında, en önemlisi de Kürt halkının PKK önderliğinde büyük bir savaşım yürütmesidir. Devrimci savaş bütün bu uygulamaları boşa çıkarmaktadır. Zaten projenin kendisi başarısızlığın bir sonucudur. Neden? Çünkü, TC bugüne kadar çok üstün olanak ve teknikle PKK'ye karşı geliştirdiği savaşta başarı elde edememiştir. Tersine başarısızlığa uğramıştır. Bu uygulamalar, bu başarısızlığın bir sonucu olarak gelişmektedir.

Geliştirilen savaşta rejimin sosyal dayanağı bulunmamaktadır. Bütün bu uygulamalar bir anlamda sosyal dayanak yaratma ve PKK'nin sosyal dayanağını ortadan kaldırma çabalarıdır. Bu yönüyle de proje egemenler açısından başarı kazanma şansı bulmayacaktır. Daha önce de sosyal dayanak elde etme girişimleri olmuştu. Batman, Diyarbakır vb. yerlerde 90.000 işçi alma projeleri buna dönüktü. Ancak, proje sadece kağıt üstünde kaldı ve öngörülen proje geliştirilemedi. Unutuldu, gitti. Veya çok sınırlı kaldı. Bütün bu uygulamalar halkı aldatma ve kandırma araçlarıdır. Oysa, Kürt halkı bugün tarihsel açıdan ulusal-sosyal bilinçlenme ve uyanışı yaşamaktadır. Güçlü bir önderliğe sahiptir. Tüm gelişmeler ve sahte politikaları açığa çıkarmaktadır. Bunlar bir anlamda “devlet terörünün prefabrik makyajı”dır.

Stratejik köylerin, halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin engellemek için bir çözüm olmadığı artık her yönüyle kanıtlanmış bulunmaktadır. Birçok halkın ulusal-sosyal kurtuluş mücadele pratiği bu gerçekliği doğrulamaktadır. Emperyalizmin ve diğer sömürgeci güçlerin böylesine boşa çıkartılmış bir politikada ısrar etmeleri biraz da halkların geliştirdikleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi karşısında çözümsüz kalmalarından kaynaklanmaktadır. Emperyalist-sömürgeci güçler artık çözüm üretemez bir tarihsel-toplumsal aşamaya gelmişlerdir. Birçok halkın pratiğinde boşa çıkartılan bir politikada ısrar çözümsüzlüğün, tıkanıklığın bunalımın da ifadesi oluyor.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz yıllardan beri, TC'nin geliştirdiği bütün özel savaş yöntemlerini boşa çıkartmıştır. Stratejik köyler politikası her ne kadar TC tarafından bir umut olarak görülüyor ve kullanılmaya çalışılıyorsa da özünde, özel savaşın bir parçası olarak etkisiz kılınmıştır. Doğru devrimci politikalar doğru tarzda yaşamlaştırılırsa stratejik köyler ölü doğan bir uygulamaya dönüşecektir. Stratejik köyler uygulamasını boşa çıkarmak için, halkı bu konuda bilinçlendirmek ve her yönüyle aydınlatmak gerekiyor. Bu politikanın amaçlarını, nedenlerini ortaya çıkışının tarihsel toplumsal koşullarını halka kavratmak önem kazanıyor. Halk ulusal-sosyal bilinçlenme temelinde bu politikanın gerçek amacını öğrenip kavradıkça, etkisiz kılacak ve boşa çıkaracaktır. Bunun için de çeşitli araç ve yöntemlerle stratejik köyler politikasını halka ve kamuoyuna teşhir etmek, politikanın özel, kirli iç yüzünü açığa çıkartmak, halkı buna karşı hazırlamak ve uyanık kılmak gerekiyor. Aydınlanan ve bilinçlenen halkı bu tür yerleşim merkezlerine karşı örgütlemek, bu doğrultuda toplu olarak harekete geçirmek, halk hareketini bu alanda etkili kılmak, stratejik köyler politikasını boşa çıkarmanın en etkili yolu olacaktır. Halk örgütlendiği, örgütlendirildiği oranda bu köyler işlemez hale getirilecek ve buna bağlı politikalar da iflas edecektir. Bunun için de stratejik köyler içinde halk arasında milis örgütlenmesini yaratmak, halkın komiteleşmesini sağlamak, bunlar aracılığıyla bu köylere yerleştirilen bütün yurtsever halkı bilinçlendirip harekete geçirmek bu karşı-devrimci politikanın da boşa çıkarılmasını getirecektir.

Mevcut durumda bu köylere yerleştirilenlerin ağırlıklı kesimi köy korucuları ve diğer işbirlikçilerdir. Direkt düşmanla bağlantılıdırlar. Bunlara karşı halkın haklı, devrimci şiddetini harekete geçirmek, karşı-devrimci çete odaklarını dağıtmak, halkın iradesini buralarda tesis etmek ve stratejik köylerin dağıtılmasını, parçalanmasını sağlamak gerekiyor. Böylece kuruluş ve yaygınlaştırma aşamasında olan stratejik köyler önemli oranda boşa çıkarılacaktır.

Şu ortaya çıkıyor. Stratejik köyleri boşa çıkarmanın yolu halkı çeşitli biçimlerde örgütlemek, yaratıcı etkin taktikler geliştirmek ve 5. Zafer Kongresi'nin bu alanda aldığı kararları yaşamlaştırmaktan geçiyor.

SOSYAL MİLİTAN

YAŞAM KAYNAĞIDIR, YAŞAM AYDINLIĞIDIR, YAŞAM SİLAHIDIR

“Beni sürekli anmak, beni sürekli hatırlamak, beni sürekli sevmek düşmanı vurmaktır.”

Düşmanla büyük bir boğuşmamız var. Biz bu işe başlarken bile düşmanla sosyal bir ilişki temelinde başladık. Çok zeki olduğum için mi başladım, yoksa düzen çok egemendi de planlı mı yaptı, fazla bilemiyorum. Ama o da olur, öbürü de olur. Bu bir mücadele tarzıdır. Zaten mücadeleyi derinleştirdiğimde şunu görüyorum: Sosyal alanda düşmanla ilgili ne varsa, parti içinde yoğunlaşmış ve büyük bir saldırı gücü halindedir. Yine benim sosyal alana ilişkin ne kadar tasarılarım varsa, bende yoğunlaşmış ve amansız saldırı halindedir. Başlangıçta böyle olmasını yadırgamamak için söylüyorum. Bu tesadüf değil, mücadele tarzımızdan dolayıdır. Bu konuda benim oluşum tarzımı incelemek gerekir. Eğer kitaplardan, genel değerlendirmelerden fazla anlamıyorsanız, daha pratik, daha somut bir örnek olarak benim durumumu inceleyin. Size bazı verileri sundum, saygılı olun ve inceleyin. Zaten kendimi açtıkça açıyorum, gizli kapalı hiçbir yanımı bırakmıyorum. Bu başlı başına büyük bir imkandır.

Hiçbir önderlik kendini böyle açmaz. Benim gibi kendini biraz kabul ettirmiş kişilikler, kendi tarzları da olsa, benim gibi olmaz ama sonuçta onlar çok resmi, çok bastırmacıdırlar. İçimizde bile resmi ve bastırmacılar var. Bunlar çok üstten hükmetmeyi esas alırlar. Hiç aşağıdan almazlar. Benim tarzım bunun zıddıdır. Böyle oluşumları egemen-sömürücü sınıfın tarzı olarak değerlendiririm ve kolay kolay benimsemem. Benimsemem şurada kalsın, boyun bile eğmem. Halkçı, emeğe bağlı sosyalist tarz bizim tarzımızdır. Bu tarz hâlâ sonuçlanmış değildir. Yedi yaşındaki çocuk gibiyim. Hatta o zamanki eğitimlerimi sürdürüyorum. Çocukluk özlemlerine, yaşam tarzına ihanet etmemek benim en temel bir özelliğimdir. Bu basit bir şey değildir. Bunun anlamı nedir? Yedi yaşından itibaren toplumsal egemenlik ilkesi, her türlü sömürücü, baskıcı sınıfın, düzenin dayatmaları o kişiyi, o çocuğu bastırır ve ne kadar saf, doğal istemleri varsa ortadan kaldırır. Aslında daha o dönemde özgür kalmak isteyenin aleyhine savaş kapatılmıştır.

Çocuklarla anlaştığım kadar büyüklerle anlaşamıyorum

Bir insan, doğal olarak hiçbir zaman kötülükte ısrar etmez. Bir çocuk hep güzellik ister, hep sevgiden, hep onurludan yanadır. Kötülükler toplum tarafından çok erkenden dayatılmıştır. Tabii onun da arkasında her türlü sömürücü, baskıcı sınıfın izleri vardır. Benim de kendime esas aldığım böyle bastırmayı kabul etmeyen bir kişiliktir. O günden bugüne kadar ben bunu başardığımı söyleyebilirim. Aslında çok ilginç bir tarzdır. Kaç önder bunu ne kadar yaptı, incelemeye değer. Kendimi de çok beğendiğimi söylemiyorum, fakat biraz böyle kalabildim.

Ben sizlere sıkça bebek diyorum. Ama biraz da bebekliğine savaşacaksınız. Düzen temelinde büyütülmenize izin vermiyorum, benim istediğim temelde de siz büyüyemiyorsunuz. Bu anlamda da bir büyüklüğünüz yok. Peki geriye ne kalır? Düşmana göre büyümenize fırsat vermediğime göre ve kendim de istediğim gibi sizi büyütemediğime göre siz bir bebek gibi kalacaksınız. Nitekim bizde yığınla otuz-kırk yaşındaki bebekler var. Bebekliği aşmalarını çok istiyorum. Bu bir gelişim olayıdır. Savaşta bu saydığım bütün özellikler düşmanı yenme ve toplumu aşma sorunudur. Buna güç yetirirseniz bebeklikten kurtulursunuz, delikanlı olursunuz. Aşamazsanız cüceleşirsiniz, ölürsünüz. Raşitizm hastalığının bünyeyi emmesi gibi, savaşta yaşanan erken düşmeler, savaşı geliştirmemeler bebeklikte çakılıp kalmaktan ileri geliyor. Ama düşmana göre büyümektense böyle bebek gibi kalmak belki tercih edilebilir. Çünkü bir ihtimal büyüyebilirsiniz.

Benimki biraz daha farklı; ben ne bir bebeğe benziyorum, ne de düşmana göre büyümüşüm. Dikkat ederseniz, hiç kimsenin anladığı, sandığı gibi bir yaşam içinde değilim. Bu da tartışmaya açık. Sizlerle bir yoldaşlık tartışması içindeyim. Hatta yedi yaşındaki çocuk tartışmaları içinde de bulunabilirim. Ne istiyorduk o zamanlar, bunu tartışalım. Olmadıysa, onbeşinde, varsanız yirmibeşinde ve isterseniz yetmişinde de varım, ben tartışmaya hazırım. Yetmiş yaşındaki bir militanımız benden ne isteyebilir onu anlamaya, kavramaya hazırım. Çocuklar da geliyor, onlarla da ilgileniyorum. Şu anda benim çocuklarla anlaştığım kadar büyüklerle anlaşamadığımı herkes bilir. Çocukların ne müthiş arkadaşım olduklarını biliyorsunuz. Neden? Çünkü doğam onların doğasına çok benzer. Çünkü onların özlemlerine ters düşmediğim gibi, en iyi koruyan, gözeten kişi konumundayım. Çocukların bana bağlılıklarını siz kendiliğinden mi sanıyorsunuz? Hayır. Aslında çocuklar zekilikten anlarlar. Bu da bir bağlılık. Bir orduları bile var ve bence düşmanın en bastıramadığı ordu. İhtiyarlar da biraz öyle. Şu anda ihtiyarlar ordusu da anlamlı bir gelişme içindedir. Son zamanlarda düşman onlardan da çoklarını katletti. İyi anlamak gerekiyor. Şimdi bütün bunlar, yeniliklerin ne denli olduğunu ortaya koyuyor.

Cüceleşen bebek konumunuz, ihtiyarlaşma, kemikleşme durumlarınız, canlanan ihtiyarın da çok gerisinde. Bize bakarak anlamanız zor değil. Yine kendimizi ahım şahım beğenmiyoruz, ama şu anda iş yapabilen bir kişi durumundayız. Hemen herkesle, her türlü iletişime, her türlü sorunu çözmeye gelebiliriz. Tabii, biz bir halkın devrimini esas alıyoruz, bu bir insan devrimidir. Ona ilişkin kim ne istiyorsa ben varım. Yeter ki insanlık adına olsun, bütün dünya örgütüne varım. Yeşiller örgütünden tutun komünist örgüte kadar hepsinin ölçülerine kendimi az çok hazırlamışım. Savaş örgütünden tutun, barış örgütüne kadar, yeter ki amacı olumlu olsun, varım. Kişiliğim uygun ve hazırım. Fakat siz bunu kendiniz için söyleyemezsiniz.

Bir de tarzı, temposu var. Militanlıkta bu çok önemli. Tarz, tempo, biçim; bütün bunlarda da çok kusursuzum demeyeceğim ama yaşanabilir, savaşabilir bir durumdayım. Çünkü kendimi hazırlıyorum. Saygılı olmak biraz da budur. Düşmanım bile "sen çok kötü savaşıyorsun" diyemez. Bunlar önemli. Önderlik diyorsunuz, bazen kendinize yakıştırıyorsunuz, ama önderlik, bütün bu hususlarda gözetime ve bir ölçüye sahip olmak zorundadır. Değil benim bu kadar eleştirilerim, bana sıradan bir eleştiriniz olsun, kendimi lime lime ederim, dönüştürürüm. Bir insanın doğal sınırları vardır, kimse bana "sen neden gökyüzüne uçamıyorsun", "neden birdenbire cenneti yaratamadın" diyemez diyemiyor da. Tüm bunlar doğa üstü kavramlardır ve mümkün de değildir.

Bendeki büyük terbiye disiplindir

İnsanlığın onurlu temelde gelişebileceği ne varsa milim milim göstermeye hazırız, gösteriyoruz da. Saygı nedir, onu anlatmak için de söylüyorum. Bir insana nasılsın demek, yaşama saygıdır. Bunun için bir kişi kendini nasıl hazır tutar? Bir dostun, hatta bir çocuğun karşısına çıkarken iliklerime kadar sarsılırım. Sanıyorsunuz ki, ben çok doğal olarak kendiliğinden böyleyim. Hayır! Bendeki büyük bir terbiye, disiplindir. Çünkü bana göre bir militan her şeyden önce böyle olmak zorundadır. Saflarımıza bakın, kendini dayatan dayatana; her türlü yüreği çiğneme, kurallarla oynama zorbela geliştirdiğimiz yoldaşlık ölçülerini bozma var. Neymiş, "hızla iktidara ulaşacağım", hızla iktidarı ele geçirdimi ne yapacak, kendini tatmin edecek. Tek kelimeyle bu terbiyesizliktir.

Bizim gerçeğimize baktığımızda bu terbiyesizliğe nasıl cesaret ediyorlar? Daha da açabiliriz; kitaplardan, askeri, siyasi derslerden anlamıyorsanız, bir çocuğun sosyal terbiyesine, yani biraz da benim kendimi terbiye etme tarzıma bakın. Günlük olarak canlı bir kobay durumundayım. Kendimi adeta böyle işletiyorum, bir deneme aracı durumuna indirgiyorum. Sadece böyle değilim, ihtiyacınız kadar kendimi deney aracına dönüştürüyorum. Herbirinizle karşılaştığımda kendimi bir deneme aracı yapmışım, bu benim öğretme özelliğimdir. Dönüştürme çabalarımın gelişmiş biçimidir. Siz bunlara tenezzül bile etmiyorsunuz. İnsanlara yaklaşımınızda burnunuzdan kıl almak bile mümkün değil. Ama ben kendimi birdenbire bir köprü yapabilirim, büyük bir hizmetkar, bir çalışan durumuna getirebilirim. Etkilemek, dönüştürmek için kendimi inanılmaz esnekliğe tabi tutabilirim. Ben gücümü buradan alıyorum. Neden ve nasıl sizi etkiliyorum? Bu halkı nasıl sarsıyorum? Hiç incelediniz mi? Kendiliğinden mi oluyor? Binlerce yıldır neden biri çıkmadı? Benim param-pulum yoktu, kimse bana öyle fazla destek de sunmadı, büyük oranda kendi yeteneklerimi açığa çıkartarak yaptım. Öyle ahım şahım bir kişilik olmadığımı da ortaya koydum, hiç kimseden üstün yanlarım yoktu. Avantajlı bir aile gerçeğim de yoktu, tam tersine en iddiasız, en silik, problemli bir aile konumundaydım. Ama kendimi terbiye ettim. Terbiye çok önemli. Öğretmenlerimle ilk karşılaşmamdan bahsettim, ilkokul öğretmenimin yanına ilk gittiğimde doğru dürüst birkaç kelime Türkçe bilmediğim halde bir nolu öğrencisi oldum. Onların da sevgisi vardı ve düşmanlarımın da tepkisi atbaşı gelişiyordu.

İnsan kendini terbiye etmeyi çok iyi bilmeli. Etkilemenin en temel yönü kendini disipline ve terbiye etmesidir. Hepinizin bir tarzı var. Bu tarz bir şeye egemen olabilir mi? Çok etkili olmak istiyorsunuz. PKK içinde büyük bastırma, kendini dayatmalar var. Bunların hiçbirisi yüz bulmuş mudur? Bulmamıştır. Çünkü bizim gerçeğimize yanlış dayanarak böyle etkili olunamaz. Büyük terbiyesizliği dayatarak kimse bir şey yapamaz, elde edemez. Israr ederler, kendini çok yönlü maskeleyerek, tanınmaz hale getirerek dayatmak isteyenler var ama, beceremezler. Çünkü toplum bunlarla dolu. Parti bunu ortaya çıkarır. Kaldı ki, bu da yetmez, büyük esneklik ve bir insanı etkileyecek ne varsa, onu kendinde bulup çıkarmak, bütün gücünü buna göre ayarlamak gerekiyor. Bu olmayınca insan hem üzülüyor, hem öfkeleniyor.

Acaba neden böyle yapamadınız? O kadar yaşlı başlı, çok çalışmış, yorulmuş da değilsiniz ama hiç yapamıyorsunuz. Bir dil bilginizi, bir ruhi, fiziki, mantık gücünüzü insanlığın hizmetinde ne kadar kullanıyorsunuz? Güzel bir ifadeniz ne kadar var? Hiç dilinizi incelediniz mi? İnsan ilişkilerinde ne kadar etki, tepki uyandırıyorsunuz, bunu hiç vicdanınıza sordunuz mu? Ağzınızdan çıkan zehir-zemberek midir, yoksa tatlı-şerbet midir? Bunu hiç incelediniz mi? Çevrenizi günlük olarak ne kadar rahatlatıyorsunuz, ne kadar zora sokuyorsunuz? Hiç böyle sorunlarınız var mı? Bunlar en hayati sorunlardır. Yoldaşı bir kelimeyle bile zora sokmak bana ızdırap verir veya onun sağlıksız bir davranışı beni küplere bindirir. Sizin böyle bir yaşam hikayeniz var mı veya bunu gözeterek yaşıyor musunuz? Şimdi biz bir ulusu, hatta bir insanlığı etkilemeye çalışıyoruz. Siz küçük bir topluluğu böyle ele almaya, hatta günlük ilişkilerinizi böyle özenle beslemeye çalışıyor musunuz? Bu durumlarınıza hayret ediyorum. Sanki sorunlara böyle yaklaşma gereğiniz hiç yokmuş gibi sorumsuz, ilgisiz, hesapsız bir yaşamın içinde gidiyorsunuz. Çok kötü. Bu yaşamdan sağlam kişilik çıkmaz. Nasıl cesaret ettiniz bu yaşama, hâlâ bunu

anlamaya çalışıyorum. Aslında o kadar kötü değilsiniz ama, yaşam havasına yenik düşmüşsünüz. Gericiliğe epey yenik düştüğünüz yönler var. Tabii sizinle uğraşmamızın en temel nedeni bu. Size göre bunlar kaderdir, doğaldır, ama bana göre felaket, yerle bir edilmesi gereken yanlardır. Size göre çirkinlik normaldir, ama bana göre anında yerle bir edilmesi gereken bir durumdur. Size göre saygıya, sevgiye de fazla şans tanımaya gerek yoktur. Zaten düşmanın dayattığı ne kadar saygısızlık, sevgisizlik varsa hepsi kişilik özelliğidir ve bunları birbirinize amansız uygularsınız.

Duygusuz insanların beyni çalışmaz, güdüleri çalışır

Yüreğiniz var mı, demeyeceğim. Aynı zamanda çok duygusalsınız ve fazla duygu belirtileriniz var. Açık söyleyeyim, bunları aşağılık buluyorum. Duygu böyle olmamalı. Duygu düzeyi kesin gerekli ama doğru bir duygu olmalıdır. Hüznünüz var mı? Varsa neye karşıdır? Gerçekten hüzünleniyorum. Hüzünlenmenin tarihsel boyutuna, doğa, coğrafya, ülke boyutuna, bir halk içinde çocuğa, yaşlıya, kadına, zavallıya, çılgına bakarak, kısacası birçok gerçekliğe bakarak duygulanma durumunuz gelişiyor mu? Aslında da sizin duygularınızı incelemek gerekir. Niçin, neye karşı, neyi amaçlıyor? Bunda da bir tanınmazlık var. Çok ilkel güdüler olmaktan öteye bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum ve ben buna müthiş öfkeleniyorum, hatta nefret ediyorum. Çok iyi biliyorum böyle duygusuz insanların kesinlikle beyni çalışmaz,

> **“Büyük bir tarafımla, tek başıma bir orduyum. Ölüm dirimden çok iş yapar, dirim de her geçen günden çok daha fazla iş yapar. Kendini örgütleyen insan büyük kuvvettir. Benim büyük bir kuvvet olmadığımı, hiç kimse iddia edemez. Bu durum düşmanın da akıl hafızasına zaten sığmıyor.”**

güdüleri çalışır. Güdülerin çalıştırılması ise ciddi bir gelişme belirtisi değildir. Yücelmiş duygular beyni kesin etkiler, beyin de duyguyu etkiler. Fakat daraltılmış, giderek güdülere indirgenmiş duyumlar, duyumsamalar hayvanlaşmaya götürür. Bu çok tehlikeli bir biçimde saflarımızda etkisini sürdürüyor. Ben güdüleri inkar etmiyorum. Fakat güdüler; duygusal ve düşünsel gelişme yönünde bir işleve sahip olmalıdır. Yoksa güdülere teslim olmuş düşünce bitmiştir. Sırf yemek, sırf kaba bir cinsellik, sırf güdüyü tatmin etmek için yaşarsın. Her gün rakıyla sarhoş olmaya benzer. Bu çok sağlıklı bir yaşam değildir. Bütün bunlar çok ağır yaşandığı için sosyal gerçeklikten, aile gerçekliğinden uzaksınız.

Bunu en erkenden farkedip, büyük mücadele içine giriştiğim için, açıklama gereği duyuyorum, açıklama gücünü gösteriyorum. Buna sizin de, bütün toplumun da ihtiyacı vardır. Bizim şimdi bu kadar etkiye yol açmamızın nedeni, bu ihtiyaca az çok cevap vermemizdir. Şu anda bu, tam bir ulusal, toplumsal sorun haline gelmiştir. Herkes ne olduğumu, kim olduğumu, nasıl yaşadığımı inceliyor. Neredeyse her hareketim inceleniyor. Her gün televizyonlarda, basında işleniyor. Tabii, düşman cephesi de pire kadar bir kusuru buldu mu topluma, deve gibi yansıtmak istiyor.

Bu da gereklidir. Çünkü kendimi ancak böyle gündemleştirerek, kendimi böyle olay haline getirerek görevimi yerine getirebilirim. Şu anda düşmanın beynini parçalar durumdayım. Onun dayattığı sosyal yaşamı, çürümeyi terk ediyorum. Örneğin, herkes düzendeki yolsuzlukları kastederek, her taşın altında bir kötülük olduğunu şimdi söylüyor. Bunu önce ben ortaya attım, aslında dayattım. Şimdi herkese söylettiriyorum. Yoksa taşların kaldırılmaya başlanması, kötülüklerin görülmesi neden şimdi olsun? Eskiden paylaşacakları ve dolayısıyla birbirlerini susturacakları bir devletleri vardı. Devlet iflas halinde “al sana da şu kadar, al sana da bu kadar” diyemeyecek durumda. Ama devlete göz dikiyorlar. Fakat, devlet tamtakır. Geriye ne kalıyor; saldırmanın, hırsızlamanın açık yolları. Aslında eskiden de vardı fakat gizliydi, ama şimdi açığa çıkıyor. Neden? Çünkü gizliden alınacak, dağıtılacak bir şey kalmadı. Açıktan saldırı, açıktan hırsızlık şimdi yapılıyor. En büyük yolsuzluk budur. Bu durumlar Türkiye'nin en temel gündemi olmuş. Aslında bunun sebebi, yine Kürdistan'daki mücadelemizdir. Çünkü devlet büyük masraf yaptı, hatta yedeklerini de tüketti. Tamtakır olan hazine, her gün, ancak borçlara para bastırarak durumu kurtarmaya çalışıyor. Bu da toplumu olumsuz etkiliyor ve böylece kirler, paslar ortaya çıkıyor. Bütün bunlar bizim savaşımımızla direkt bağlantılıdır. Her gün birbirine giriyorlar. Herkes birbirine hırsız diyor, herkes birbirine suçu yüklemeye çalışıyor. Bütün cumhurbaşkanları, bütün başbakanlar, bütün banka müdürleri ve en sonunda halka da “sen de suçlusun” dediler, sonuçta vardıkları şey budur. Halkı kazığa bağlamışlar; “sana bir kazık daha geçirmek gerekir” diyorlar. Bu kazığa bağlama işi de günlük bir uygulama biçimine dönüşmüştür.

Şimdi bütün bunları düşmana yaptırmak veya ortaya çıkarmak ileri bir aşamayı ifade eder. Sen, kendi toplumunu bu hale soktun, bu savaş bu toplumu, insanı bu duruma soktu. Bu durumların açığa çıkarılması oldukça önemlidir. Eğer devrim bir atak ve bir hamle daha yaparsa, düzeni silip süpürebilir.

Yaşlılar bile eski yaşamdan nefret ediyorlar

Bizim toplumsal gerçekliğimiz için de bu böyledir. Şimdi herkes eski yaşamdan utanıyor. Yalnız sizler değil, yaşlı-başlılar bile eski aile ilişkilerinden nefret etmeye başlıyorlar; eski namus anlayışları, yaşam anlayışları yıkıldı gitti. Bunu da biz sağladık. Tabii bazı provokatörler, bozguncular eskiye sarılıyor. Sömürgeci ideologlar günlük olarak özel savaş yöntemleriyle gece-gündüz güdüleri, eski köhnemiş, fosilleşmiş davranışları, duyguları dayatıyorlar. Güdü örgütlenmesi veya güdü tahriki kesinlikle bir özel savaş yöntemidir. Bu şekilde güdülerin dayatılması, eski alışkanlıklara, köhnemiş aile düzenine çağrıdır. Aslında ne kadar zıt da olsa, birbirleriyle çok bağlantılı, iki özel savaş tedbiridir. Tabii biz ikisini de yıkmaya büyük özen gösteriyoruz. Onlar ailelere, “çocuklarınıza sahip çıkın, çok muhafazakar yetiştirin” diyorlar. Biz de etki altına girmemek için inanılmaz tedbirler aldık. Özel savaş sanatın, sporun kötü kullanımına yöneldi, korkunç yüklendi. Bunlar faşizmin bilinen en temel yaklaşımlarıdır. Şu anda Türkiye'de bunlar en yoğun kullanılan araçlardır.

Tabii, biz de boş durmadık. Özgürlük eğiliminin ustaca yansıtılması, temel bir insani özelliktir, onu yetiştirdik. Halkın, gençliğin önüne özgürlük istemini koyup özel savaş tedbirlerini parçaladık. Daha çok da kendimi ortaya koydum. Nasıl kendimi ayarladım? Örneğin düzen yoksullaştırıyor, ben kendimi çok zenginleştiriyorum; düzen batağa düşürüyor, ben çok yüceltiyorum; düzen çok maddiyatçı, ben olağanüstü maneviyatçılık yapıyorum; düzen güdüleri çok ayaklandırıyor, ben olağanüstü sevgiyi büyütüyorum, düzen müthiş saptırıyor, cahilliği geliştiriyor, ben bilinçlenme eylemini inanılmaz dayatıyorum. Büyük karşılık vermelerim var. Bu beni müthiş zenginleştirmiştir

> ***“Yücelmiş duygular beyni kesin etkiler, beyin de duyguyu etkiler. Fakat daraltılmış, giderek güdülere indirgenmiş duyumlar, duyumsamalar hayvanlaşmaya götürür. Bu çok tehlikeli bir biçimde saflarımızda etkisini sürdürüyor. Ben güdüleri inkar etmiyorum. Fakat güdüler duygusal ve düşünsel gelişme yönünde bir işleve sahip olmalıdır. Yoksa güdülere teslim olmuş düşünce bitmiştir.”***

ve şu anda büyük bir tarafımla, tek başıma bir orduyum. Ölüm dirimden çok iş yapar, dirim de her geçen günden çok daha fazla iş yapar. Kendini örgütleyen insan büyük kuvvettir. Benim büyük bir kuvvet olmadığımı, hiç kimse iddia edemez. Bu durum düşmanın da akıl-hafızasına zaten sığmıyor. “Böyle birisi nasıl bu savaşı yürütsün, arkasında dünya var” diyor. Benim mi arkamda dünya var, yoksa sizin mi arkanızda? Tam tersine benim dünyanın neresinde olduğum açıktır. Kendini iyi örgütleyen insan bana göre atom bombasından daha etkili olabilir, bunu kanıtladım. Ben insana bu temelde inanıyorum. İnsana inancım bu kadar büyük olmasaydı, kendimi böyle geliştirmezdim. Bütün gücümüz insanı doğru ele alıp geliştirmekten geliyor. Kimse bize bir kuruş para vermedi, benim her gittiğim saha sıfırdan ele alınmıştır. İnançla, emekle, bilinçle yoğurmamız gelişmeyi ortaya çıkarmıştır.

Kendimi nasıl böyle önder kıldım? Çoğunuzu nasıl böyle etkileyebiliyorum, sürükleyebiliyorum? Tabii ilkesi, pratik planı, taktiği vardır. Öyle kendiliğinden bu işlere sevkedilmiyorsunuz. Size kalsa kırk türlü davulcuya zurnacıya varırsınız. Bunların hepsini nasıl engelledik? Bu büyük bir plan, taktik işidir.

Bu hakkı da bana veriyorsunuz sanıyorum. Çingene çadırında yaşayacağınıza veya evden her kaçtığınızda davulcuya, zurnacıya varacağınıza birtakım ilkelere, birtakım yaşam seçeneklerinin yüceliğine varın. Ben bunları da önünüze koyuyorum. Zaten onun için kaçmıyorsunuz veya anlamsız bir kavgayı bana dayatamıyorsunuz, çekiniyorsunuz. İddialar, tesbitler, ilkeler büyük. Bir de önünüzde bunu başaran örnek bir militan kişilik var. Nasıl aşacaksınız? Biri aşsın, ben ona her türlü önderlik hizmeti yapayım. Yaşamı daha geliştirsin, düşünce gücü, duygu gücü daha yüce olsun, insanları kazanma gücü, yine savaşı yürütme gücü daha akıllıca olsun, neden bağlanmayayım, neden önderlik olarak geliştirmeyeyim?

> ***“Sosyal alanda düşmanla ilgili ne varsa, parti içinde yoğunlaşmış ve büyük bir saldırı gücü halindedir. Yine benim sosyal alana ilişkin ne kadar tasarılarım varsa, bende yoğunlaşmış ve amansız saldırı halindedir.”***

Bu önderliği bile istemediğim halde, zorlukla bana yüklendiği için yapıyorum, daha iyisine kimse güç yetiremediği için yapıyorum. Yoksa benim tarzım daha çok çalışan tarzdır. Önderlikten ziyade militan tarzıdır. Veya militanlıkla önderliği birleştiren tarz oluyor. Daha başka yönleri de var. İncelemeyi bilmelisiniz. Kitaplardan anlayamıyorsanız, fazla ilerleyemiyorsanız, bizim yaşam tarzımız son derece öğreticidir. Buna bakarak bile önemli gelişmeler katedebilirsiniz. Örneğin insanı, kendinizi dönüştüremiyorsunuz, etkileyemiyorsunuz. O zaman biraz benim gibi yapın. Her gün başınızdayım, her şeyi adeta filme aldım, biraz uygulayın. Her şeyiyle benim gibi olmak mümkün olmayabilir. Belki, beni aşarsınız da, şu aşamaya kadar mümkün değil ama, iyi bir militan olarak takip edebilirsiniz.

Bir militanın gücünü küçümsememek lazım. Militan bir komutandır, bir komutan da; pratik önderdir. Büyük bir değer ifade eder. Hiç olmazsa öyle olun. İnsanları büyük etkileme, büyük örgütleme, büyük ele almaktan neden üşeniyorsunuz, neden bunu başaramıyorsunuz? Neden hiç iddianız yok? Örneğin insanları etki sahasına çekmek, kazanmak bende korkunç bir histir. Kendimi lime lime ediyorum bunun için ve bu en güzel eylemdir. İnsanı kazanmaktan daha değerli bir insani çabaya tanık olunamamıştır. Ve insana en değerli çabayla karşılık vermek de ancak devrimle, devrimin de en anlamlısı, onun bu kadar kapsamlı bir ifadesine ulaşmak, onu temsil etmekten geçer. Biz bunu yapıyoruz. Yeterince anlayamadınız mı? PKK'liliği böyle anlasaydınız (biraz da büyüklüğünüz var veya bu büyüklük PKK büyüklüğüdür, onu yaşamaya çalışıyorsunuz), böyle yaşamış olsaydınız, temsili tam yapsaydınız, gerçekten üstün veya insanın hizmetinde, onun sorunlarına kesin çözüm getiren, gerçek bir parti önderi olurdunuz. Bu mümkündür. Yolu, yöntemi de yok demeyin. Çok açık, yol önünüzde. Zor olan uzağında kalmaktır. Bizim tarzımızın ne kadar çekici olduğunu görmüyor musunuz? Ne kadar insanı kazandırıyor, ne kadar etkiliyor ve siz buna ne kadar muhtaçsınız? Örneğin sevgi istiyorsunuz, bakın halk beni nasıl seviyor. Milyonların yüreğinde korkunç yer etmeyi becerdim. Sizin sevenleriniz ise az. Çok sevilebilirsiniz, zaten bunun imkanını size veriyorum. Ama siz kendinizi sevgisizliğe mahkum ediyorsunuz. Neden? İşte hâlâ partiye, yaşama gelememe, kendini dayatma gibi eleştirdiğimiz birçok yan, sizi sevgisiz yapıyor. Ne bir seveniniz, ne bir sevileniniz var; ne seviyorsunuz, ne de sevebiliyorsunuz. Bencil ve egoistsiniz.

Kürt gerçeğinde sevgi, kanlı-bıçaklıdır. Sevgi, kanlı-bıçaklı olur mu? Ama bizde düşman bu düzeye kadar indirgemiş, bizi vahşileştirmiştir. Onun nasıl giderilmesi gerektiğini büyük sevgi devrimiyle kanıtladım. Benim kendimi çok sevdirmeye ihtiyacım yok. Zaten geri insanların sevgisinden de fazla hoşlanmıyorum. Ama sevgiyle insanın yüceleştiğini bildiğim için, “varsın halk sevsin” diyorum. Ve daha da geliştirmek gerekir.

Biraz kişilikle, biraz bizi anlamakla, özümsemekle bu olur. Zordur tabii. Bir de bizim taklitin kötüsünü yaparak, hatta bizim gücümüzü, etkimizi en kötü biçimde kullanarak kendinizi insanlara dayatıyorsunuz. Kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüğü yapıyorsunuz ki, buna eskiden günah derlerdi. Bizi taklit ederek, bizim etki gücümüzü insanların üzerine kötü yorumlayarak uygulamak zındınlıktır, münafıklıktır. Yapmayın! Bizden örnek alın, bizi temsil edin, hatta bizden daha iyisini de yapın. Varsın her iyilik sizin olsun, ama bunun emekle bağlantısı var, bir tarzla, üslupla dile getirilmesi gerekir. Yoksa eski Kürt tipiyle, hain, gafil tiple veya çok deli dolu, çılgın, soytarı, serseri tiple sizin bir sevginiz, saygınız herhangi bir insani yaklaşımınız olmaz. Ben etkilemeyi sizin gibi mi yapıyorum? Mantık ne kadar görmüyor musunuz? Yürek işi, esneklik, diğer yandan ilkeye bağlılık nasıl iç içe. Belki eksikliğim olabilir ama takip ne kadar amansız? Her zaman işin üstünde olunmalı, işin başında olunmalı. Gücüm her şeye yetmeyebilir ama, imkan dahilinde de elden geleni müthiş sergiliyorum. Bunlar çok açık ve biraz saygınız varsa, kendinize yedirmeniz gereken militanlık özellikleridir.

Sosyal terbiyeye ulaşmak için büyük çile gereklidir

Daha bir sürü açımlama yapabilirim. Bilemiyorum, nasıl etkileniyorsunuz? Nereden sizi etkilemek gerekir? Bazı gözlemlerim var. Biraz da bu nedenle kendimi böyle açtıkça açıyorum. Madem bu kadar darsınız, madem sosyalite açısından da gerisiniz, bizden çözüm istiyorsanız ben açtıkça siz isteyin. Büyümek için, ölçüleri tutturmak için daha ne yapayım? Yetersizsem de söyleyin; kesinlikle dokunulamaz, hakkında tek söz söylenemez biri değilim. Benim sizden tek istediğim; sopayla saldırmayın, size tanıdığım tartışma özgürlüğünü, gönüllülük çerçevesinde siz de bana tanıyın. Arkamdan kötülük yapmayın, dedikodu yapmayın, ne arkadan hançerleyin, ne de benimle alay edin. Ben her şeyinizi karşılamaya varım. Beni böyle bir insan gibi görün, insani bir üslupla karşıma çıkın, her şeye varım. Kesinlikle “şöyle önderim, şöyle söylediklerim kanundur” demiyorum. Ortadayım. İnsanlar için ne doğruysa, onunla beni kendilerine çeksinler. Neden arkamdan konuşuyorlar ki, neden aleyhimde bu kadar kitap yazıyorlar ki? Ortadayım, kaçmamışım, kimseyi de zorlamam yok. Sen karşımdayken, yanımdayken “senden büyüğü yoktur” diyordun bre ikiyüzlü adam. Hepiniz karşımdasınız, hiçbirinizin birbirinizden, aileden görmediğiniz ilgiyi, saygıyı, sevgiyi size gösteriyoruz. Neden arkamızdan çekiştiresiniz ki? Herkes biliyor, bizim yanımızda sağlık, esenlik kazandınız, neden bunu inkar edesiniz ki? Kaldı ki biz biraz etkiledik, yol gösterdik, böyle yarattık her şeyi. Her şey bizimle başlar iddiasında da değilim ama, biraz çarpıklıkları düzeltmeye, diretmeye çalıştık. Yaklaşım budur ve bu da her eğitici kişinin yaptığı bir iştir. Madem saflara, eğitime geldiniz, kendinizi verin. Güçsüz olan ben değilim, kahrolan düşmandır ve çok daralan, sıkılan sizsiniz. Ben her gün yaşamı fethetmeye çağırıyorum. Yediden yetmişe kadar herkeste çok canlı, çok

fethedici bir tarzı anı anına uygulamayı, yaşamayı hazırladım. Çoğunuz ölü gibisiniz, yaşama gelemiyorsunuz. Tutkunuz, coşkunuz ne kadar zayıf, mantığınız ne kadar yetersiz, yüreğiniz ne kadar duyarsız, hassasiyetten, sorumluluktan ne kadar uzak, duymuyor, gerekene büyük ilgiyle yönelmiyorsunuz.

Ama biz böyle değiliz. Binbir işimiz var. Ne kadar işin üzerindeyiz? İnsan dediğin biraz böyle yapar. Daha da kendimi açımlayabilirim. Zaten kendimi açımladığım kadar açımlamışım. Her günü bir olay gibi de yapabiliriz, daha da tırmandırabiliriz. Bundan üşenmiyorum ama, benimle her şey olmaz. Sorun sizi de bu düzeye getirmektir. Bu mümkündür ve inanmalısınız. Bizim örnek size cesaret veriyor, vermeli. Taklidini yaparak değil, gelişim yollarına girerek yapmalısınız. Kesinlikle taklide ihtiyacınız yok ve bu sonuç vermez. Çok açık etkileyici ve öğretici yollar var. Kendiniz için sahip çıkın. Çünkü, büyük duygular, büyük düşünceler, büyük eylemler size yakışmalı, sizin olmalıdır. Benimki benim için yeterlidir. Sizin ihtiyacınız var, kendiniz için bu yönlü büyüklüğü yakalamamakta neden inkar edesiniz, neden üşenesiniz? Her bakımdan yoksunsunuz; düşünce yoksunluğu, duygu yoksunluğu, güzellik yoksunluğu, ölçü yoksunluğu, his yoksunluğu, sorumluluk yoksunluğu, siyasi-askeri yoksunluk, üslup yoksunluğu, tarz, tempo yoksunluğu hepsi sizde dizboyu. En önemlisi de ölçü, terbiye yoksunluğu. Bu had safhada, onları fethedin ve hızla giderin.

Büyük terbiyelerden bahsediyoruz

Hiç sarsılmayacak mısınız, terbiyeli kesilmeyecek misiniz, büyük oynamayacak mısınız? O zaman neden bizi bu kadar yordunuz, neden azap verdiniz? Yıllardır, hâlâ büyük oynayamayacaksak, bu bebeklikte ısrar, neye yarar sağlar? Bebeklikte ısrar sizi küçük düşürüyor. Ölçülere doğru uymayı becermelisiniz. Çok mu yeteneksizsiniz veya hiç umut mu yok durumunuzda? Sosyal yaşama gelemeyecek misiniz veya fethetmeyi ne zaman kişiliğinizde sağlayacaksınız? Fetheden kişilik imkansız mıdır? Tutku neden buna yönelik olmasın? Ben sıradan, küçük terbiyelerden değil, büyük terbiyeden bahsediyorum. Ordu terbiyesini çok yönlü vermeye çalıştık. İdeolojik, siyasi boyutlarıyla yoğunca işledik. Şimdi sosyal terbiye için özüdür. Sosyal terbiye, disiplin olmadan üstyapı terbiyesi olmaz. Hani din kitaplarında geçer ya, "Kırk yıl çileli yaşama", sosyal terbiye dersi de öyledir. Büyük çile gereklidir. Sosyal

Ab. : Eskiye sahip çıkıyorlar, dört elle sarılıyorlar ve bayağı bir biçimde, hem de o çok gerici, geri ilişkilere sarılarak kendilerini ifade etmeye çalışıyorlar.

P.Ö. : Farkına varmayarak da, düşmanın kontrasına kadar da yükselmek oluyor bu durum.

Ab. : Zaten düzenin ilkeleri, yaşam ilkeleri oluyor, düzenin kendisi oluyor.

P.Ö. : Bu eski toplumsal düzenin ayaklanmasıdır. Düşmanın yarattığı bir sosyalite, ilişki, duygu, güdüler dünyası var. Bunları parçalamaya çalışıyoruz. Bunlar da çok değişik bir biçimde boşa çıkarmakla karşılık veriyorlar. Daha önce şunu söylüyordum; ideolojik, siyasi askeri doğrultuya gelememe, şimdi de sosyal doğrultuya, sosyal yaşama gelememe. "Gelirsek de böyle geliriz" deniliyor. Çok ilginç bir gelişme. İçimizde sosyal yaşamı nasıl bir kontra-sosyal yaşamına dönüştürüyorlar?

Ab. : Bir yandan direniyorlar, aslında zordadırlar, parçalanıyorlar. Devrim eski yaşamı zorluyor. Bundan dolayı da parçalanıyorlar. Orada direniyorlar, kendileri eski yaşamı korumaya çalışıyor. Bir taraftan bunu yaparken de devrimci gelişmeyi durdurmaya çalışıyorlar.

P.Ö. : Bunların içine girdikleri çok ilginç duygulanma durumları var. Hem erkeklik, hem kadınlık yaklaşımlarında sanırım hem çok çarpıcı, hem de çok ilginç veya aşağılık bir durum. Dikkat ederseniz, kadını da erkeği de yeniden ortaya çıkarırken parti, militan ölçülerimize göre, çok açık gelişmeler ortaya çıkardık. Fakat bunlar çok ilginç bir tarzla saldırıyorlar. Sanıyorum TC de biraz uzman yetiştirdi. Bazı uzman sızma erkek ve kadınlar yetiştirdi. Ama bunlar bizimkilerin içinden, yani kendiliğinden çıkanlardan belki de solda sıfır kalırlar. Bizimkilerin kendiliğinden çıkışları, tehlike düzeyi inanılmaz boyuttadır.

Düşman cepheden vurur, sızma yapar, bunu kısa bir dönem temelinde ele alır, şekli şemali bellidir. Ama içimizdeki kontra bin yıllık gericiliğin, teslimiyetin, gafletin kontrasıdır. Dolayısıyla da çok tehlikelidir. En kötüsü de bunlar objektif kontra. Dikkat edin, yani özgürlük tutumu çok gelişkindir. Özgür ilişki imkanı kadın-erkek ilişkisinde ortaya çıkıyor. Eskiden karı-koca bile olsaydınız birbirleriniz için bu kadar açık, özgür temelde bir ortamı yakalayacağınızı, hatta birbirinize saygılı, özenli yakalaşacağınızı pek sanmıyorum. Kırk yıl bir kocanız, bir karınız olsaydı, sanmam şu an sağladığımız samimiyeti, içtenliği yakalamış olasınız. İşte buna rağmen özgür ilişkiye büyük saldırı var. Devrimci seçeneği, özgürlük seçeneğini tanımlamak için bunları söylüyorum. İçindeki hainin, gafilin, özgürlük aşkına karşı olan kontranın bütün yönlerden tanın-

Bu ruh, kimin ruhu? Bu sınıfsal özelliği, ulusal özelliği mutlaka anlamanız gerekir. İnanılmaz bir şey, biz ne kadar savaşa koşturmak istiyorsak, o kadar koparıyor, ne kadar örgütlemek istiyorsak, o kadar kopartıyor. Kara delik gibi bitiriyor, tüm enerjiyi, ışığı. Gerçekten bunlara "toplumsal kara delik" demek gerekiyor.

Sosyal yaşam gerçekten kanserden beterdir. Sözümona benim hakkımda bazıları da kitap yazıyor. Sözde böyle bana ulaşacaklar. Onu emperyalist ağababalarına sorsunlar, kontrol altına alabildiler mi? TC'nin bin yıllık diktatörlüğüne ve onun özel savaşımının her türlü uygulamasına sorsun. Çok tuhaf ama, hepsi de son tahlilde en üst düzeyde birleşiyor. Bunlar çok önemli; büyük bilinçlenmek istiyorsanız içinizdeki örnekleri, dayandıkları zemini hem göreceksiniz, hem de onları sadece gidermekten bahsetmiyorum, onların şahsında ne kadar düşman varsa intikamı, öfkeyi onlara yönelterek ilerleyeceksiniz.

Büyük çabalar harcayarak insana yapabileceğimiz en anlamlı ve en büyük hizmet özgürlük çabasıdır. Özellikle de sosyal ilişkilerdeki tıkanmış, çürümüş durumu ortadan kaldırmak için gösterilen çabadır, saldırı biraz buraya yönelik gelişiyor. Aslında benim bütün yaptığım; biraz daha özgür kalın, düşmanınızı görün, sevgiyi görün dememdir. Düşmanı sadece cephede, yalnız öyle kaba-saba haliyle görmekle yetinmeyelim. En tehlikeli düşman içteki maskeli, binbir suratlı, sinsi olanıdır.

Bizi ne kadar anlıyorsunuz? Aile dersini herhalde görüyorsunuz. Bu ki sadece bir aile dersi de değil, ben muhteşem özgür bir aile yaratma çabası içindeyim. Yedi yaşından bugüne kadar aile ilişkisi-çelişkisi büyük bir insanlık ailesine dönüşüyor. İnsanlık ailesinin çok seçkin bir parçasını oluşturmaya özen gösteriyoruz. Tabii bunun nedenlerini, nasıllarını ne kadar da ortaya koysam, bütün yönleriyle izah edilemez. Bu büyük romanların işi olabilir. Şu anda yoğun ideolojik, örgütsel, askeri yanlarıyla uğraşıyorum. Edebi olarak dile getiriliş tarzı ve sanatsal düzeyi yakalamak da önemli. Aslında öy-

le anlamayan, kavramayan birileri durumunda değiliz, hainler de dahil onları yürüten biziz. Biz olmazsak hainler de yaşayamazlar. Düşmanımızı bile biz yaşatıyoruz. Büyüklük bir bütün olmaktır. Ama bunları yarattık diye de gerekli mücadeleyi bırakacak değiliz. Onları böyle tarihi düşmanlar gibi boğmayı bilmemiz gerek.

Düşmanı açığa çıkarmak ileri bir adımdır. Onlar eski haindir, eski gafillerdir. Bu düşman bin yıllık düşmandır ama gizlenmiştir, açığa çıkmamıştır ve kendini kuzu postunda kurt gibi gösteriyor. Hayvandan daha beterdir, çağdaş ölçüler adı altında insanmış gibi kendini gösteriyor. Önce bunları açığa çıkardık. Açığa çıkarma işi daha da geliştirilebilir, ama savaşmak isteyenler için de yeterlidir. Ama bir de açığa çıkanı bulmak gerekir. Karanlıkta yumruk sıkarak düşman vurulmaz; önce düşmanı açığa çıkaracaksın, ama kaba-saba üzerine fırlamayacaksın, düşman düşmandır. Açığa çıkardın, teşhisini yaptın, iddialı üzerine gideceksin. Sadece kaba düşmanı değil, içimizdeki her türlü aşılması gerekeni de böyle ele almak gerekiyor.

düşmanları vuramayız. Bunlar mücadele hamlemizi anlamsız kılan düşmanlardır. Neden şimdiye kadar saygıyı, sevgiyi, uyumu, kolektivizmi, ölçüyü, terbiyeyi teşhis edemediniz? Bunlar bizim için gereklidir, bunlarla iç düşman, dış düşman ne kadar vurulur, büyük bir silah olarak bu düşmanlara karşı nasıl kullanmalıyız diye soramıyorsunuz. Sizin savaşçılığınız kaba bir savaşçılık olmaktan öteye gidemiyor, ama benim savaşçılığım öyle değil.

Ben bu silahları çok iyi kullanıyorum. İnsanları duygulandırıyorum. Halkın şu andaki duygu gücü düşmanı kahrediyor. Benim etrafımda duygulanmak, beni sürekli anmak, beni sürekli hatırlamak, beni sürekli sevmek düşmanı vurmaktır. Bunu herkes bilir. Duyguyu, sevgiyi bu duruma getirdim. Bunu oluşturmak için çok özen gösterdim, yıllarımı verdim. Duygu dersini hiç almamışsınız. Kırk yıldır aldığım bir derstir. Kendiliğinden mi sanıyorsunuz, bu etkinliğe yol açılıyor. Emperyalistler-sömürgeciler, trilyonlar, katrilyonlar sarfediyorlar ama halkı kendine bağlayamıyorlar.

Ben nasıl başardım, hatta sizleri bile devrime bağlamak için sarfetmediğim çaba kalmadı. Buna rağmen, bütün bu eleştirilere rağmen ölümüne savaşa geliyorsunuz. Her gün sizi böyle büyük ilkelere bağlamanın tekrarı söz konusudur. Eskiden gönül savaşçılığı derlerdi, evliyalar çile çekerek böyle ortaya çıkardı. Bizimki biraz daha değişik bir evliyalıktır.

Bazılarınız bunu hiç anlamıyor, sadece işin askeri yönünü kullanıyorsunuz. Bütün bu silahları ortaya çıkardık, size de verdik, ama ben onlarla fazla iş yapmıyorum, daha değişik silahlarla iş yapıyorum, daha değişik yaklaşımlarım var. Hepiniz böyle yapsaydınız, şimdi biz bu düşmanı çoktan halletmiştik. Ne yazık ki, bu silahları fazla kullanmadan savaşıyorsunuz. Düşmanlarımız, sizin bu silahlara sahip olmadığınızdan do-

Devamı 31. sayfada

"Oruç tutarlar aylarca; sonuca gidinceye kadar oruç tutun. Namaza dururlar; namaza dururcasına günde beş vakit kendinizi disipline edin. Zikirler; gerekirse akşamdan sabaha kadar 'huh' çekercesine devrimin zikrine girin. Kendinizi klasik biçimlerle terbiyeye alın demiyorum, çağrıştırmak açısından bunları belirtiyorum."

"Çocukların ne müthiş arkadaşım olduklarını biliyorsunuz. Neden? Çünkü doğam onların doğasına çok benzer. Çünkü onların özlemlerine ters düşmediğim gibi, en iyi koruyan, gözeten kişi konumundayım. Çocukların bana bağlılıklarını siz kendiliğinden mi sanıyorsunuz? Hayır. Aslında çocuklar zekilikten anlarlar."

terbiyeyi kesin sağlayacağız. Biz basit konuşmuyoruz. Benim her konuşmam düşmanın harp akademilerinde ders olarak işleniyor ama siz üzerinde durmaya bile üşeniyorsunuz.

Devrimimiz giderek ideolojik, siyasi, askeri boyuttan çarpıcı bir sosyal boyuta iniyor. Ve bu birçoklarının yaşamını altüst ediyor, dolayısıyla büyük etkilenmelere ve tepkilere yol açıyor.

Ab. : Düzenin üzerinde kurulduğu toplumsal yapıyı parçalıyor. Bu kişiliklerin yıkılışı oradan geliyor. Zaten ona tepki duyuyorlar veya oradan devrimci gelişmeyi durdurmak, yıkmak istiyorlar.

P.Ö. : Onlar, buna nasıl bir cevap veriyorlar?

ması gerekiyor. Bu bir roman işidir, sanat işidir. Fakat, yine de biz bazı belirtilerini ortaya çıkarmalıyız. Şu anda da bazıları direkt, bazıları da dolaylı olarak benim düzeyimi büyük bir saldırı altına almak istiyor. Bu sosyal dersin en canalıcı kısmıdır. Bana saldırı demek; özgürlük ilişkisine saldırı demektir.

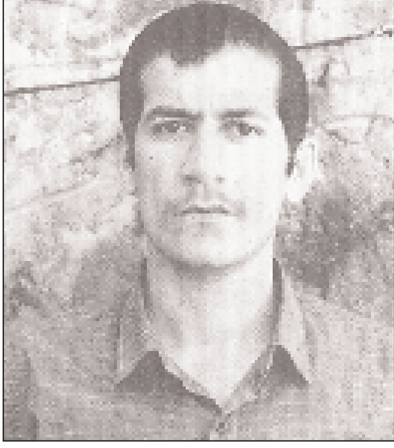
En tehlikeli düşman içteki maskeli, binbir suratlı, sinsi olanıdır

Nedir bu? Neden özgürlük gelişimini kurutuyor? İnsanlar örgütlenmek istiyor, neden bu kadar dağıtıyor, nefes alamaz duruma getiriyor?

Örgüte, terbiyeye, ölçüye gelememe en büyük düşmanlıktır

Gerilik de bir düşmandır. Yaşama gelememek, belki de düşmandan daha tehlikeli bir rol oynar. Bunu da açığa çıkarttık. Nedir bunlar? Hain, gafil nedir? Bunların özellikleri var; çirkinlik, bozgunculuk, dedikoduculuk, diğer özellikleri ise, örgüte gelememe, terbiyeye gelememe, ölçüye gelememedir. İşte açığa çıkan düşman. Nasıl üzerine gidilir? Düşünce gücüyle, duygu gücüyle, örgütlenme silahıyla, eğitim silahıyla, gerekirse sıcak savaşım içine girerek üzerine gidilir. Fakat sabretmek, ölçü bulmak önemlidir. Bütün bunlar vurucu silahlardır. Hangisini, nerede, nasıl kullanacağını bilmek militanın görevidir. Sevgi silahı, saygı silahı yerinde kullanılması gereken silahlardır. Yoksa bu

ŞEHİTLERİMİZLE YENİ BİR ZAFER YILINA GİRİYORUZ

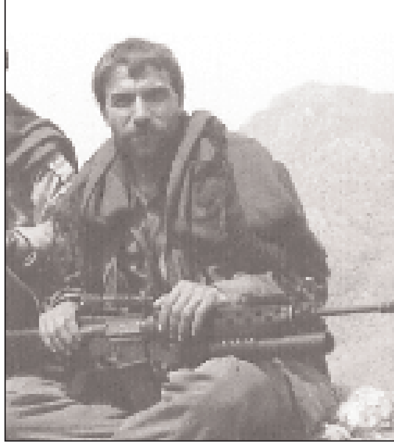
Yılmaz UZUN

"Eli kanlı katil sürüleri yoldaşlarımızı vahşi bir şekilde parçalayarak katlederler. Kesilmiş kulak, burun, kesilmiş kol yetmez. Yılmaz hevalin başını gövdesinden ayırarak direnişlerini sona erdirmek isterler. Yenilginin korkusudur katillerin beynine egemen olan. Başaramazlar, yenemezler O'nu ve nice yoldaşları."

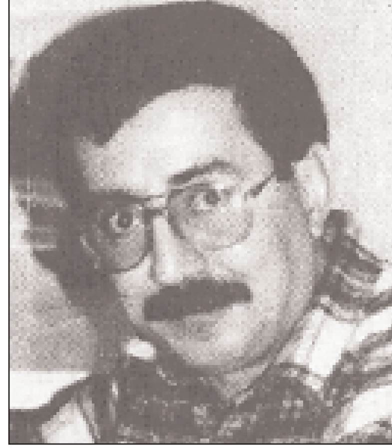
Erdal BENLER

"Munzurlar'a sessiz sedasız girmezler. Çatışa çatışa, Apocu savaş ruhuyla girerler. Çocukluğunun geçtiği Munzur dağları gerillalarıyla daha bir dik, daha bir güzel, daha bir özgür görünür Koçer hevale. Dağlarda saklı olan intikam çağrısı yankılanmaktadır artık. Namlular bu çağrıyı dört bir yana salmaktadır."

Selim İLKER

"Düşmanın bir hava saldırısı sırasında yanında bulunan yoldaşlarını kurtarmak için kendisini öne atar ve yoldaşlarını kurtararak kendisi düşmanla çatışa çatışa şahadete ulaşır. O Botanlı'ydı, Botan'ın saf ve temiz özüne sahipti. Yurtseverliği kendisinde bileyen bir devrimciydi."

Mehmet ŞENOL

"Mehmet Şenol'a yeni bir görev daha düştü. Gazete dağıtımını örgütlemek. Amed'in o girişken, çoğuna göre Qırıx olan çocuklarını gazete dağıtımcıları yapma, Mehmet hevalin başarısıydı. Bir dağıtımcılar ordusu oluşturdu. Satırlarla kafaları yarılan, öldürülen ama yılmayan bir ordu. Ve komutanları da Şenol hevaldi."

Reber

"Eylem haberi Reber hevalin kulağına da gitmişti. Bir haftadır görevde bulunan ve üs alanımıza yeni gelen Reber heval eylem olacağı haberini alınca, bir çocuk gibi sevindi. Tüm yorgunluğunu unuttu. Durup düşündü ve 'bu eyleme mutlaka ben de katılmalıyım' dedi kendi kendine."

SİVEREK'TEN CUDİ'YE UZANAN BİR DİRENİŞ

Yılmaz UZUN heval; cesaretin, fedakarlığın, direnişçi kişiliğin, tutsak düşürülmeyen yürek ve bilinçteki isyanıdır.

Özgürlük düşüncesinin serpiştirildiği, direnişin boyverdiği Kürdistan'da, sömürgeci-faşist TC ve işbirlikçisi feodal-komprador kesim kaçınılmaz sonlarının yaklaştığını görüp, büyük bir telaş ve hırçınlıkla ulusal uyanışı yaşayan halkımıza ve öncüsü partimize saldırarak gelişimini engellemeye çalışır. Partimiz önderliğinde devrimci direnişi esas alan halkımız, bin yılların ölü toprağını üzerinden atıp, silkinip ayağa kalkarak ihanet ve işbirlikçiliğe duyduğu derin öfkesini Siverek mücadelesi ile dile getirmeye çalıştı.

Bu yıllarda taze bir fidan, coşkulu çarpan bir yürek, isyan ateşiyle dopdolu bir genç olan Yılmaz heval, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yerini alarak feodal-komprador çeteciliğe karşı Siverek mücadele pratiğinde bir nefer olarak savaşıma katılır. Kısa sürede askeri yetenekleriyle çetelerin korkulu rüyası, halkımızın sevip saydığı, yiğit bir nefer durumuna gelir. Büyük bir coşku ve inançla aldığı görev ve sorumluluklarını yerine getirme çabası içerisindeyken düşmana esir düşerek, kavgasını uzun yıllar zindanlarda sürdürür. 1980 yılları yaman ve zor yıllardır. İyi ile kötünün, doğru ile yanlışın, korkak ile cesaretlinin, direnişçi olanla teslimiyetçi olanın çıplak biçimde kendisini orta yere koyduğu bu süreçte, Diyarbakır zindanında tutsakların şahsında teslim alınıp ihanet ettirilerek, bitirilmek istenen halkımızın bağımsızlık, özgürlük, inanç ve umududur.

Partimizin önder kadrolarından Mazlum DOĞAN hevalin "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" şiarıyla çaktığı direniş kıvılcımı, dörtlerin bedeninde yangına dönüşüp, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ile Hayriler ve Kemallerle partimizin devrimci direniş çizgisi zindanda zafere ulaşıp, zindan duvarlarını aşarak dağlara taşırır ve direniş ruhu 15 Ağustos Atılımı ile taçlanır.

Bu süreçlerin yaşayanı, tanığı Yılmaz heval, direniş süreçlerinin tümünde yerini alarak parti ve halka olan inancını bileyerek, özgürlük umutlarını diri tutarak düşmanın her türden saldırılarına karşı yiğitçe direnir.

Mücadele ve kavga pratiğinde pişerek çelikleşen Yılmaz heval, genç olmasına karşın olgun bir kişiliği temsil eder. Arkadaşlar arasında alçakgönüllülüğü, cesareti ve fedakarlığı ile tanınır. Yoldaşlarına karşı büyük sevgisi, O'nu parti dışı anlayışlara karşı amansız savaşçı kılar. Zindan pratiğinin zorlu süreçlerinde tasfiyeci ve bozguncu tiplere karşı, tavrını açık koyarak parti çizgisini savunur.

12 yıllık zindan direniş pratiğinden sonra dışarı çıkar. Halkıyla ve dağlarda savaşan yoldaşlarıyla buluşmanın sevinç ve coşkusunu yaşarken düşmana duyduğu yılların birikmiş öfkesiyle dopdoludur. Artık sömürgeci özel savaş rejimine karşı değişik bir mevzide savaşma imkanı bulmuştur. Cesaret, birikim, tecrübe ve fedakarlığıyla savaşçı yapısı içinde sevilen, sayılan güçlü bir komutandır Yılmaz heval.

Sömürgeci-faşist özel savaş rejiminin ülkemizdeki vahşet ve soykırım uygulamalarına karşı ARGK'nin sömürgecileri kahreden vuruş tarzını uygulayarak, düşman yönelimlerini boşa çıkarma savaşını sürdürürken, 21 Temmuz 1994 günü Şırnak'ın Silopi ilçesi yakınlarında alan değiştirmek için arabasına bindikleri şoförün kendilerine kurduğu komplo sonucu düşman pusuna girerek esir düşerler. Bir anlık tedbirsizliğin yol açtığı hatayı anlarlar, ama geç kalınmıştı bir kere. Geriye direnmekten, yaratılan direniş mirasını korumaktan ve sömürgeci cellatların yüzüne tükürmekten başka bir şey kalmamıştır.

O çıplak yürekle nasıl direnileceğini, düşmanı nasıl yeneceğini iyi bilen bir ARGK komutanıdır. Gözbağına, koldaki kelepçeye, ayak bileğine vurulmuş zincire ve acımasız işkence metodlarına yabancı değildir. Son bir defa yoldaşlarına talimat verir: "Sömürgecilere asla bizi yenme zevki tattırmayacağız." Emir net ve kesindir. Beş yiğit nefer, beş özge can, yürekleri günlerdir kuşatma altına alınmak istenen, ama kuşatılamayan Cudi'dedir, Gabar'dadır, Herekol'dedir. Çıplak bedenlerde, isyan yüklü yüreklerde bir kez daha yaşanan direnişin zaferidir.

Sergiledikleri büyük direniş karşısında düşman uğradığı yenilginin çılgınlığıyla, tutsak ettiği bedenlerde, tutsak düşüremediği yürekleri susturmak ister. Eli kanlı katil sürüleri yoldaşlarımızı vahşi bir şekilde parçalayarak katlederler. Kesilmiş kulak, burun, kesilmiş kol yetmez. Yılmaz hevalin başını gövdesinden ayırarak direnişlerini sona erdirmek isterler. Yenilginin korkusudur katillerin beynine egemen olan. Başaramazlar yenemezler, O'nu ve nice yoldaşları. Yılmaz UZUN ve savaşçı yoldaşlarının direnişi ve şahadeti önünde saygı ile eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

"DERSİM'E SESSİZ SEDASIZ DEĞİL, FIRTINALAR EŞLİĞİNDE GİRİLMELİ"

Koçer heval **(Erdal BENLER),** Dersim'in Çemişgezek ilçesinde doğar. Ailesi koçerlik yaparak geçimini sağlamaktadır. Kışı şehir merkezinde kalarak geçiren Koçer hevalin ailesi, yazları ise yaylalarda, dağlarda geçirir. Kış ayları Koçer heval için büyük azapların çekildiği dönemlerdir. Çünkü dağlardan, özgürlük duygusunun rüzgarlar eşliğinde estiği yaylalardan uzaktır. Yazı iple çeker. Yine kış aylarında TC okullarına devam etmektedir, derslerinde başarılıdır. Daha da başarılı olmaya özen gösterir. Ama büyüklerinden dinlediği Dersim katliamını, TC'nin Kürt halkına çektirdiği acıları öğrendikçe küçük yaştan itibaren sömürgeciliğe karşı O'nda bir tepki gelişir.

Küçük yaşta olmasına rağmen Koçer hevalin bir özelliği de, yaşlı insanlarla konuşmayı, onların sohbetine katılmayı çok sevmesidir. Bu özelliği O'nu erkenden olgunlaştırır. Tavır-davranışlarıyla çevrede saygınlık yaratır. Koçer heval yaz aylarında dağlardadır. Dağlar O'nu büyüklerinden dinlediği destanlara, efsanelere götürmektedir. Dağlarda 1938'in acılarının, intikam duygusunun saklı olduğuna inanır. O duyguları dağlarda arar, buldukça da ülkeyi bir kat daha sever ve bağlılığı artar. Koyun sürüsünü dağlarda, yaylalarda gezdirir, Dersim'in güzellikleri, ülkenin ruhu O'nu sarar. Şehire geri dönmek istemez, döndüğünde de dağlara tekrar kavuşma sözünü verir.

İlk, orta ve liseyi başarıyla bitirir. Üniversite sınavlarını kazanarak, Siirt Eğitim Enstitüsü'ne kaydını yaptırır. Koçer heval, üniversite yıllarında ulusal kurtuluş düşünceleriyle sağlıklı bir bağ kurar. Devrim, ülke, ulusal kurtuluş mücadeleleri konularına yabancı değildir. Çevresinde küçük yaştan beri bu düşünceleri savunan ilerici insanlar hep olmuştur. Apocuları da duymuştur. 1980 öncesi partimizin Dersim'deki çalışmaları O'nu etkilemiş, ancak 1980 sonrasında herhangi bir bağ kuramamıştır. Buna rağmen devrimci düşünceleri her zaman korumaya çalışmıştır.

Siirt Eğitim Enstitüsü'nde okurken yurtsever gençlik örgütlenmesi içinde yer alır. Olgun, kararlı davranışları YCK örgütlenmesi içindeki arkadaşlarının dikkatini çeker. O'nun tutarlı oluşu Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini benimsemesini kolaylaştırır.

Koçer heval Dersim'e sevdalıdır. Ulusal kurtuluş düşüncelerini araştırdıkça, öğrendikçe bu kez Kürdistan'a sevdalanır. Dersim'deki 1938 katliamının düşmanın Kürdistan'a uyguladığı yok etme ve inkar katliamlarının bir parçası olduğunu görür. Tarihi öğrendikçe yüklediği sorumlulukları da hisseder. Sadece öğrenmenin, sadece öfkelenmenin yeterli olmadığını görür. Devrimin ciddiyet, tutarlılık istediğini bilmektedir. Devrimi savunan insanların kendi düşünceleriyle çelişmemeleri, kendilerini kandırmamaları gerektiğini, bunun için de düşüncenin yaşanarak savunulması gerektiğini bilince çıkarır. "Yaşama karşı saygılı olmak tarihin ters gittiği noktayı çözmekle mümkündür" der ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katılır.

Ocak 1991 tarihinde Amed Eyaleti'nden gerilla birliklerine katılır. Yaşamı dağlarda geçtiği için askeri yaşamda, disipline uymada zorlanmaz. Gerilla ortamını, kurulan yeni yaşamı tanıma, anlama ve uygulama çabalarını sürdürür. Gördüğü eğitimin ardından pratiğe yönelir. En küçüğünden en büyüğüne dek hiçbir görevden kaçmaz. Hepsini gelişmenin birer basamağı olarak görür ve başarmayı hedefler. Kısa sürede yetkinleşir.

Koçer heval zor yaşam koşullarında yetiştiğinden sert bir görünüme sahiptir. Ancak yoldaşlık ilişkilerinde devrimci bir derinliğe, fedakarlığa ve sıcaklığa sahiptir. Yoldaşlarının en zor anlarında Koçer heval ilk yardıma koşanlardandır. Düşman karşısında ise intikam duygularıyla doludur. İlk bakışta O'nu sert gören arkadaşları, yaşamda, O'nun inceliğini keşfederler.

Askeri yapısı gelişimini sağlar ve eyaletin hareketli birliğinde görevlendirilir. Bir süre bu birlikte kalır. Daha sonra Haziran 1991 tarihinde bir grup arkadaşıyla Bingöl'e doğru yol alır. Grupta yönetim içinde yer almaktadır. Bingöl'de pek çok eyleme katılır. Bir dönem Karlıova alanında sorumluluk yapar. Dersim'e gidecek grup içindedir. Dersim'i tekrar görmek, savaşı orada da yükseltmek, Kürdistan'da yeşeren özgürlük tohumlarını Dersim'de güçlendirmek, kartalların, şahinlerin yuva yaptığı Munzurlar'a dönmek, O'na büyük bir heyecan vermektedir. Ama "Dersim'e sessiz sedasız değil, fırtınalar eşliğinde, düşmanı sarsa sarsa girimeli" Koçer hevalin ağzından düşürmediği sözlerdir.

1991 Kasım ayı sonunda Amed Eyalet toplantısına katılmak üzere grubuyla birlikte karargaha gider. Eyalet toplantısına katılır. Toplantı sonrasında 19 Aralık 1991 günü düşmanın düzenlediği saldırıda kahramanca çatışır. Serê Spî'deki bu çatışma sonrasında bir grup gerillanın yaptığı manevra sırasında büyük bir fedakarlık sergiler. Bir yandan karda yapılan zorlu yürüyüşte yoldaşlarının morallerini yükseltme çabasını sergiler, bir yandan yürüyemeyen yoldaşlarına yardım eder, bir yandan da yaralı yoldaşlarını sırtında taşır. Savaş tarihimize Serê Spî direnişi olarak geçen bu direniş sırasında Koçer hevalin ayakları soğuktan yanar. Savaşa olan bağlılığı, inancı O'nu tedavi gördüğü süre içinde dinç kılar. Kısa sürede ayağa kalkar ve kaldığı yerden savaşa devam eder, silahına sarılır.

Bir süre daha Amed Eyaleti'nde çeşitli alanlarda savaşır. Daha sonra Dersim'e gider. Artık Dersim'dedir ve Munzurlar'a gerçekten de sessiz sedasız girmezler. Çatışa çatışa, Apocu savaş ruhuyla girerler. Çocukluğunun geçtiği Munzur dağları gerillalarıyla daha bir dik, daha bir güzel, daha bir özgür görünür Koçer hevale. Dağlarda saklı olan intikam çağrısı yankılanmaktadır artık. Namlular bu çağrıyı dört bir yana salmaktadır.

Koçer heval daha sonra Erzincan bölgesinde görevlendirilir. Eyalet yönetimi içinde de yer almaktadır. Gerillanın Erzincan'a taşırılmasında önemli görevleri yerine getirir.

1994 yılında bir grup yoldaşıyla birlikte Parti Önderliği sahasındaki eğitimden geçmek, yeni süreçte komuta kademesine düşen görevleri bilince çıkarmak, yetkinleşmek, görevleri daha iyi yerine getirmek amacıyla bu sahaya yönelir.

Botan'a ulaştıklarında pek çok çatışmadan geçmişlerdir. 1994'ün Ağustos ayıdır. Koçer heval grubuyla birlikte Piro Dağı'nda konaklar. Dinlenme anında Koçer heval; "uyurken rüyamda Dersim'i gördüm. Munzurlardaydım" der. Kısa bir süre sonra TC'nin uçakları alanı bombalamaya başlarlar. Bombalama sırasında Koçer heval şahadete ulaşır.

Amed'de başlayan özgürlük kavgası Dersim'de büyümüş ve Botan'da taçlanmıştır. Koçer heval canıyla kanıyla ülkemizin özgürlük bağı olup onu sımsıkı sarmıştır. Yaşamaya gerillayla başladığını, silahıyla inancı, güveni kazandığını söyleyen Koçer heval, Piro Dağı'ndan Munzurlar'a esen savaş ruhu olmuştur. O'nu Kürdistan'la yaşatacağız. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

O Botan'ın yüce komutanıydı

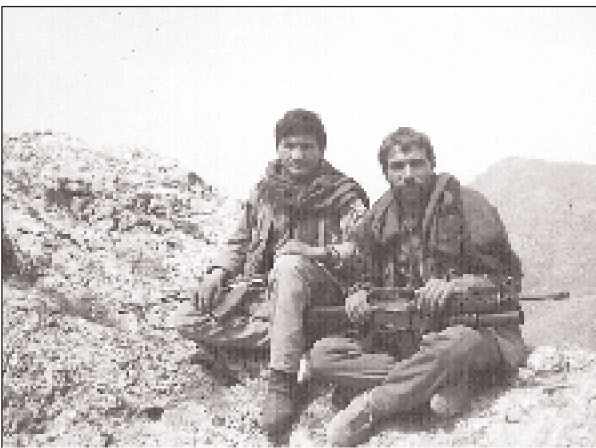
Ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk tohumlarının atıldığı yer olan Botan, silahlı savaşımın başladığı ilk yıllarda en büyük desteği ve fedakarlığı gösteren bir halka sahiptir. Botan halkı ulusal kurtuluş mücadelesine gerek savaşçı vermede, gerekse maddi yönden desteğini hiçbir zaman esirgememiştir.

Cuma heval yoksul bir ailenin çocuğu olarak Uludere'nin Bılıka köyünde doğar. Çocukluğu burada yoksul şartlarda geçer. Ailesi yurtseverdir. Sürekli sıcak savaşın yaşandığı bir ortamda büyür. Bu yüzden savaşa uzak değildir.

Savaşa yakın olması ve yurtseverlik özelliklerinin güçlü olmasından dolayı gerilla saflarına katılmaya karar verir. 1989 yılında fiilen mücadeleye katılır.

Mücadeleye ilk katıldığında yabancılık çeker. Ancak kısa bir süre sonra, partinin ideoloji ve politikasını kavrama yönünde kendini yetkinleştirir. Bu arada sürekli pratik sahada ve eylem gruplarında yer alır. Oldukça atik ve canlı bir yapıya sahiptir. Araziyi tanıması O'nu daha da canlı kılar.

Cuma heval 1991'e kadar Botan'ın birçok yerinde görev ve sorumluluklar alır. 1991 yılında gösterdiği başarıdan dolayı Parti Önderliği sahasına gönderilir. Önderliği görmek, onun yaşamını ve tarzını anlamak en büyük isteğidir. Cuma heval kendisine verilen bu fırsata layık olmak için çok çalışmayı esas alır. Önderliğin sahasında oldukça gelişir ve güçlenir. Bir süre sonra önderliğin güvenlik takımında yer alır. Mutlu ve gururludur, çünkü aldığı görev büyüktür. Bu büyük görevi layıkıyla yerine getirmek için daha çok çalışır, daha çok militanlaşmaya önem verir.

Adı, soyadı: **Selim İlker**
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Bılıka-Şırnak, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet yeri ve tarihi: **Cudi,1994**

Eğitim devresinin bitimiyle birlikte bir grup yoldaşla Haftanin alanına, pratiğe yönelir. Pratiğe çıkarken düşüncesinde hep önderliğin talimatları vardır ve yapılması gerekenleri planlar. Haftanin'e ulaşır ulaşmaz Haftanin 2. hareketli birliğinin sorumluluğunu üstlenir. Her zamanki atikliği ve canlılığıyla erkenden başlar aldıklarını uygulamaya. Görevi aldıktan sonra büyük eylemlere damgasını vurur.

Cuma heval tüm yoldaşlara karşı saygılı olmayı esas alır. Düşünceli, yerinde ve zamanında hareket eden bir yapıya sahiptir. Ayrıntıları gözden kaçırmaz, her şeyiyle titizdir. Tüm bu özellikleriyle herkes tarafından sevilir.

1992 Ekim'inde ihanet savaşı olarak anılan Güney Savaşı başlar. Cuma heval Güney Savaşı'nda hiç yerinde durmaz. Alanda gezmediği, düşmana darbe indirmediği cephe kalmaz. O'nun komutası altında zafer kazanır savaş birlikleri. Savaşta müthiş coşku ve moral kaynağıdır. O'nun morali, atakliği ve savaş taktiklerindeki ustalığı birçok cephede zaferi beraberinde getirir.

Cuma heval Güney Savaşı'ndan sonra Haftanin alanında kalır. Daha sonra Haftanin sorumluluğuna getirilir. O aldığı görev ve sorumlulukları tüm gücünü zorlayarak en iyi şekilde yerine getirmeye çalışır.

1994 yılında Cudi alanına geçiş yapar. Burada yine büyük sorumluluklar üstlenir. Cuma heval bu alanda düşmanın bir hava saldırısı sırasında yanında bulunan yoldaşlarını kurtarmak için kendisini öne atar, yoldaşlarını kurtararak kendisi düşmanla çatışa çatışa şahadete ulaşır. O'nun şahadeti tüm yoldaşlarını derinden sarsar.

O Botanlı'ydı, Botan'ın saf ve temiz özüne sahipti. Yurtseverliği kendisinde kalıcılaştıran bir devrimciydi. Ülkesini her şeyden çok seven yiğit bir Botanlı'ydı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Kalemden silaha uzanan bir hayat

Mehmet Şenol heval, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin 1988'lerden itibaren kasabaları, kentleri etkisi altına alan gelişiminin canlı örneği ve sonucuydu.

Amedliydi, orada doğmuş büyümüştü. Ticaret lisesini bitirmişti. Ulusal kurtuluş mücadelesinin bu gelişimi onu kucaklamasaydı, benzer durumda olan milyonlarca Kürdistanlı gibi belki de küçük bir esnaf olarak hayatını sürdürecekti. Bazı yerel özellikler taşıma anlamında Kürt olacaktı. Ancak bu bir ulusal kimlik haline asla dönüşmeyecekti.

Evet, Mehmet heval, Kürtlüğün, özellikle de Amed kişiliğinde şekillenen birtakım özelliklerini hep korumuştu. Mücadeleyle tanışmadan önce de bu özellikleri vardı. Mücadele ile tanışıp kucaklaşınca bu tam bir yurt sevgisine ulusal bilince dönüşmüştü.

1991'li yılların başında gazeteci olarak çalışmaya başladı. Bu aslında kendi önüne konan o düzen içi kişilikten uzaklaşma çabalarının sonucuydu. Düzenin bir parçası, kölesi olma yerine düzenle, tarihle hesaplaşmanın tanığı olmaya yönelik atılan ilk adımdı.

Bu sürede tüm Kürdistan O'nun çabalarına tanık oldu. Botan'dan Serhat'a dolaşmadığı yer kalmamıştı. Ulus ve ülke sevgisinin gelişmesinde, bu seyahatlerin çok faydası olmuştu. Ülkesinin, insanını görmüş, yükselen devrime tüm sıcaklığıyla tanıklık etmişti. Yalnız Kuzey değil, Güney Kürdistan da artık O'nun için tanıdık bir yer olmuştu.

Özellikle gerillalarla görüşmek, onların yanında kalmak Mehmet heval için vazgeçilmezdi. Mehmet hevalin o dönemini daha sonra hatırlayan arkadaşlar, çalıştığı dergiye duyulan güvensizlikten dolayı çıkardıkları zorluklara hep üzüldüler. Kamplara götürmek için saatlerce dolaştırdıkları Mehmet hevalin hiç ses çıkarmadan arkadaşları takip etmesi buruk bir sevinçle anımsandı.

Çok sürmedi, 1991 yılı ortalarından itibaren Mehmet Şenol artık ulusal mücadelenin basın alanındaki kurumlaşmaları içinde yer almaya başladı. Artık hem bir gazeteci hem de bir örgütçüydü. Hiçbir zaman gazeteciliği düzen ölçüleri içinde bir meslek olarak görmedi. O'nun için gazetecilik hep halkın, devrimin kalemi, silahı olmaktı.

1992 yılıyla birlikte yurtseverlere yönelik olarak başlayan kontrgerilla saldırıları Mehmet hevali geriletmek bir yana onun cesaretini daha da biledi. Artık kaleminin, daktilosunun yanısıra zaman zaman küçüklüğüne bakarak gülümsediği bir de tabancası vardı yanında. Hep saldırıya cevap veremeden şehit düşmekten korkardı. "Mutlaka bu kalleşliğe iyi bir cevap verilmeli" derdi.

Yaşama hakkının direnme hakkını iyi kullanmaktan geçtiğine inanırdı. Tabancasına bakarak "Bu olmadan haber olmaz" sözü, bu inancının en iyi kanıtıydı.

Kontra saldırıları listesinin başında gazeteciler geliyordu. İlk olarak **Cengiz Altun** katledildi. Batman'da kırk bin kişinin katıldığı serhildanda baş sırada yer aldı Mehmet. Daha sonra çıkarılacak günlük gazetenin hazırlıkları içindeydi. Bölgeyi dolaşıyor, muhabirleri örgütlüyor, bölgede merkezi büronun kurulması çalışmalarına katılıyordu.

Ve nihayet gazete çıktı. Ancak yayınının 10. gününde ilk şehidini verdi. **Hafız Akdemir**. Artık Mehmet için şehitlerin arkasından ağlamak değil, cenaze törenlerini bir serhildana çevirme görevi vardı. Bu nedenle çok tartıştı, mücadele etti, "neden Hafız'ı bir serhildanla uğurlamadık" diye.

Daha sonraki süreçte Mehmet Şenol yalnız bir muhabir değil, sık sık gazete merkezine gelen, genel sorunlara da çözüm arayan bir arkadaştı. Şahadetler durmuyordu, hepsini izliyor, hepsine öfkeleniyordu.

Düşman bu kez de gazetenin dağıtımını engelleyince Mehmet Şenol'a yeni bir görev daha düştü. Gazete dağıtımını örgütlemek. Amed'in o girişken, çoğuna göre Qırıx olan çocukları gazete dağıtımcıları yapma Mehmet hevalin başarısıydı. Bir dağıtımcılar ordusu oluşturdu. Satırlarla kafaları yarılan, öldürülen ama yılmayan bir ordu. Ve komutanları da Şenol hevaldi.

Kendisi de saldırıya uğradı. Ancak o çok korktuğu gibi hazırlıksız değildi. Anında cevap verdi. Tek bir üzüntüsü vardı "vuramadım" diyordu.

Yine o çok sevdiği ülkesini dolaşıyordu. En zor alanları örgütlemeye gidiyordu. "Elazığ'da gazete büronuzu yaşatmayız" diyorlardı. O gidip büro açıyordu. Ağrı'da olmaz diyorlardı, O tüm çabasıyla "olur"a çeviriyordu.

Gözaltına alınıyor, ruhsatsız silah taşıyor diye tutuklanıyor, cezaevlerine konuluyordu. Ama bıkmıyordu. Cezaevinde adli tutsakları örgütlüyor açlık grevi yaptırıyor, işkenceye karşı direniyordu. Artık dağlara gitme zamanı geldiğini de düşünüyordu. İlk olarak 1993 yılının Eylül'ünde gitmek için harekete geçti. Ancak Cizre bürosu seni bekliyor denilince kaldı.

Sürekli dolaşan, evi ülkesi olan bir yoldaştı. Ülkesine ve insanına duyduğu sevgi somuttu. Öyle uzaktan ve yapmacık bir sevme değildi O'nunki, sokağını severdi, insanını her şeyini.

Düşmanın, gazetenin tüm çalışanlarını tutukladığı süreçte ise İstanbul bürosundaydı. O zor dönemde mücadeleyi, çizgiyi koruma görevini her şeyin üzerinde görüp yaşatmaya çalışıyordu. Olabildiğince politik, tahlilci olmaya çalışan bir kişilikti. '"Osmanlıda oyun çok" başlığıyla yayınlanacak bir başyazıyı en ince ayrıntısına kadar tartıştıktan sonra, kaleme alacak arkadaşın yanına gelip, "Devletin elinin ayarı yoktur. Bugün bizi vurursa yarın size de sıra gelir" diye yazmasında ısrar etmiş, ertesi gün başka gazeteciler de tutuklanınca "bak nasıl çıktı dediğimiz" diye çok mutlu olmuştu.

Baskın sonrası çalışmalar rahatlayınca artık yerinde duramaz oldu. Gitmek lazım diyordu. Metropollerde ayaklarının ucuna bile ürkerek basan insanlardan olmak istemedi. Evine gittiği bir yurtseverin, "aman eve girip çıkarken sessiz olun, parmaklarınızın üzerine basarak yürüyün" sözleri onu çok sinirlendirmişti. "Yürümekten de ürkmemizi istiyorlar" diyordu.

Sonunda 1994 yılının Nisan ayında gidiş hazırlıklarını tamamladı. Mayıs ayında ARGK saflarına katılıyordu. Her şeyi planlamıştı kendine göre. Mayıs ayından Ekim'e kadar savaşta pişecekti. "Çünkü" diyordu "bu aylar yoğun savaş aylarıdır. Ekim'den sonra akademiye giderim artık ondan sonra tamamdır."

Bir arkadaşla beraber bu süreçte hep birbirlerine "tamam gidelim" diyorlardı. Buralarda artık olmaz diye konuşuyorlardı. Mayıs ayı başlarında arkadaşını telefonla arayıp not bıraktı, görüşmek istiyordu. Telefonda arayan kişi olarak her zamanki şakacılığıyla "Abbas Yolcu" diye not bırakmıştı. Sıcak bir Mayıs günü buluştuklarında "gidiyorum" dedi. Arkadaşı önce anlamadı, nereye diye sorunca ayağındaki yeni spor ayakkabısını gösterdi.

O günü birlikte geçirdiler. Uzun uzun konuştular. Arkadaşı, bir ay sonra çıkacağını söylüyordu. Mehmet ile birlikte planlar yapıyorlar, kendisinin hangi eyaletten katılacağını açıklıyor, "sakın Avrupa üzeri gitme, seni tutup basıncı yaparlar" diye uyarılarda bulunuyordu. Saatlerce dolaştılar. Mehmet "artık paraya ihtiyacım yok" diyerek arkadaşına ısrarla tatlı üzerine tatlı ısmarladı. Ve sıcak bir Mayıs gününde sarılarak ayrıldılar.

Sonrasını yine başka arkadaşların tanıklığıyla biliyoruz. Amed'te gerillaya katıldı. O istemediği basıncılık görevini aldı. Yürüyüşlerde bayan arkadaşlar kendisini geçtiği zaman "bizi geçmek sizleri çok mutlu etmiştir herhalde" diye şakalar da yaptı. O emekçi, inançlı yapısı ile hep moral oldu arkadaşlarına. Şehit düşmeden önce mutfak görevlisiyken yaptığı toraklı ekmeği hâlâ hatırlıyor hevaller. Ve sonunda 30 Ağustos tarihinde çok değerli yoldaşlarla birlikte şehit düştü.

Mehmet Şenol, ulusal mücadelenin yeni bir evresinin insanını simgeliyordu. Kürt insanının yeni aydınıydı. Aydın Kürttü. Bunları birbirlerini dıştalayan kategoriler olarak almıyordu. Yazdıklarının, sözlerinin samimiyetini, gerçekliğini hayatını ortaya koyarak kanıtladı.

Anısı yolumuzu aydınlatacaktır!

Umudun ve özgürlüğün ışığıydı

"Akşam saatleridir. Bölük yönetimi, eylem düzenlemesini okumak için arkadaşların içtimaya hazır olmalarını istemiştir. İçtimada okunan eylem düzenlemesini can kulağıyla dinler. Tüm dikkatini okunan isimlere veren Reber heval, kendi ismini duyunca mutluluktan uçarcasına yanındaki arkadaşlarına sarılır."

Bahardan kalma bir gün yaşanıyordu adeta. Güneş tüm sıcaklığıyla dağları ısıtıyordu. Çıplak kalan ağaç dallarına dadanan çeşit çeşit kuşlar orkestra misali ötüp duruyorlardı. Akşam saatlerine doğru güneşin gökyüzünde bıraktığı kızıllık ardından, gecenin karanlığı yavaş yavaş doğaya hakim olmaya başlıyordu. Bu arada telsiz konuşmalarından eylem yapılacağının ipuçları yapı arasında fısıltı halinde dolaşmıştı. Yapı, bir yandan gecenin hazırlıklarını tamamlarken, bir yandan da eylem üzerine tartışmalar yapıyordu. Eylem haberi **Reber** hevalin kulağına da gitmişti. Bir haftadır görevde bulunan ve üs alanımıza yeni gelen Reber heval eylem olacağı haberini alınca, bir çocuk gibi sevindi. Tüm yorgunluğunu unuttu. Durup düşündü ve "bu eyleme mutlaka ben de katılmalıyım" dedi kendi kendine. Hemen ardından gidip BKC silahını alarak kontrol etmeye başladı, içini açıp temizledi ve yağladı.

Silahını temizlemekle meşgul olan Reber heval, bir anda kendini derin düşüncelere kaptırmıştı. Ülke topraklarından, düşmanın beyaz katliamına tabi kalarak metropole göçü düşündü. Bir emekçi çocuğuydu. Açlığı, susuzluğu, soğuğu görmüştü. Baskıyı, zoru, sömürüyü yaşamıştı. Bazen simit satarak, bazen inşaatlarda çimento tozuna bürünerek yaşam kavgasına katılmıştı. Kapitalizmin zor yaşam koşulları arasında kaybolup gitmekle karşı karşıyaydı. Yaşamın acımasızlığı her zamankinden beterdi. Yaşamla ölüm arasındaki korkunç uçurumu düşündü. Ve sonra… Sonra bir ışık gördü, topraklarından sürülmüş olduğu ülkesinin dağlarının doruklarında. Umudun ışığıydı bu. İnsanca yaşamın, özgürlüğün ışığıydı. Bir anlam veremedi ilk başta. Ama nedense bir mıknatıs gibi çekiyordu onu kendine. Tüm şiddetiyle onun çekim merkezine giriyordu ve yeniden umutlandı, canlandı. Ayağa kalkıp şöyle bir silkindi ve başladı aramaya umudu. Onu yakalamaya kararlıydı. "Mutlaka yakalamalıyım, ama mutlaka" dercesine kolları dört bir yana dalbudak serpilmişti. Çok geçmeden onu buldu. Başlangıçta biraz ürkek, biraz çekingendi. Fakat yavaş yavaş ona ısınmaya, alışmaya başladı.

Evet, Reber heval, partiyle Adana'da tanışır. Kendini olağanüstü bir çabayla cephe çalışmalarına verir. Kitle örgütlenmesi, maddi yardım toplama, her türlü şehir eylemlilik faaliyetlerine katılır. Yurtseverliğin güçlü olduğu Adana'nın çeşitli alanlarında halkımızın gerçekleştirdiği tüm serhildan vb. kitlesel eylemliliklere en ön saflarda katılır. Elinde parti bayrağını en yükseklerde dalgalandırarak, düşmana taş ve sopalarla saldırır. Bir süre bu faaliyetlerine devam eder. Sonra yazmış olduğu bir raporunda; umudun ve mücadelenin asıl merkezi olan ülkesine gitmeyi önerir. Önerisi uygun görülür.

Güney Savaşı sonrası Cudi bölgesinde gerilla saflarına katılır. Şimdi çok daha mutludur. Çünkü mücadelenin en sıcak alanına gitmiş ve kendini kocaman bir ailenin içinde bulmuştur. Gördüğü askeri, siyasi eğitime tüm özveri ve kararlılığıyla kendini katar. Eğitimini başarıyla tamamlar. Partiye ve halka bağlılığı temel ilke edinir. Görevlere yaklaşımındaki itinası ve titizliğiyle yine yüksek yoldaşlık ruhu, fedakarlığı ve cesaretiyle tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarır. En zor anlarda bile güzel sesiyle ulusal türküleri söyleyerek moral kaynağı olmaya çalışır. Özellikle savaş taktikleri üzerinde yoğunlaşmayı sever ve bu konuları sürekli araştırır, ileriki dönemleri düşünür ve sorumluluk almak ister. 1993 yılı ilkbaharında Bestler alanına gider. Uzun bir süre bu alanda kalır. Aynı yılın son günlerinde Gabar alanına geçer.

Akşam saatleridir. Bölük yönetimi, eylem düzenlemesini okumak için arkadaşların içtimaya hazır olmalarını istemiştir. İçtimada okunan eylem düzenlemesini can kulağıyla dinler. Tüm dikkatini okunan isimlere veren Reber heval, kendi ismini duyunca mutluluktan uçarcasına yanındaki arkadaşlarına sarılır.

Ve eylem grubu, akşam yemeğini yedikten sonra eylemin yapılacağı alana törenle hareket eder. Gecenin sessizliği içinde, bir yıldız gibi akıp giderler. Herkes sevinçlidir. Herkes mutludur, ama O, bir başka sevinci yaşamaktadır.

1994 yılının, alandaki ilk eylemidir. Şüphesiz 1994 yılı bizim açımızdan zafer yılı olmalıydı. Parti ve halk olarak tüm çalışmalar bu amaçlıdır. O da bunu kavramış "Yapılacak her eylem düşmanın tükenişi, zaferin müjdecisidir" demektedir.

Aynı gün düşman telsizlerinden ve yapılan keşiflerden, alana yönelik bir operasyonun başlatıldığı anlaşılır. Düşman da 1994 yılının kendisi için "oyunun önemli bir perdesi" olduğunu anlamış ve bu doğrultuda "özel ordular" hazırlamıştır. "Özel ordusuyla" çıktığı bu operasyondan umut beklemektedir. Fakat daha sonra kendisi de bu umudun boşa çıkacağını anlayacaktır.

Yapılacak eylem, operasyon nedeniyle, koordinatörlük tarafından ertelenir. Güçlerimiz; düşmanın bu yönelimini boşa çıkarmak için düzenlenir ve harekete geçilir.

Güneşli bir günün erken saatlerinde çatışmalar yer yer başlamış ve giderek şiddetlenmiştir. Reber heval, mangasıyla birlikte hareket ederek bir tepeyi tutmaya gider. Düşman, telsizden takviye ve hava desteği istemektedir. Biraz sonra ard arda, 4 kobra helikopteri aynı tepeye indirme yapmak ister. Buna karşılık Reber heval, durumu anlar ve indirme yapılmaması için tüm hızıyla tepeye doğru ilerler. Aynı anda grup düşman pususuna düşer ve çatışma başlar. Soğukkanlı bir şekilde mevzilenerek, büyük bir cesaretle düşmana karşılık verilir. Düşmanla çatışırken geçen zorlu, susuz ve aç saatleri unutarak, avına dalış yapan bir şahin misali çevik ve keskin hareket etmektedir. Böylesi zor bir anda bile ulusal marşları söyleyerek arkadaşlara moral verir. Yaralı düşen arkadaşların çatışma alanından uzaklaştırılmaları için bulunduğu mevziyi bir kale gibi koruyarak, düşmanın ilerlemesine fırsat vermez. Son kurşununa kadar düşmanla çatışan Reber heval, kahramanca direnir ve vatan topraklarında ölümsüzleşir.

Reber hevalin cenazesi, yurtsever halkımız tarafından alınır. Halk; şehitlere bağlılığın bir gereği olarak, metropollerdeki serhildanlarda öncülük eden Reber hevali sloganlar eşliğinde şehit yoldaşların saflarına uğurlar.

Reber hevalin anısına bağlılığın bir gereği olarak, O'nu yaşatmak, ancak militan kişiliğe ulaşıp zafer sağlamakla mümkün olacaktır.

Mücadele arkadaşları

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

TÜM ARGK KOMUTAN VE SAVAŞÇILARINA!

ÖNÜMÜZDEKİ SÜRECE İLİŞKİN GÖREVLERİMİZ VE PLANLAMA GERÇEKLİĞİMİZ

Fakat özel savaş kliği bunu çok dikkatle takip ederek, günlük tedbirlerle hareket ettiği için tam bir çözülmeyi yaşamıyor. Hatta bu bunalımdan özel savaşı, askeri ve siyasal kliği güçlendirmeyi de bilmiştir. Son dönemlerde faşizmin sivil kanadını temsil eden MHP'nin yükselişi, yine lideri Türkeş'in gizli bir başbakan olmaktan çıkarılıp neredeyse açık bir başbakan durumuna getirilmesi de bu gelişmeyi doğruluyor. Hiç şüphesiz bu rejimin çok güçlendiği anlamına gelmiyor. Giderek faşist kliğe teslim olması onun zaafını teşkil ediyor. Bunun en somut örneği de sosyal demokrat CHP koalisyonunun bozulmasıdır. Buna sıradan bir gelişme olarak bakılamaz. Büyük tehlikeler karşısında birleşen Türk egemen sınıf bloku ve Kürt işbirlikçiliği ilk defa böyle bir çözülmeyi bütün tedbirlere rağmen yaşamaktan kurtulamıyorlar.

Faşist Türkeş'in bütün tehditlerine ve devleti görülmemiş bir biçimde faşizme peşkeş çekmelerine rağmen egemen sınıf blokunda çözülme, önünde durulamaz bir biçimde sürüp gideceğe benziyor. Son azınlık hükümeti deneyimi, bu çözülüşün bitime ne kadar aday olduğunu açıkça göstermektedir. Daha derinlikli bir yaklaşım Kürt sorununda ve ona dayalı demokratik gelişmede bir dönüm noktasına gelindiğini gösteriyor. Sermayenin en duyarlı kesimi bile artık Kürt meselesinde yeni yaklaşımların geliştirilmesi gerektiğini söylemektedir. En tutucu ve bütün cuntaları destekleyen Sabancı'nın çıkışı bunun en çarpıcı örneğidir. Buna karşılık Türkeş'in; "çizmeyi aşıyorsun" tehditlerinde bulunması önemli bir gelişmedir. Yine bütün hükümetlerle işbirliği etmiş, düzenin işçi sınıfı içinde sürdürülmesi konusunda üzerine düşeni fazlasıyla yapan Türk-İş diktası bile artık "bıçak kemiğe dayandı" deyip, egemen sınıf bloku ile ve en son hükümetle köprüleri attırması, işçilerin yoğun baskısı ile işbirlikçilerin de artık mevcut blokla yürüyemeyeceğini ve ağır sorunlar karşısında bir yol ayrımına gelindiğini açıkça göstermektedir.

Ne kadar tehditler savurlsa da ve tavizler politikası uygulansa da kapışmanın, dolayısıyla yıpranmanın ve çözülmenin önüne geçmek oldukça zordur. Kirli yöntemlerle özel savaşın yürütülmesinde kararlı olan generallerin gözdesi olan Tansu Çiller, hükümeti ve rejimi kurtarmak için bütün gücünü kullanmaktadır. Geçen dört yılın başarısızlığını örtbas etmek için basın yoluyla muazzam bir propaganda savaşına girdiği gibi, devletin bütün olanaklarını, yine dış müttefiklerini kullanarak, başarısızlığını tersinden bir başarı bilançosu gibi göstermeye çalışmaktadır. Muhalefetin de mevcut hükümetten farklı olmadığı, çözüm üretemediği için, aslında ömrü zoraki olarak uzatılmaktadır. Muhalefetin sağ ve gerici düzeyi bu hükümet için en şanslı tarafı teşkil etmektedir. Özel savaş bile artık bu hükümet için bir destek değil, bir çözülme haline gelmiştir. Fakat demokratik bir muhalefetin gelişemeyişi, buna örgütlerin cevap verememesi bu sürecin belli bir süre daha devam etmesinin nedenidir. Bu anlamıyla hükümet bitmiştir. Cenazesi orta yerde durmaktadır. Fakat cenazeyi kaldıracak güçlü bir alternatif bulunmamaktadır. Ecevit gibi birine bile 500-600 milyar ödenerek satın alınmaya çalışılması ve bu yolla bunalıma çare aranması, özel savaşın içinde bulunduğu aşamayı göstermektedir.

200-250 katrilyon iç borç, 100 milyar dolar civarında dış borçla, TC Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerini bile aşmıştır. "Alın sizin olsun" denilse bile kimsenin bu devleti almaya cesaret edemeyeceği bir iflas durumu yaşanmaktadır. Hasta adam yerine çürüyen ceset demek en doğrusu olur.

İşte faşizm tam da böyle dönemlerde devreye girer. MHP'nin yükselişi, bu tür ağır kriz dönemlerinin bir gereğidir. 80'lik yaşına rağmen, ikinci bir Atatürk gibi Türkeş'in ortalığa salınması, istenen adam olması devletin yaşadığı bunalım düzeyini açık bir biçimde göstermektedir. Gerek özel savaş kliği, gerekse sivil alandaki temsilcilerinin son umudu Türkeş liderliğindeki MHP'dir. Zaten günlük olarak yürütülen politikalar, ister azınlık hükümeti denilsin, ister başka bir adla adlandırılsın; bunu Türkeş'e teslim edilmiş bir devlet olarak, götürebildiği yere kadar götürmesinin amaçlandığı açıktır. En olası gelişme faşizmin hem ordu içinde, hem de sivil yaşamda hakimiyetini daha da güçlendirmek isteyeceğidir. Özellikle ordu içinde jandarmada ve Kürdistan'da savaşan kesimlerde ciddi rahatsızlıklar yaşandığı bilinmektedir. "Bu işin artık böyle yürüyemeyeceği" düşüncesi gün geçtikçe gelişmektedir. CHP kongresinde bir albay eşinin en çok oyu alarak parti meclisine seçilmesi, varılan düzeyi göstermektedir. Fakat sisteme hakim klik, savaşın çılgınca sürdürülmesinden yana tavır koymaktadır. Barış yanlılarının sesi henüz zayıf ve cılızdır. Bazı çabalar olsa da bu, henüz güçlü bir alternatif olacak düzeye varmaktan uzaktır. Hatta bu kesimler hakim klik tarafından "vatan hainliği" ile suçlanmaktadırlar.

Önümüzdeki süreçte özel savaş kundakçıları kadar, barış yanlılarının da atılım yapacağını söyleyebiliriz. Çünkü adına "askeri çözüm" dedikleri yol tutmamış, içinden çıkılamayan bir batağa girilmiştir. Türkiye ağır bir borç yükü ile, ekonomik, sosyal, siyasal bir bunalımla karşı karşıya bırakılmıştır. İşte böyle bir ortamda barış, artık tüm toplumsal katmanlara, derinliğine sirayet edecek bir özlem, bir umut haline gelecektir. Bunu örgütlemek için de çeşitli organizasyonlar, derneklerin şimdiden oluştuğunu görmekteyiz. Faşizmin yükselişi böyle tırmandırılırken, diğer yandan demokrasi ve barış cephesinde de bazı gelişmelerin hız kazanması kaçınılmazdır. Gerçek bir demokrasinin ve barışın Kürt sorunu temelinde hız kazanması imkanına ulaşılmıştır. Kürdistan'daki devrimci savaşım ilk defa Türk halkına da demokrasinin gereğini, savaşımını, kurtuluşu için vazgeçilmezliğini açıkça göstermiştir. Savaş adeta şunu söylüyor; "her bakımdan tükenmişliği, yıpranmışlığı, çözümsüzlüğü aşmak istiyorsan demokratik savaşı esas almalısın. En başta Kürt sorunu olmak üzere siyasal çözümü, barışçıl yaklaşımı esas al, bunun uğruna örgütlen, harekete geç ve başar!"

Uluslararası ilişkiler de buna gittikçe zorlayıcı etkide bulunuyor. Avrupa, tamamen demokratik, siyasi ve barışçıl yöntemin devreye girmesinden yanadır. Çok arzuladıkları Gümrük Birliği ve Avrupa Topluluğu'na girmenin ön şartı olarak demokratikleşme konularında doyurucu adımların atılmasını dayatmaktadır. Dolayısıyla şimdiye kadar TC'nin dayandığı ittifaklar

"Savaş konusunda aldanmayacak, tüm devrimci görevler karşısında gaflete kapılmayacak, görevlerin büyüğünü küçüğünü yerine getirmeyi tek yaşam gerekçeniz olarak göreceksiniz. Çok açık söyleyeyim, bu kişiliğinizi artık taşıyamayız. Yarın, "neden bana böyle yapılıyor" demeyin. Bize kahraman savaşçılar gerekir. Hiç kimseye, PKK'nin yücelen değerleri üzerinde sahte yaşam hakkı tanımayacağız!"

sistemi de mevcut özel savaş hükümetinin aleyhine kararlar almaktadır. Bu durum doğal olarak barış yanlılarının lehine sonuçlar doğurmaktadır. Türk özel savaş sistemi artık eskisi gibi beslenemeyecektir. Uluslararası güçler, ne askeri alanda, ne ekonomik alanda ne de siyasal alanda bu devlete daha fazla suç ortaklığı yapmama kararındadırlar. İçte nasıl ki milli mutabakat bozulmuştur, dışta da ABD şemsiyesi altında sağlanan destek, artık yerini karşı bir tepkiye bırakmış; Kürdistan'daki savaşın artık siyasal bir çözümle halledileceği görüşü ağırlık kazanmıştır. Her iki alandaki politika değişikliği rejimin günlerinin sayılı olduğunu göstermektedir. Yeni hükümetin günlerinin daha şimdiden sayılı olduğu, önümüzdeki bir yılı kurtarıp kurtaramayacağının şüpheli olduğu, adı ve sahte görüntüsü ne olursa olsun daha başından kaybetmeye aday bir hükümet olduğu açığa çıkmıştır.

Gerilla savaşı bütün gelişmeleri belirleyen mücadeledir

Buna karşı devrimci savaş cephesinde durum nedir? Ve olası gelişmeler nasıl seyredecektir?

Kürdistan devrimci savaşı yenilmediği gibi kendini ayakta tutmanın, hatta kendini geliştirerek güçlendirmenin imkanlarını zorlamıştır ve küçümsenemez boyutlarda da elde etmiştir. Özel savaşın içeride her türlü baskı ve katliam politikalarıyla, balığı sudan ayırma taktiği ile yürüttüğü politikalar, astarı yüzünden pahalı bir hal almıştır. Gerilla savaşımı, hem doğru taktiklere ulaşmada, hem de tecrübe kazanmada denilebilir ki, ilk defa böyle güçlü bir konuma gelmiştir. Hiç şüphesiz 1990'lardaki kitle desteği ve savaşçı akını belirli ölçülerde azalmıştır. Fakat bu azalma özel savaş yöntemlerinden ziyade, gerillanın akıl almaz zaafları, eksiklikleri, yanlışlıkları buna yol açmıştır. Dolayısıyla biz, bu zayıflığı özel savaşın başarısı olarak değerlendiremeyiz. Tam tersine zayıflıklarımızı, yerine getiremediğimiz görevlerimizin bir sonucu olarak değerlendirmeliyiz. Gerilla saflarında yer yer kendini kontrgerilladan daha tehlikeli durumlara sokan anlayışlara zamanında müdahale edilerek, derinliğine çözümlemelerle ve yetkin kadrolaşma çabalarıyla gerilla, güçlü bir sürecin içine sokulabilmiştir. Bilmeliyiz ki gerilla savaşı tüm gelişmeleri belirleyen temel mücadeledir. Gerilla olmadan hiçbir siyasi gelişme umudu olamaz. Faşizmin ve MHP'nin yükselişi de doğrudan gerilla savaşının düzeyiyle ilintilidir.

Gerilla savaşı, halkımızın siyasal olgunluğunu geliştirmektedir. Halkın büyük bir bölümünün bunca baskıya, zulme rağmen partiye bağlılığı daha da artmıştır. Bir ulusal kurtuluş savaşımı için, küçümsenemeyecek bir kitle desteği ortaya çıkarmıştır. 3000'i aşkın köyün yakılarak 3 milyon Kürdün yerinden-yurdundan sürülmesi, kaybedilmeye değil, daha radikal bir tepkinin ve kitlenin doğmasına yol açmıştır. Yalnız Kürdistan kentlerinde değil, Türkiye metropollerinde de daha devrimci bir yaşamın oluşmasına yol açmıştır. Savaşın Türkiye'ye taşırılmasında, en sağlam zemini bu göç ettirilen yoksul Kürt köylüleri oluşturmaktadır. Türkiye devriminin bile gelişme şansı, bu yoksul Kürt köylü yığınının örgütlendirilmesinden geçmektedir. Bu, aynı zamanda büyük bir şanstır da. Dolayısıyla biz, köylerin yakılmasını, halkın göç ettirilmesini kayıp olarak değil, devrimin kazanımı olarak değerlendiriyoruz. Yeter ki eğitilip örgütlensin. Mevcut olanaklar halkın siyasal cephesi için en gelişmiş düzeyini yaşamaktadır. Sorun, ayrı düzeylerde yetkin örgütleyicilerin yetişmemesidir. Fakat objektif temel, son derece olgundur. Adeta bir kibritle tutuşmayı bekleyen bir bozkır gibidir. Halkın dayanılmaz öfkesi, dayanılmaz maddi yaşam sıkıntıları, devrime olan ihtiyacını ve özlemini şiddetle arttırmaktadır. Halkın bu duruma gelmesi, devrimin esas motorudur. Bu motor gücü sürekli her alanı zorlayacaktır. Legal, illegal, barışçıl, silahlı olmak üzere her alanda halk örgütlendirilirse zaferin teminatı olabilecektir. Bu görev bir türlü yerine getirilemiyor. Yarım kadro, yarım planlama, doğru çalışma tarzına hakim olamama, kitlenin durumunu daha da zorlaştırmaktadır.

Dönem değişen, dönüşen ve gelişen partiyi dayatıyor

Bunun yanında içinde bulunduğumuz süreçte öncü partinin durumundan da bahsetmek gerekiyor. PKK gerçekten ilk defa kendisini çok yönlü çözümlemeden geçirerek kadrolaşmaya çalışıyor. Son iki yılın çözümleme düzeyi PKK içinde, yalnız Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımında değil, dünya çapında devrimsel gelişmelerin nasıl bir parti öncülüğünde sağlanabileceğini ortaya koymakta, değerlendirilmekte ve hatta örnek alınmaktadır. Eğer günümüz devrimleri tıkanan reel sosyalizmin ölçüleri dışında hareket etmek ve gelişme kaydetmek istiyorlarsa PKK bünyesinde sağladığımız gelişmeler bunlar için en önemli örneklerdir. Çözüm için de en çok örnek alınmaya adaydır.

Gelinen aşamada dönem, değişen, dönüşen ve gelişen partiye ihtiyaç göstermektedir. Özellikle bir partinin yenilgisine yol açılmak istenilmiyorsa, doğru değerlendirilmek kadar, onu çözecek, onu devrimci değişikliğe uğratacak bir partinin de özgünlüğünü yakalamayı emretmektedir. Bizim yaptığımız biraz da böyle bir parti haline gelebilmektir. Merkez ve kadro yapısına bakıldığında, hepsi yarı yolda tıkanmış, çözümsüz bir kadro tipini aşamıyorlar. Eğer müdahale ve çözümlemelerimiz olmamış olsaydı hepsi özel savaş karşısında belki de kırk kez yenilmiş olacaktı. Bu yenilgiye fırsat tanınmamışsa bunun nedeni parti içinde sağladığımız dönüşümdür, sınıf savaşıdır. Tüm dünyayı karşısına almış bir partinin içinde iç gericiliğin, lime lime olmuş, yenilen kişiliğin, özel savaşa davetiye çıkaran kadronun ve komutanın ne kadar etkili olduğunu göz önüne getirdiğimizde, parti içi savaşımın ne kadar büyük güç sarf etmeye neden olduğu anlaşılacaktır. Bütün bu olumsuzluklara rağmen savaşta yenilmeme, dünyanın en gerici-faşist özel savaşını durdurma ve yenilgiye uğratma imkanlarını yakalama ve kendi somutunda en güçlü insanı, başarılı insanı ortaya çıkarma başarılmıştır. Belki zorlu olmuştur ama, tek çözüm yolunun bu olduğu da anlaşılmıştır.

Mücadelemiz dünyadaki bütün ilerici-demokrat güçlerce anlaşılmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla halkın kurtuluşunun sağlanması için parti öncülüğünün oturtulması, militan tipin yetkinleştirilmesi, görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi son derece önemlidir. Bunun dışındaki bir başarıdan bahsetmek kendi kendini aldatmaktır. Ya PKK öncülüğü, bütün çalışmaların her düzeyine, özellikle yönetimine oturtularak hakim kılınacak, ya da yenilecektir! Bunun orta yolu yoktur! Ortayolcu dayatmaların nasıl tahribatlara yol açtığı parti tarihimiz incelendiğinde açık bir biçimde görülecektir. Yarım, yetmez kadro tipi en az karşıda savaşan özel tip kadar tehlikelidir. Bunun anlaşılarak aşılması en sağlam teminatlardan biridir. Bazı direnmeler olsa da bunlar artık fazla etkili olamayacaktır. Hatta bu tiplerin yerle bir edilmesi tarihi bir görev olarak kadrolarımızın önünde durmaktadır. Dolayısıyla zaferin teminatı olan parti öncülüğü, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde güçlenerek gelişecek ve başarılı yürüyüşünü sürdürecektir. Yeter ki bir gaflet, görevlere karşı kayıtsızlık, ciddi yetersizlik içinde kalınmasın. Bu anlamda diyoruz ki parti öncülüğünün başarısı kesindir!

Ordulaşmaya dayatılan her türlü tasfiyeciliği aşalım!

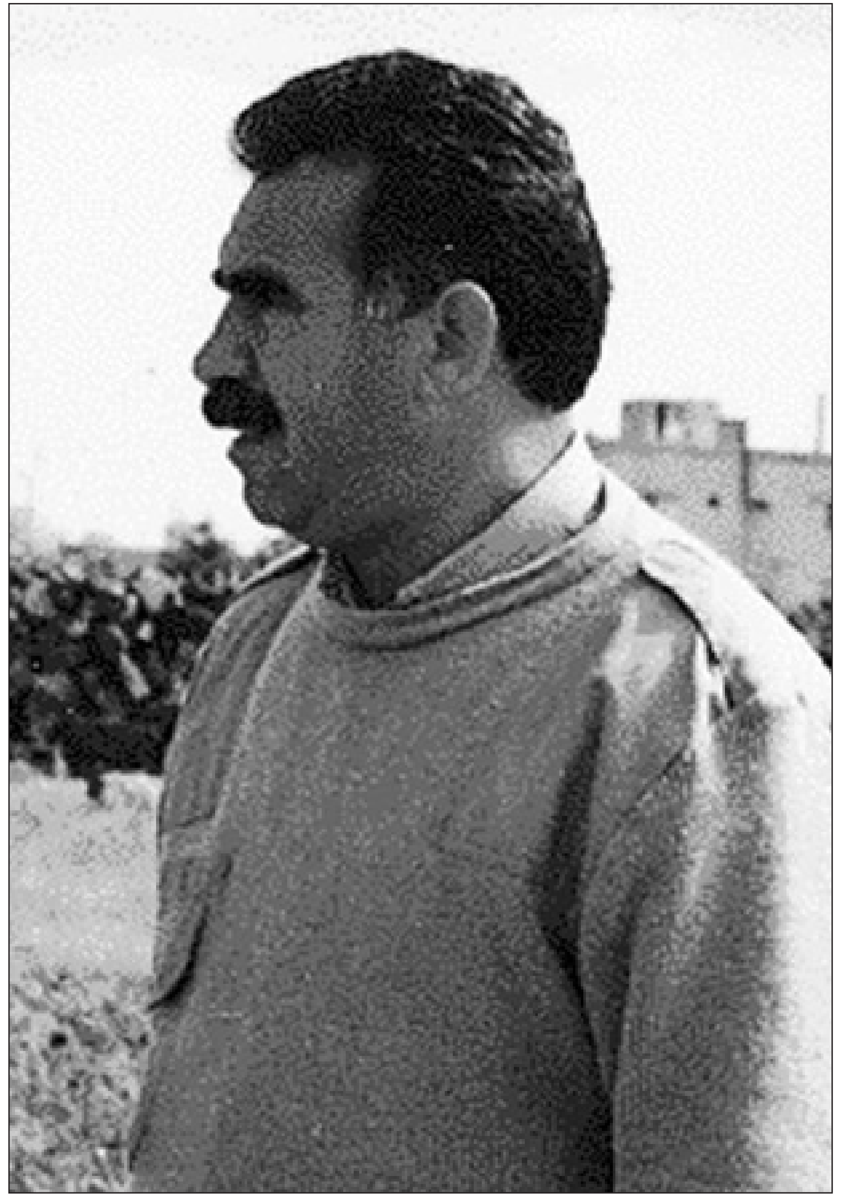
Önemli olan bu anlayışı başta gerilla safları olmak üzere, tüm mücadele saflarında temsil etmek, o alanlara taşırmaktır. Özellikle gerillada partinin askeri çizgisine uygun olarak bir ordulaşma ve savaşma düzeyini egemen kılmaktır. Eski tarzla her ne kadar gerilla savaşı verilir diyorsak da bunun gerilladan başka her şeye benzediği ortadadır. Bu tarzın başta fedakarlığınız ve cesaretiniz olmak üzere birçok maddi ve manevi değeri tahrip ettiği, büyük zararlara yol açtığı ortadadır. Gerilla saflarımızdaki akıl almaz savurganlık, yöntemsizlik, eğitimsizlik gibi her türlü yanlış eğilimler neredeyse bir hakmış gibi değerlendirilmekte, savunulmakta ve hatta uğruna savaşılmaktadır. Bu durum bir suç durumudur ve mutlaka yargılanacaktır!

İflas etmiş toplum kişilikleri PKK'nin içine sızarak ucuz yaşamı sürdüremezler! Emekle, hakla, görevle, sorumluluk anlayışıyla alakası olmayan bu anlayışlar özellikle bastırarak partiyi zorlamakta, ölçüleri kendi lehine yontmakta ve bu çizgi dışı tavrı ile içeriden en büyük zararı vermektedir. Gerillanın beklenen üstün başarıyı göstermemesinin en temel nedeni gerilla saflarındaki parti temsilinin yozlaştırılması ve çarpıtılmasıdır. Bundan sonra bu tür anlayışları yaşatmayacak ve göz yummayacaksınız! Bu sizin en önemli görevinizdir. Eğer biz, gerilla saflarında askeri çizgiyi anlayış düzeyinde olduğu kadar, uygulama esaslarında da egemen kılarsak, mevcut üslenme alanlarımız ve oralardaki güçlerimiz, özel savaşı ağır yenilgilere uğratabilirler. Bunun tek yolu, çizgiye doğru yaklaşım, teorik ve siyasi gerekleri yerine getirmek kadar, askeri ve taktik uygulama esaslarını hakkıyla yerine getirmekten geçer.

Bugün en büyük engel; savaşçının sığ düzeyi, çizgiyi, taktik esasları anlamayan, sorgulamayan ve hesabını sormayan, geri uzlaşıcı düzeydir. Diğer yandan komutanın son derece keyfi, parti çizgisine ve askeri ölçülere uymayan, kırsal alanın da hayvanlaştırıcı etkisini sonuna kadar dayatarak gelişmeye şans bırakmayan, kendi kişiliğinde birçok tarihi gelişmeyi engelleyen, boşa çıkaran kişiliği, bugün ciddi bir engel olarak karşımızda durmaktadır. Bu tür komuta kişiliklerinin gerek kültürel düzeyleri ve gerekse emekle bağlantıları çok zayıf olduğu için, yine görev ve sorumluluk anlayışları gelişmediği için, kültür gerekleri onları ya bir eşkıya olmaya, ya bir ağa olmaya ya da ucuzundan bürokrat kesilmelerine yol açmaktadır. Ağzına ne gelirse onu emir olarak dayatıyor. Gönlü ne isterse, olanakları dayatarak değerleri yaşamına çekmek istiyor. Burada kişisel suç düzeyi aşılmıştır. Gözükara bir tasfiyeci haline gelmiştir. Çözümlemeler bu kişilikleri bütün yönleriyle ortaya koymaktadır. Bu tiplerin aşılma savaşı, gerillanın önündeki en temel görevlerden biridir.

Ya gerilla yaşamına parti temsilini ve ölçülerini oturtacağız, komutayı bu tarzda öne süreceğiz ya da yenilgi kaçınılmazdır! Hiç kimse bunu anlamazlıktan gelemez, gerekleriyle oynayamaz! Böyle bir tavır partinin en değerli ve zafer için gerekli özelliklerine saldırıdır. Savaşçılar, çizgi konusunda sonuna kadar bilinçli hale gelip, gerektiğinde sorgulayan, komutanını hizaya getiren kişiliklere dönüşmelidirler. Komutan ise savaşçısını sonuna kadar aydınlatan, eğiten, parti çizgisine yaklaştıran bir konuma getirmek zorundadır. Ya da yozlaşıp gideceklerdir. Bunun orta yolu yoktur!

Köylüce, günü kurtarma yöntemleriyle, kendini ucuzca yaşatma hesaplarıyla bırakalım bu savaşı vermeyi ve zaferi kazanmayı, katliamdan bile kurtulamazsınız! Savaşa böyle yaklaşılmaz! Savaş bir oyun değildir! Öyle yarım-yamalak, ham kişiliklerle hele komutanlıklarla bu savaş verilemez! Büyük ciddiyet kadar anlayış derinliği, resmiyet kadar siyasal derinliği, askeri taktik uzmanlığı, iddia kadar azmi, iradeyi gerektirir. Aksi halde karşınızda acımasız faşizmi ve özel savaş yöntemlerini anlayamadan, nasıl vurulduğunuzu bile kestiremeden yok olup gideceksiniz! Bu savaş, sizin savaşçı ve komuta anlayışınızla faşizme mükemmel bir zafer fırsatı hazırlıyor. Aldığımız tedbirlerle faşizmin zafere gitmesini engelleyebiliriz ama, siz çok kötü bir biçimde

katledilip gideceksiniz! Şu veya bu biçimde kaçışı yaşayacaksınız. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte en temel görev; ordulaşmamıza dayatılan her türlü tasfiyeciliği aşmaktır.

Yeterli bilinç ve donanımla asker yaratmak ve bunun da bağlı olduğu komuta kişiliğini belirlemek, doğru bir komuta anlayışına kesinlikle ulaşmak; faşist tırmandırılışın karşısında tek doğru, örgütsel, yönetsel görevinizdir! Ordu saflarımızı ya böyle örgütleyip yeniden sağlam komutaya bağlayacağız, ya da bu gerilla, bu haliyle, bu savaşı götüremez! Eğer önümüzdeki süreci ve özellikle de bir yılı kaybetmek istemiyorsak, eğer kötü bir katliamla sonunuzun gelmesini istemiyorsanız, askeri çizgideki yoğunlaşmayı, dönüşümü, mevcut yetersizlik ve olumsuzluk düzeyini görüp aşmak en temel görevinizdir ve bu temel görevinizi bir saniye bile unutmayacaksınız!

"Ölsem de kaybeden tarihin devamıyım demeye" hakkınız yok!

"Parti ve Parti Önderliği şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da başarır" demek, kendini de partiyi de aldatmak ve en büyük kötülüğü yapmak olur. Hele tarihimizin en kritik yılı olan bu süreçte böyle yaklaşımlarla savaşa yaklaşılamaz ve savaşla oynanamaz! Biz, tarihte hep bu yaklaşımlar yüzünden kaybettik. Sürece sığ yaklaşma, sorumsuz ve son derece keyfi davranma bizim tarihimizi neredeyse bu bitiş tarihi haline getirdi. İşte biz bunu tersine çevirmek istiyoruz. Ama kişiliğiniz hâlâ karşımızda direniyor ve "ölsem de yenilgi tarihinin devamıyım" diyor. Buna hakkınız yok, bu olsa olsa ölüm hakkıdır. Bunu yapmayın! Sizin göreviniz, yaşam hakkınıza mutlak ulaşmaktır. Bu da savaşa, savaş bilimine, doğru yöntemine sahip çıkmaktan geçiyor.

Bizim eğitimimiz gereken gücü fazlasıyla veriyor. Bunu sorumluca kullanmalısınız. Savaş alanlarına yansıtmalısınız! Dönüşümünüzü, kararınızı faşizme göre ve onu aşan tarzda yapacaksınız. Sorun doğru anlayışa hükmetmektir. Önümüzdeki süreç kazanılmak isteniyorsa bu büyük gafleti, kendi kendini kandırmayı çok bönce ve köylü kurnazlığıyla, demagog tarzıyla kendinizi yaşatmaktan uzaklaştıracaksınız!

Savaş konusunda aldanmayacak, tüm devrimci görevler karşısında gaflete kapılmayacak, görevlerin büyüğünü küçüğünü yerine getirmeyi tek yaşam gerekçeniz olarak göreceksiniz. Çok açık söyleyeyim, bu kişiliğinizi artık taşıyamayız. Yarın, "neden bana böyle yapılıyor" demeyin. Bize kahraman savaşçılar gerekir. Hiç kimseye, PKK'nin yücelen değerleri üzerinde sahte yaşam hakkı tanımayacağız!

Dolayısıyla biz, önümüzdeki sürecin üzerine, halkımızın direnme gücü, parti öncülüğü ve sağlam bir gerilla savaşçılığıyla gidersek ve bu anlamda kararı kesin, uygulama esaslarına sonuna kadar bağlı, gaflete ve yanılgılara yer vermeden, doğrular için savaşımı alışkanlık haline getiren bir inat ve kararlılık sahibi olursak faşizm yenilecek ve zafer kazanılacaktır!

Bütün iç ve dış olanaklar zafer için hazır!

Türkiye'nin demokrasi, siyasal çözüm ve barış yanlıları, en güçlü bir müttefik olarak gelişmeye hız vereceklerdir. Uluslararası sistem Türk özel savaşı yanında eski düzeyiyle yer almayacaktır. Yine Kürdistan etrafında kurulan tecrit çemberi kırılmıştır. Sadece kırılmakla kalmamış, bunların dolaylı veya doğrudan müttefik haline gelmeleri için en elverişli şartlar yakalanmıştır. Bugün Türk özel savaş sistemi dışında tek bir devlet bile özgün olarak Kürdistan devrimci savaşına karşı değildir. PKK'nin yürüttüğü politikalar ve geliştirdiği ilişkiler nedeniyle bu devletler, en azından savaşımımıza karşı iyi niyetli, tarafsız, hatta sınırlı destek sunacak duruma gelmişlerdir. Bu da önemli bir yedek güç olmaktadır. Ayrıca Güney devriminde atılan son adımın savaş için güçlü mevziler, gerillanın uzun süre dayanabilecek eğitim, örgütlenme ve devrimci halk iktidarı şansı yarattığı rahatlıkla ortaya çıkmıştır. Anormal durumlar olmazsa önümüzdeki yıl bu konuda önemli gelişmeler yaşanacaktır. Kuzey Kürdistan'daki devrimci savaş, az çok mevzilerini koruduğu gibi, biraz daha genişletilmiştir. Savaş Kürdistan'ın bütün coğrafyasına yayılmıştır. Özellikle stratejik önemdeki dağların tümünde, gerilla üslenme imkanını elde etmiştir. Kitle desteğini sağlamıştır. Donanım da dikkatle değerlendirilirse küçümsenmeyecek düzeydedir. Önümüzdeki yılı karşılayacak düzeyde araç, gereç ve lojistik donanımı sağlamıştır. Gerekli olan doğru anlayış ve tutumların egemen kılınmasıdır.

Görülüyor ki iç ve dış olanaklar önemli bir gelişme göstermiştir. Bizzat öncülüğün sağladığı çözümleme düzeyi, gerillanın üslenme ve çok yetersiz de olsa yürüttüğü devrimci savaş, gelişme ve hatta başarı için önemli bir konum arzetmektedir. Önümüzdeki yılın bu anlamda sağlam güçlere dayanılarak planlanması önem arzetmektedir. Bu durum ilk defa bizi böyle iddialı kılmaktadır.

Başta gerilla savaşı olmak üzere, diplomatik-siyasal ve basın alanında, savaşı her düzeyde yürütmek, önümüzdeki süreçte en planlı bir dönemi teşkil edecektir. Çok geniş yayın imkanları ortaya çıkmıştır. Günlük, haftalık çok sayıda yayın organı, devrimimizi ve savaşımızı geniş halk kitlelerine ve dünyaya taşırmada ilk defa böyle bir şansı elde etmiştir. Yoğun olarak eğitilen her düzeydeki kadrolar, her türlü göreve yetebilecek güce kavuşmuştur.

"Gerilla için rahatlık ölüm demektir. Olsa bile kendinizi rahata alıştırmayacaksınız. Sürekli zorluklarla uğraşan gerilla başarabilir, zafere ulaşabilir. Bunun başka yolu yoktur! Hiçbir biçimde kendinizi aldatmamalısınız! Kişiliğinizi zorluklarla büyütmelisiniz. Zorlukları aşan büyür, kolaya saplanan küçülür, dolayısıyla kaybeder."

O halde önümüzdeki olası gelişme dönemini daha somut olarak nasıl planlayabiliriz? Nasıl değerlendirebiliriz? Yanıtlanması gereken en acil sorular bunlardır. Bu sorulara verilecek karşılık, ciddi bir planlamanın da çerçevesini çizecektir. Her şeyden önce zaman itibariyle önümüzdeki aylar, savaşımın kaderini belirlemede, geçmiş yılların çok üstünde bir anlam ifade edecektir. Bir ay, geçmişin bir yılı demektir. Tempoyu buna göre ayarlamak gerekiyor. Savaşta yoğunluk düzeyi geçmiş yılların çok üstünde olmak zorundadır. Bu nedenle yıla dayatılacak tempo hiç kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu emredici düzeyde gereklidir. Herhangi bir işten, herhangi bir yürüyüşten, koşudan bahsetmiyoruz. Düşmanı sadece geride bırakmakla kalmayacağız. Onun bir daha asla ulaşamayacağı bir ivme ile koşarak mesafeyi açacağız. Kaplumbağa yürüyüşüyle sürece girmek ölüm demektir. Ama ulaşılamaz tempoyu yakalarsak, kalan düşman artıklarını da yakalayarak ezip geçebiliriz. İşte biz bundan bahsediyoruz! O halde zafer için hangi ayarda bir tempo gerekiyorsa o tempo yakalanacaktır. Zamanı çok iyi kullanacaksınız! Gerekirse bir yıla on yılları sığdıracaksınız. Bütün geçmiş olumsuzlukları aşarak, eski kazanımların çok üstünde bir kazanma aşamasını planlayacaksınız! Zaten partinin hazırlık düzeyi bunun içindir. İntikam, dayanma gücü büyümüştür! Cesaret fedakarlık gelişmiştir.

Özel savaşın baş aktörü Türkeş; "altı ay hazırlık, altı ay icraat ve bir yılda PKK'yi bitireceğiz" diyor. İşte faşist cephenin bize biçtiği ömür. Gereklerini yerine getirip getiremeyeceği ayrı bir sorun ama, gelişinin gerekçesini böyle ifade etmektedir. Unutulmamalıdır ki, rejimin ve hükümetinin temel uğraşısı, direnişimizin ezilmesi üzerinedir. Başka hiçbir işle uğraşmayacaklar. Ekonominin, siyasetin bütün kanunları yerle bir edilerek, sosyal yaşamın bütün dejenere biçimleri uygulanarak acımasız bir özel savaş yürütülecektir. O halde bizim de buna karşı amansız bir devrimci savaş tırmandırmamız şarttır! Düşman gerçeği neyi söylüyorsa, biz de ona anlam vererek, söyleyeceğimizi söyleyeceğiz. Burada subjektivizme göre kendi niyetlerimizle yaşamaya hakkımızın olmadığını artık anlamak gerekiyor. Tempo, dönüşüm bu nedenle vazgeçilmezdir.

"Herhangi bir işten, herhangi bir yürüyüşten, koşudan bahsetmiyoruz. Düşmanı sadece geride bırakmakla kalmayacağız. Onun bir daha asla ulaşamayacağı bir ivme ile koşarak mesafeyi açacağız"

Gerekirse biz de ilk altı ayı hazırlıkla geçireceğiz. Zaten yoğun bir hazırlık içindeyiz. Biz de Mart'a kadar hem savaşım pratiğini, hem de savaşımı daha derinleştireceğiz. Her düzeydeki kadrolarımızı savaşın ihtiyaçlarına göre, mükemmel eğiteceğiz. Bu altı ayı müthiş kullanacağız. Deneyimlerle savaştırarak çelikleştireceğiz. İşte faşizmin hazırlığına, böyle devrimci bir hazırlıkla savaş içinde karşılık verilecektir. Mevsim de uygun hale gelmiştir. Eğitim yanı ağır basan bir sürecin içindesiniz. İstediğimiz kadro adaylarını bulabiliriz. Yeter ki, görevlerinize ve bu hazırlık sürecine mükemmel sahip çıkın. Binlerce komuta kadrosu ve onbini aşkın savaşçıyı yeniden eğitimden geçirerek ordulaştırabiliriz. Ve böylece yeniden ordulaştırılan, komutaya kavuşan bir gerilla her türlü faşist icraata karşı en büyük devrimci icraattır. Demek ki bizim icraatımızı da şimdiden yürüttüğümüz hazırlık belirleyecektir. Kazanılan savaşların, en büyük hazırlıklar sonrasındaki savaşlar olduğunu unutmamalısınız! Birimler ne kadar hazırlanırsa kazanma imkanları da o kadar yaratılmış olur. Eğitilmemiş, iradesi geliştirilmemiş, savaşın taktik tarzını yakalayamamış bir gerilla, ancak bir zavallılar ordusu yaratabilir. Böyle bir ordu da kaybeder, yenilgisi kaçınılmaz olur. Savaşçısıyla ruh, irade ve azim düzeyi gelişmiş, taktiklerde uzmanlaşmış bir gerillacılık bu faşist hazırlığı ve onun icraatını yerle bir etmeye yeter de artar bile. Sorun bu düzeyi yakalayabilmektir. Bunun için imkanlar sınırsızdır. Düşman altı ayını özel savaşta kesin sonuç almak ve imhayı gerçekleştirecek biçimde kullanmak istiyor. Her türlü savaş yöntemi, icraatı diyor. Türkeş bunu üstüne basa basa söylüyor. Zaten şimdi uygulanan da budur, yanılmamalısınız. Nedir faşizmin her türlü yöntemi? En küçük bir hatanı katliamla karşılayacaktır. Halkına sahip çıkmazsan, gerillanın en ufak bir zayıflığını çarpıcı bir biçimde kullanacak ve size kaybettirecektir. Bunu şimdiden özenle göz önüne almak gerekiyor. Tekniği, istihbaratı, özellikle komploları devreye sokacaktır. İç ve dış alanlarda bunları geliştirecektir. Bizlere kadar bile yönelmek için her türlü çabayı harcayacaktır. Yanılmamak gerekiyor. Boşa çıkarmak için bizim de icraat düzeyimizi yükseltmemiz şarttır.

Faşizme darbe üstüne darbe vuracaksınız!

Gerilla tarzına göre bütün sahalarda, devrimci yaşam tarzına, gizliliğine uygun, gerekirse çok gizli yaşamasını bilmektir. Gerilla tarzının müthiş bir uygulamasına ihtiyaç vardır. Üslenme anlayışından tutalım, yürüyüşüne, lojistiği elde etme ve kullanma biçiminden tutalım bir eylemi planlamaya kadar başarı ölçülerini zorlamak gerekiyor. Günübirlik lojistik anlayışı baştan yanlıştır. Her türlü plansızlık nedeniyle başından itibaren yenilgiye açık haldedir. Bu icraatla gerilla savaşı kazanılamaz. Düşman takibi yok, uygulanacak yaklaşımlar belli değil, birimlerin neredeyse yarısı lojistiğe koşturuluyor. Ondan sonra bekle ki başarı gelsin. Mümkün değil! Doğru dürüst üslenme yerine, ovaların kenarında üsleniyorsunuz. Mümkün değil gerilla savaşı veremezsiniz. Dolayısıyla böyle icraatlarla faşizme karşı başarı elde edemezsiniz. Ayrıca tekniği de iyi hesaba katacaksınız. Gerektiğinde yeraltı sistemini oluşturacaksınız. Yine ordu olarak sayı durumunu da, düşmanın başına bela edecek tarzda konumlandıracak, hareket ettirecek ve savaştıracaksınız! Yani dönem için gereken taktik yaratıcılığı, gerekirse her gün geliştirerek, faşist savaşa darbe üstüne darbe vuracaksınız! Gerekirse küçük bir mangayla bir düşman taburunu yerle bir edecek komuta gücünü kazanacaksınız. Bir manganın da bir taburu yenebileceğini gözünüze kestireceksiniz! Yaratıcı komutan, bunu geliştiren komutandır.

Diğer yandan kitle örgütlenmesini de ihmal etmeyeceksiniz! Özellikle legal düzeyi alabildiğine zorlayacaksınız! Geniş, gevşek örgütlenmeleri, gerektiğinde gizli örgütlenmelerle iç içe yürüteceksiniz! Kitleyi eğitimsiz ve örgütsüz bırakmayacaksınız! Aksi halde gerillanın yedek güçlerinden yoksun kalması durumu ortaya çıkacaktır. Kitlesiz gerilla, kitleden ilişkisi kopmuş gerilla fazla yaşayamaz. Dayanacağı siyasal cepheyi, ihtiyaca göre kesinlikle hazırlayacaksınız. Aksi halde faşizme karşı başarılı bir mücadele yürütemezsiniz. Cephe gerisi üslenmelerini, rahat yaşam alanı olarak değil, müthiş hazırlanma ve savaşı besleme alanları olarak değerlendireceksiniz. Gerilla için rahatlık ölüm demektir. Olsa bile kendinizi rahata alıştırmayacaksınız. Sürekli zorluklarla uğraşan gerilla başarabilir, zafere ulaşabilir. Bunun başka yolu yoktur! Hiçbir biçimde kendinizi aldatmamalısınız! Kişiliğinizi zorluklarla büyütmelisiniz. Zorlukları aşan büyür, kolaya saplanan küçülür, dolayısıyla kaybeder.

O halde faşizmin bize biçtiği altı aylık ömür sürecini biz de böyle kapsamlı ve yoğunlaşmış bir hazırlıkla birlikte düşmanın sonu haline getirebilir, zafere dönüştürebiliriz. Bu hem mümkün, hem de tek yoldur! Hiç kimse bunun dışında başka yaşam yolu aramasın. Geriye kalan bütün yollar kaçıştır, teslimiyettir ya da çok kötü bir yaşamda çürümektir. Önümüzdeki bir yılı, tarz ve temposuyla, hazırlık ve icraat ölçüleriyle böyle planlamaya bağlamak mümkündür. Hiç şüphesiz daha ayrıntılı planlamalara da gidilebilir. Yine bütün parti ve ülke geneli için üç aylık, hatta bir veya altı aylık dilimlere de ayırarak daha somut zaman planlamalar yapılabilir. Hemen her yerde, koşullara göre, zamanı mutlaka iyi değerlendirmek; eğitim, icraat için, kitle bağları ve her türlü altyapı hazırlıkları ve eylemler için planlama yönetim ve komuta kademesinin görevidir. Zamanı altın değerinde bilmek ve öyle kullanmak gerekiyor. Saatlerin bile hesabını mükemmel yaparsan, savaşta zafere ulaşırsın.

Gerilla için doğru üs anlayışı kadar "nasıl yaşanılır" sorusu da önemlidir

Üslerin fazla başarıyla kullanıldığını, üslerden kurtarılmış bölge planlarına ulaşıldığını söyleyemeyiz. Eğer üs, rolünü oynamak istiyorsa hızla dar veya geniş bir kurtarılmış bölgeye çevrilmelidir. Başarılamayan da budur. Üs imkanına ulaşılıyor, fakat burayı işlemek, orada alınan tedbirlerle gerillayı oturtmak, dolayısıyla tam bir savaş düzenine geçilmesi ihmal ediliyor, hatta bundan kaçınılıyor. Bu tutumlar şu anda yoğundur ve gerillada en büyük tehlikedir.

Oportünist kadro, savaşa yanılgılı, gafil yaklaşan, düzenle ilişkilerini tam koparmamış kadro anlayış ve yaşam tarzı en ciddi tehlikedir. Ne yapıp edip düşmanın kolay ulaşamayacağı üs alanlarında konumlanmak ve kurtarılmış bölgeler meselesini, bu önümüzdeki dönemde mutlaka ve öncelikli olarak halletmeniz gerekiyor. Hiç kimse, hiçbir bahaneyle bu temel görevi görmezlikten gelemez, boşa çıkaramaz. Aksi halde en büyük savaş suçunu işlemiş olur. Zaten bu konuda da köklü bir yargılamayı geliştirmek gerekiyor. Doğru bir üs anlayışına ulaşmayan, buna dayalı hareket etmeyen bölge ve mıntıka komutanlıklarını yargılamak gerekir. İlk sorulması gereken soru; ne kadar üslendin? Üslenmeyi nasıl bir yaşam alanına çeviriyorsun ve olası düşman yönelimleri karşısında ne kadar tedbirlisin? Savaşı bu temelde ne kadar planlamışsın? Buna cevap vermeyen bütün komutanlıkları değiştirmek ve birimleri hizaya getirmek gerekiyor.

Nedir planlama? Normal eylem planları hazırlamaktır. Şehir baskınlarından tutalım köy baskınlarına, pusulardan tutalım diğer her türlü taktik yönelimlere, yol kesmeler, el koymalar, imhalar, yıpratmaların hepsi böyle sağlam üslerden yayılarak geliştirilebilir. Düşmanın olası yönelimi oldu mu, bu üsler onlar için bir mezar yerine çevrilmelidir. Üs anlayışımız, burayı düşmana mezar etme anlayışıdır. Düşman hep gelmek isteyecektir. Ama biz de aldığımız tedbirlerle düşmanı yenilgiye uğratacağız. Unutmayalım ki, şimdi savaş alanlarında buna ulaşılmadığı için, gerilla müthiş yıpratılıyor. Üsse bağlı olmayan gerilla, istendiği kadar direnilsin, düşmanın sayı ve teknik üstünlüğü karşısında yıpranacaktır, acı ve çarpıcı kayıplar yaşanacaktır. Sağlam bir üs anlayışına varılsaydı bu kadar kayıp verilmezdi. Düşman da bu kadar kolay başarı umudu içine girmezdi.

Bütün alanlarda gerilla birimlerinin sağlam üslere çekilmesi gerekiyor. Buna dayalı savaş taktiğinin kendi inisiyatifleri altında geliştirilmesi şarttır. Buna göre bir lojistik anlayışı geliştirilmelidir. Yani düşmanın el koyacağı değil, gerçekten gerillanın kullanacağı, fazla yük teşkil etmeyen bir lojistik anlayışı gereklidir. Gerilla günde üç defa çay içmez! Her türlü konservesinden tutalım, reçelle gerilla yürüyemez! Bu yaşama kendisini kaptıran gerilla, kaybetmekle karşı karşıyadır. O kadar tütünle, o kadar reçelle, o kadar çayla üslenme olmaz! Çünkü düşmanın saldırıları hareketlilik gerektirir. Böyle maddiyata bağlanmış yaşam alışkanlıklarıyla da gerilla yaşamı götürülemez. Bu yaşam kültürünüzü değiştireceksiniz! Sigaranızdan tutalım da çay, yemek alışkanlıklarınıza kadar "hiç olmazsa da olur" diyeceksiniz. Gerilla için en az üslenme kadar "nasıl yaşanılır?" sorusu da hayatidir. Sigarayı, çayı kurtarmak için üç defa ateş yakılmaz. Ve komutanın bu tür alışkanlıkları olamaz! Her gün öyle hamur yapılarak, tabak yıkanarak gerillacılık yapılamaz. Her gün radyo dinleme, hatta bazı yerlerde televizyon dinleme ile gerillacılık yapılamaz! Gerektiğinde otla beslenmeyi göze alacaksınız! Soğan, ekmeğin oldu mu, hele bir kazan pilavın oldu mu, bunun gerilla için lüks olduğunu bilen bir yaşam tarzını egemen kılacaksınız! Bu konuda da müthiş suçlar var. Hızla aşmak gerekiyor.

Reel sosyalizm nasıl çözüldü? Zindandaki yapımız nasıl devrimci yaşamın dışında bırakılıyor? Sözümona insan hakları, kişi hakları adı altında maddiyata alıştırılarak bu sosyalizm çözüldü ve zindan yapımız da bir türlü savaşa gelmiyor. Yani yaşam tarzı zaferi belirlemede esastır. Tüketim kalıplarına fazla alışmış, kendisini alışkanlıklara boğmuş bir gerilla fazla yaşayamaz. Yemekle alay edeceksin, sigara seni esir almayacak! Her türlü alışkanlığı sen esir alacaksın! Zafer gerillası böyle olur. Biz, bunu kendi yaşam tarzımızdan biliyoruz. Eğer ben, doğru bir yaşam tarzı tutturamasaydım, bugün bu partiden, ulusal kurtuluştan ve hatta Kürtlerden eser kalmazdı. Benim yaşam tarzım bu partiyi, bu savaşı bu hale getirmiştir. Bunu da hiç kimsenin, bir an bile olsa unutmaması gerekir. Demek ki üslenmenin gereği tartışılmaz ve mutlaka yerine getirilecektir. Ayrıca üslerde nasıl yaşanır? Bir savaşçının yaşaması nasıl olmalıdır? Buna da kesinkes çözüm getireceksiniz! Başarının iki temel koşulu bunlardır.

Plan üstüne plan taktik üstüne taktik üreteceksiniz!

Ardından sıradan taktikler üzerinde çalışmak gelir. Üslerde günlük olarak plan üreteceksiniz. Bugün düşmanı nerede avlayayım? Nerede tuzağa düşüreyim? Nerede bastırayım? Nerede şaşırtayım? Nerede tersyüz edeyim? Nerede sürpriz saldırı, nerede alışılmadık yöntemlerle oyalayayım? Cin gibi olacağız! Plan üstüne plan taktik üstüne taktik üreteceğiz! Hemen her gün bir şeyler yapacaksınız! Bunlar yapıldıktan sonra düşman çökertilir.

Gerçekten taktik üreteceksiniz. Müthiş sezgilerinizle, duygularınızla dinleyeceksiniz. Nerede düşmanı görüyorum, düşman nerede? Düşman nasıl geliyor? Bunu, anında farketmek gerekiyor. Bu da yetmiyor, buna karşı ne yapılmalı? Düşmanı boşa çıkaracak, yanıltacak, hezimete uğratacak hemen ne varsa bulup çıkarmak önderlik edilirse yapılabilir. Gerilla komutanı, üs komutanı bunu böyle belleyecektir! Birimleri buna göre nefes nefese hazırlayacaksınız! Moral hiç eksik edilmeyecektir. Unutmayalım, moral esastır. Moral için ideolojik-siyasi düzey mutlaka gereklidir. İdeolojik-siyasi düzeyi olmayan morali de olmaz. Morali olmayanının da ne üslenmesi, ne yaşamı, ne taktiği fazla bir anlam ifade eder. Bir gerilla komutanı bir tek savaşçısının bile moral bozukluğunu farketmeli ve mutlaka gidermelidir.

Şimdi bütün bunlara hiç şüphesiz sağlam bir hitabetle karşılık vermek gerekir. Saflarımızda çok kötü, bozuk bir hitap biçimi egemendir. Yoldaşların birbirlerine yaklaşımı ve hitabetleri sinir bozucudur. Şu andaki duruşlarınız bile, sağlam bir gerilla duruşundan uzaktır. Konuşmalarınız çok ahbap-çavuşçadır. Fazla siyasi ve resmi olmaktan uzak olduğu gibi, net ve anlaşılır olmaktan da uzaktır. Gerilla aynı zamanda biçim demektir. Dil biçimi, hitap gücü demektir. Net konuşacaksınız! Öyle muğlak, her anlama gelen yaklaşımlar gerillada olmaz, orduda olmaz. Ordu, birçok doğruların, çarpıcı sözler biçiminde emir haline gelmesidir. Birkaç kelimelik bir emri, sürekli geliştirecek güçte olmalısınız. Emir gerçekçi ve düşünülmüş olmalıdır. "Şunu yap!" dedin mi yerine getirmek olanakları olmalıdır, yoksa imkansız emri vermek cinayettir. Gerekleri düşünülmeden, rastgele, ağzına ne gelirse onu söyleme ve muğlak bırakma belki de düşmanın veremeyeceği zararı kendi eliyle yaratma anlamına gelir. Dolayısıyla emretme gücünü doğru kazanmak, emri çok net formüle etmek, anlaşılır vermek, başarı için çok gereklidir. Bunu da çok çekici, morali düşürmeyen tarzda vermeyi bileceksiniz. Bir kişi, bir sayfalık emri alıp okudu mu, "mükemmel" diyebilmeli, başarabilirim diyebilmeli. Ama sizin şimdiye kadar kullandığınız dile, yazılarınızda ve raporlarınızda, talimatlarınızda baktığımızda, isyan ettirici, emir düzeninden son derece uzak, bir kölenin ezop diline benzer bir dille konuşuyorsunuz. Ne dediğiniz anlaşılmıyor. Bütün raporlarda bunu görmek mümkün. Ne rapor, ne emir düzeni yerinde değildir. Bu biçimi aşacaksınız! Hitabınız kesinlikle çekici ve sürükleyici olmalıdır. Kulak tırmalayıcı, öfkelendirici bir üsluba, hitaba hiçbirinizin hakkı yoktur. Eğer komutan olmak istiyorsanız hitabınızı mutlaka yeterli ölçülere kavuşturacaksınız. Önümüzdeki dönemde, dili bu kadar bozuk olanı, biz komuta düzeyinde tutamayız. Biçimi bozuk, emri-raporu bozuk olanları ciddiye alamayız.

Diğer bir sorunumuz hedefler sorunudur. Her zaman sağlam hedeflerle yola çıkmadan başarıya gidilemeyeceğini artık bilmek gerekir. Hedef şudur; neye karşıyım? Düşmanın neyine karşıyım? İçimizdeki neyi hedef alıyorum? Hedefler olumlu veya olumsuz, düşmandan veya içimizden olmak üzere ayrıma tabi tutulabilir. Örneğin parti için ne kadar kadro, onun için ne kadar savaşçı? Nasıl eğitilecek? Düzeyi nedir, nereye kadar götürülecek?

Bunların hepsi hedeftir. Tek bir gününüz bile hedefsiz olmamalıdır. Bazen eğitim acildir, eğitim hedeftir. Örgütlemek acildir, örgütlenme hedeflenmeli, eylem acildir, eylem hedeflenmelidir. Kısaca nerede ne gerekliyse onu hedefleyeceksiniz!

Hedefsiz kişiliklerle savaş kazanılamaz!

Bitmez tükenmez hedefler vardır. İdeolojik-siyasi hedeflerden tutalım yeme içme hedeflerine kadar her şey hedef haline getirilebilir. Saflarımızda, halkın içinde, parti içinde, diplomaside, dostlar arasında hedeflerimizi belirlemeliyiz. Buna göre güç ve olanaklarımızı birleştirerek bu hedeflere yönelmeliyiz. Düşman hedefleri vardır. Ekonomik, siyasal, askeri hedeflerdir. Her yerde, her türlü düşman etkinliği bir hedeftir. Yine siyasal hedefler yoğundur. Her tarafta düşmanın siyasal etkinliği vardır, hedefleyebilirsiniz. Ve her yerdeki düşmanın askeri güçleri hedeftir. Devrimci militan öncelikle kendini böyle düşman hedeflerine göre ayarlayan militandır. İyi bir komutan ise hedef sıralamasını iyi yapan ve vurmayı başarandır. Bu konuda yaşadığınız muazzam hedefsizliği, çok sakat sıralamayı, en kötüsü de vurmayı bilmemeyi hızla aşmanız gerekir. Aksi halde bütün çabalarınız boşa gider. Her bölgenin kendisine göre bir hedefler planını geliştirmesi şarttır. Altı aylık, üç aylık, bir aylık, bir haftalık, hatta bir günlük. Bu konuda size yapılacak temel eleştiri şudur: Hedefli yaşamaktan uzaksınız! Darmadağın, hedefsiz, tali olanla temel olanı karıştırmış bir hedefsizlik durumu söz konusudur. Bunu aşmak zorundasınız. Bu tarzla hedefi vuramazsınız. Yani "kör atış" derler, sizin yaşamınız da kör atış yaşamıdır. Fazla takip yok. Takip olsa planı yok. Planı olsa uygulaması yok. Dolayısıyla kişiliğiniz fazla etkili olamıyor. Böylesine hedefsiz kişilikler başa beladır. Hedefsiz kişiliklerle siz savaşı kazanamazsınız. Şu an yapımızın en ağır sorunlarından birisi de, bu kendini hedefsiz bırakma durumudur.

Bakın önderliğe; bir güne, bir aya yüklenmesi zafer tarzındadır. Müthiş hedefli ve aynı zamanda çabalıdır. Kazanma böyle oluyor. Bir sigaradan, bir uykudan veya çabalarınızı çarçur etmekten fırsat bulamıyorsunuz. Tabii ki bu kişilik zaferi yaratamaz. Dolayısıyla yaşam tarzınızdaki hedefsizliği aşacak, güne ve hatta saate, tüm aylara hedefli yaklaşmayı mutlaka yapacaksınız! Mutlaka yapılacak bir iş vardır. Hiçbir işin yoksa kendini güçlendireceksin. Bir bombaysan, kendini atom bombası haline getirerek yükleneceksin! Böylece kişiliğini zaferin garantisi haline getireceksin. Bunun dışında kimse herhangi bir komutanlık tarzı beklemesin.

Komutanlar gözleri hedefte ve dolayısıyla tetikte olan kişilerdir. Komutan, hedefli yaşayan insandır. Herkesten daha fazla ve hedefi onikiden vurmayı ve bunun için tetikte beklemeyi bilen kişidir.

Eğer çokça özlediğiniz zafer yürüyüşüne katılmak istiyorsanız, hedefli yaşamayı kendinize ilke etmelisiniz. Faşizmin bize yüklendiği kadar bizde ona yüklenmeli ve bu yönelimlerini boşa çıkarmak için faşist hedefleri yakalama, onun her biçimine karşılık vermeyi temel hedef almalıyız. Bu konuda hiç kimse, bu önümüzdeki plan dönemin eskisi gibi plansız, hedefsiz, derme çatma yaklaşımlarla karşılayacağını ve başaracağını sanmasın. Feci yanılırsınız ve size çok kötü kaybettirirler. Ben, kazanmanın yolunu açıklıyorum. Tarzını çok açık dile getiriyorum. Temsil etme gücünüz olursa bu yıl, bu plan dönemi mükemmel kazanılacaktır!

Daha genel olarak da halkımıza dayatılan bu özel savaşı, halkımızın içinde de boşa çıkarmak, yani hem nicel, hem de nitel olarak gereken örgütlemeyi sağlamak ve halk eylemliliğini, halk gösterilerini, halk serhildanlarını dalga dalga yeniden geliştirmek yüksek bir başarıdır. Bu yıl, bunu da hedefleyecek bir biçimde çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Olası seçimler vardır. Bu seçimlere de ister boykot, ister bizzat katılım, yöntemi ne olursa olsun, bunu güçlü bir kampanyaya dönüştürerek, katılarak halk serhildanları geliştirilmeli. Kesinlikle geçen dönemi, özellikle bu son bir-iki yıldır zayıflayan serhildanlar dönemini giderek tırmandırmalıyız. Bu sağlanırsa başarılı olduğumuzu iddia edebiliriz.

Parti öncülüğünde temel hedef, çözümlemelere uygun kadro tipinin, her alana ve yeterli sayıda oturtulmasıdır. Bunun da bu önümüzdeki plan döneminde tam sağlarsak, mükemmel bir öncülüğü, dolayısıyla zafer gerekçesini kurumlaştırmış olacağız. Ne kadar olumsuz gelişme olursa olsun, bu parti kurumu tüm bu gelişmeleri boşa çıkaracak ve başarıyı sağlayabilecektir!

Bütün ülkede denge durumunu yakalayacaksınız!

Gerilla doğru askeri bir çizgiye, eğitime, örgütlenmeye, birimlerin teşkiline, sağlam komutaya kavuşturularak güçlendirilirse ülke genelinde kurumlaşır. Ve gerillanın kurumlaşması, buna göre bir eylem planı geliştirmesi askeri anlamda bir denge durumunun sağlanması demektir. Şimdi bazı yerlerde denge durumuna benzeyen durumlar vardır. Eğer bu tarzda yüklenirsek ülke genelinde büyük bir askeri denge durumundan bahsedilebilir. Unutmayalım ki askeri denge durumuna ulaşıldığında, düşmanın siyasi çözümü kabul etmesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde bir siyasi çözüm şansı olabilir mi? Tümüyle gerillanın bu tarzı yakalamasına bağlıdır. Düşman eğer gerillanın ezileceğini bilirse ve giderek de yeneceğini sanarsa siyasi çözüm şansı kalmaz. Çözülmüş gerilla, siyasi olarak da kaos türü intihardır. Kim "siyasi görüşme" adı altında düşmanla oturursa otursun, teslimiyet belgesini imzalamaktan öteye gidemez. Dolayısıyla sahte siyasi çözümler adına kendimizi aldatmak istemiyorsak (ki partimiz içinde bu durumа gelenler zaman zaman olabiliyor) buna fırsat vermek istemiyorsak, yapmamız gereken, askeri anlamda dengeyi tutturmuş bir gerilla savaşımını etkili bir biçimde vermektir. Artık düşmana "bu gerilla yenilmez, imha seferleri sonuç vermez" dedirtmek gerekir. Bu da Türkiye'nin ekonomik, siyasal iflası demektir. Ordusu da gün gün yıpranıyor. O zaman "çare nedir?" diye soracaklar. Bu aşamada siyasi çözüm tek doğru yoldur. Türkiye'yi de artık tahrip olmaktan kurtaracak siyasal çözüm yolunu, dolayısıyla demokratik ve barışçıl yönteme ağırlık verecek siyasal yol kaçınılmazdır. Kamuoyu baskısı artacaktır. Ordu içinde de askeri dengeden dolayı barış lehine yaklaşımlar artacaktır. Bu da siyasi çözüm dönemine girmektir. Tarihte birçok savaş bu biçimde sonuçlandığı gibi, bizde de sonuçlanabilir.

Önümüzdeki süreçte düşmanı tam yeneceğimizi iddia edemeyiz. O da askeri anlamda bizi yenemez. Bizim için başarı, her alanda bir denge durumunu yakalayabilmektir. Düşmanın hedefi ise gerillayı artık kendini yaşatamaz duruma getirmektir. Hedefi budur ve son çabaları biraz bunun içindir. Biz, bu son çabaları boşa çıkaracağız.

Daha fazla savaş, daha fazla ordu, daha fazla eğitim

Bu süreçte gerilla kendisini büyütebilir ve mükemmel güçlendirebilir. Nicel ve nitel olarak büyütebilir. Ve denge durumunu da yakalayabilir. Bunu sağlarsak, bu önümüzdeki dönem planı için mükemmel bir olanı halkların kardeşçe yaşamasıdır.

Barışa doğru adımlar gerekiyorsa biz atarız ama, kendimizi aldatmayacağız! Bu durum bir zayıflık nedeni olarak görülmemelidir. Tam tersine halk iradelerinin daha yüksek gelişmesi, ortam hazırlamak için bunu yapacağız. Ayrıca daha geniş mücadele biçimlerine işlerlik kazandırmak için bu taktik adımları atacağız. Her şey karşı tarafın durumuna bağlıdır. Bizim yaklaşımımızda halkların iradesine saygı vardır. Halkları ezmek, halklara umutsuz bir yaşamı dayatmak yoktur. Sonuna kadar eşitlik ve özgürlük temelinde çözüme var olduğumuzu, barışı bunun için istediğimizi, ateşkesin de bunun için düşünüleceği ortadadır. Bu insani düşüncelerimiz karşısında geriletilecek ve ilerletilecek güçler vardır. Kaybettirilecek partiler vardır, kazanacak partiler vardır. Böyle gerçekçi bir temelde değerlendirmek gerekir. Öyle inanıyoruz ki önümüzdeki planlama sürecinde, bu yönlü gelişmeler de olabilir. Ona da hazırlıklıyız. En gerçekçi ve sonuç alıcı yaklaşım budur. Kesinlikle hayale kapılmamak gerekir. Ne ucuz barış mümkündür, ne de ucuz savaş vardır. Zaten barış en az savaş kadar zor ve yüksek bir çalışmayı, savaşı gerektirir. Hiç şüphesiz, devrimci savaşımımız asla kör bir şiddet değildir. En aydınlatıcı, en çözümleyici, yaşamı özgürleştirici bir savaştır. Kirli savaş, kör şiddeti doğuran savaş, özel savaşın amacı doğrultusunda yürütülen savaştır. Böyle kirli bir savaş karşısında gerekirse yüz yıl daha savaşırız. Çünkü yaşam için başka seçenek yok. Gerektiğinde kendimizi müthiş bir savaşçı yaparak, hatta bir kişiyi bir ordu haline getirerek, bu savaşı vermeyi göze alacağız. Çünkü başka kurtuluş yolu yok. İşte önderlik gerçeği de tamıtamına böyle bir planlamayı artık aşmalısınız! Halk, gerilla ve düşman gerçekliğine son derece açık ve çözümleyici yaklaştım. Hiç kimse böyle bir önderliği, kendi basit, çözümsüz dünyasına malzeme yapmak için kullanamaz. Yetkiye dayanarak, önderliği temsil ettiğini iddia etmek, yapılabilecek en büyük yanlışlıktır. Saflarımızda bunun da yoğunca yaşandığını görmekteyiz. Açıkça söylüyor ve uyarıyorum! Eğer aldatılamaz bir kurum varsa o da önderliktir. Önderlik gerçeğiyle oynamak mümkün değildir. Bu önderlik tarihseldir. Bunu benim temsil edip etmemem o kadar önemli değildir. Böyle bir kurum ortaya çıkmışsa, ona yüzyıllarca bağlanacak bir durum da ortaya çıkmış demektir. Ben kendimi bile bir militan olarak böyle bir önderliğin hizmetinde çalıştırıyorum. Tabii ki siz fazlasıyla çalıştıracaksınız. Bunun dışında başka türlü kurtuluş ve yücelme yolunuz yoktur.

Bu kadar vatanı kaybeden, bu kadar özgürlüğü kaybeden, insan yerine konulmayan bir kişiliğiniz var ve siz bunu yıkmak istiyorsanız bunun gereklerini doğru yerine getirin! Çok saygılı olmak kadar, anlayışlı ve ciddi olmak, bu işin vazgeçilmez gereklerindendir. Her şeyle oynanabilir ama, önderlik gerçeğiyle asla oynamamalıyız. Bağlılıklarımızı doğru ve yetkin bir tarzda; bana değil, önderliğin esaslarına göre geliştirmelisiniz. Ben şu anda hem önderliği oluşturan hem de gözetenim. Hiç şüphesiz ki, oluşturma işi kadar, gözetme işini de sağlam yapacağız. Bu benim hem hakkım, hem de görevim. Çünkü bu halk için zaten başkası yok veya yapamıyor. Neredeyse herkes canımdan daha fazla bunu benden istiyor. Gücüm ölçüsünde yaptım, daha fazlasını da şüphesiz yapacağım. Tabii bunun halka da, partiye de, gerillaya da epey sorumluluk getirdiği açık.

> **"Kazanılan savaşların, en büyük hazırlıklar sonrasındaki savaşlar olduğunu unutmamalısınız! Birimler ne kadar hazırlanırsa kazanma imkanları da o kadar yaratılmış olur. Eğitilmemiş, iradesi geliştirilmemiş, savaşın taktik tarzını yakalayamamış bir gerilla, ancak bir zavallılar ordusu yaratabilir. Böyle bir ordu da kaybeder, yenilgisi kaçınılmaz olur."**

başarı olur. Belki nihai zafer getirmez ama, ardına kadar siyasi çözüm yolunu açabilir. Siyasi çözüm yolu derken, öyle ordudan, savaştan vazgeçmiş değil, onun güvencesi altında, adaletli, eşitliğe, özgürlüğe uygun çözümleri dayatmak anlamına geliyor. Yoksa faşist devletin bütünlüğü içinde, onun anayasası dahilinde, her kim ki "siyasi görüşmelere oturuyorum" derse, o ancak bir teslimiyetçi olabilir. Adına siyasi görüşmeciler de denilse, bunlar teslim olmaya gidenlerdir. Biz bunlardan bahsetmiyoruz. Siyasi görüşmeler başarıyla sonuç vermeyebilir. Savaş, bir kez daha kızgınca gelişebilir. Kaldı ki böyle bir süreç olsa bile, hatta ateşkes ilan edilse de bu süreç içinde kimse "rahat bir sürece girdik, artık savaş bitti, istediğimiz gibi yaşayabiliriz" demesin. Bu en tehlikeli gaflettir. Böyle bir olasılıkta her düzeyde hazırlıklar sürdürülecektir. Ordu için savaş yoksa eğitim vardır. Büyüme işini ne kadar ilerletirsen barışa da o kadar hizmet edersin. Dolayısıyla bir barış, ateşkes veya olası siyasal gelişmeyi hiç kimse bu şekilde değerlendiremez. Daha fazla ordu, daha fazla eğitim, daha fazla savaşçı, daha fazla teknik, daha fazla kurumlaşma böyle bir dönemin vazgeçilmez çalışmalarıdır.

Siyasal görüşme, kendi gerçekliğimizde TC anayasasının, bütün kanun düzenlemelerinin yeniden düzenlemesini esas alır. Yoksa mevcut anayasa ve kanunlar altında siyasi görüşme olmaz. Bazıları bu konuda gafleti yaşıyorlar. Buna siyasal görüşme adı altında fırsat vermemek gerekir. Dolayısıyla böyle bir ortam yaratılırsa Türk halkıyla özellikle barışçı, demokratik güçleriyle, halk temsilcileriyle yeni bir döneme ilişkin görüşmeler yapılabilir. Artık askeri yollarla Kürdistan halkının iradesi kırılamaz. Eskisi gibi yok etme seferleriyle de bu halk bitirilemez. Doğru öngören ve gereklerini yerine getiren bir anlamı ifade ediyor.

Bağlılıklar doğru ve yetkin olmalı!

Görülüyor ki, doğru bir önderlik vazgeçilmezdir. Bütün çalışmaları başarıyla olduğu kadar, eğer gerekleri yerine getirilmezse, başarısızlığında da belirleyicidir. Biz bugüne kadar sağlam gelebildiğimize inanıyoruz. Çalışmalar tüm sonuçlarıyla ortadadır. Doğrular, yüksek çözümlemelerle anlaşılır kılınmıştır. Bununla yetinilmemiş, pratik yönetim esasları da günü gününe sürdürülmüştür. Yine hem stratejik hem taktik anlamda uygun bir denetim amansız şekilde sürdürülmüştür. Yaşamın özgürleştirilmesi, ancak edebiyat sanatıyla icra edilebilecek bir düzeyde ele alınmıştır. Devrimin bir özgür yaşam sanatı olduğu, bu çözümlemelerde çarpıcı bir biçimde dile getirilmiştir. Sadece savaşan bir önderlik değil, aynı zamanda ardına kadar özgür yaşamın da yolunu açan bir önderlik tarzının, tek doğru tarz ve şimdiye kadarki önderliklerden farklı olduğunu ortaya koyan bir tarz sergilemiştir. Gerçek PKK önderliği, dolayısıyla militanlığı da bu temeldedir. Yalnız yıkan değil, yıktığı kadar yapan bir tarz. Bu kadar yıkılması gerekeni yıkmak kadar, inşa edilmesi gerekeni mutlaka inşa etmek. Çirkinlikle, her türlü yanlışlıkla boğuşmak kadar, doğruyu ve güzeli bulma savaşımını da buna eklemişizdir. Gerçek bir önderlik, mevcut gelişme düzeyini bu kadar kapsamlı yaklaşımlarla temsil ediyor. Dikkatle takip edilmesi gereken, gereklerini büyük bir coşkuyla azim ve iradeyle olduğu kadar, emredici nitelikte de yerine getirilmesi gereken önderlik, ancak böyle oluşabilir, temsil edilebilir. Yanlış önderlik anlayışlarınızı epey sorumluluk getirdiği açık.

Madem isteyeceksiniz, o zaman sorumluluklarının da gereklerini halk olarak, partililer olarak, gerillalar olarak yerine getireceksiniz! "Duymadım, yanlış anladım, tek boyutlu ele aldım" demek sizi kurtarmaz. Tarihi bir kurumla karşı karşıyasınız. Artık Kürdistan'da yaşamın ya bu önderlikle birlikte savaşılarak kazanılacağı ya da topyekün yerin dibini boylayacağı bir aşamaya gelindi. Orta yolu yok!

Dolayısıyla önderlik gerçeğinde aldatmaya asla yer yoktur. Ve bu da zaten kimseye yarar getirmez. Belki de yüzyıllarca peşinden koşulan ama gerçekleştirilemeyen bir şansı biz temsil ediyoruz. Ne gözükara bir hırsızlıkla onu ele geçirmek doğrudur, ne de hiçe sayma. Çünkü gerçekten yüksek, özgürleştirici, maddi ve manevi kazandırıcı bir gerçeği ifade ediyor. Bilimseldir, felsefidir, inançsaldır. Kavrayacaksın, özümseyeceksin ve güçleneceksin! Sana vatanı da, özgürlüğü de, insanlığı da kazandıracak olan budur.

Bana hürmet etmek, yüksek saygı duymak ve gereklerini mutlaka yerine getirmek, sizin kaybetmiş kişiliğiniz için, her şeyiyle kaybetmiş insanlığınız için, vatan ve özgürlüğünüz için tek çıkar yoldur. Bunun imkanını sınırlı olarak yakalamayı büyük bir şans saymalıyız. Yaşamın gereklerine göre savaşarak, bunun yüksek başarısını tuttur arak, kendinizi hazırlamayı ve bu temelde önderlik gücünden güç alarak kazanmayı bilmelisiniz!

Şans böyle kullanılır, böyle değerlendirilir ve kesin bir yaşama dönüştürülür. Bağımsız ve özgür bir yaşama dönüştürülür. Bağımsız ve özgür bir yaşam için verilecek mücadelede ölüm nereden gelirse gelsin hiçbirimizin umurunda bile değil.

9 Ekim 1995

PKK tarihi tamamlanmış bir tarih değil yapılmakta olan, canlı bir tarihtir

Ali Haydar Kaytan (Fuat) yoldaş değerlendiriyor

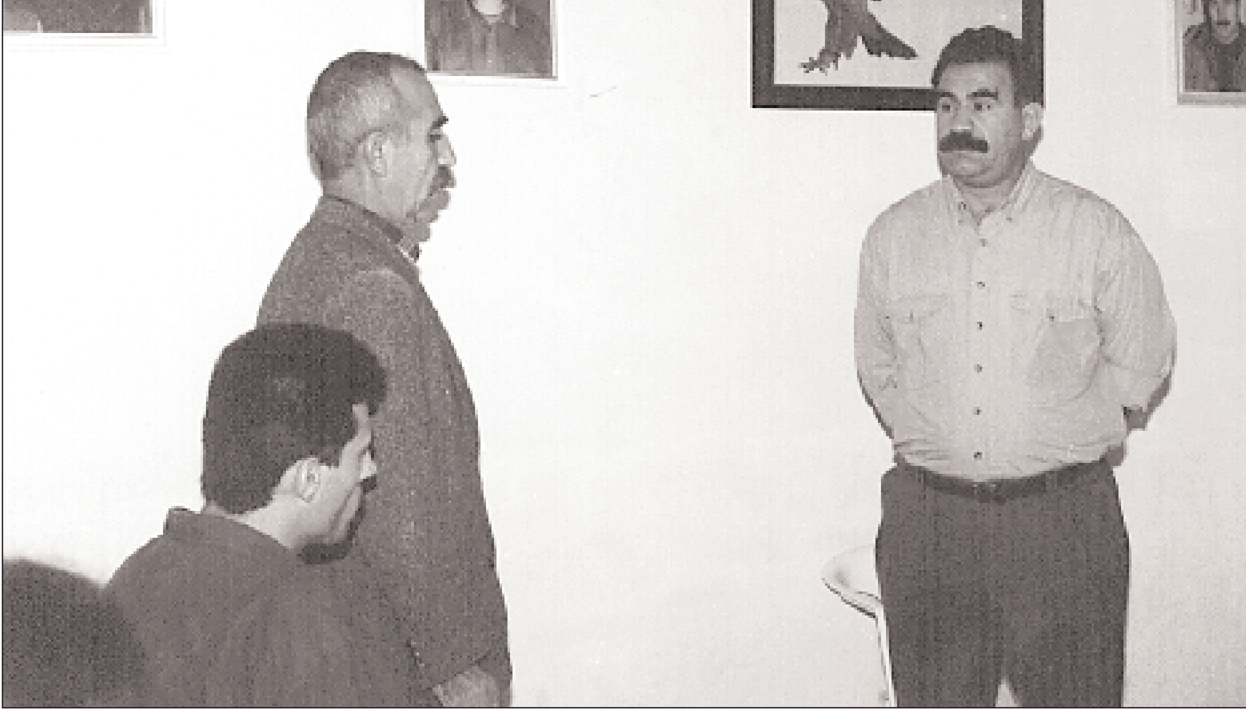
Baştarafı 32. sayfada

soykırımı barındırabilecek bir kuşağın yok edilmesini hedeflemiştir. Kuzey Kürdistan'daki bütün direnmelerin üzerine bu amaçla yürümüş ve sonuç almaya çalışmıştır.

Kemalizm Kürt ulusunun umudunu katletmiştir

1970'li yılların başlarında Kürdistan'daki objektif duruma ve mevcut halk gerçekliğine bakıldığında, bu yöntemin ne denli tahripkar sonuçlar doğurduğunu görmek hiç de zor değildir. Kürt ulusu bu yıllarda kendiliğinden hareketlere yabancıdır. İşçi hareketlerini, yoksul köylülüğün büyük toprak sahiplerine ve gerisindeki sömürgeci düşmana karşı eylemlerini bir yana bırakalım, halkımız kendi ulusal kimliğini bile telaffuz etme gücünden yoksundur. Aynı şekilde bu öyle bir halk gerçekliğidir ki, kendi dilinin zincire vurulması karşısında bile ses çıkaramaz ve tepki gösteremez duruma düşürülmüştür. Bu nokta son derece önemlidir. Halkımızın içinde bulunduğu vahim durumu anlamada başvuracağımız temel ölçü başka halkların gerçekliği olmalıdır. Acaba dünyanın hangi halkı, dilinin yasaklanması politikasını bu denli kahredici bir suskunlukla geçiştirebilir? Örneğin Almanların Fransızca konuşmasını yasaklayarak her Fransız'a Almanca konuşmayı dayattıklarını düşünelim. Fransız halkının bu politika karşısında suskun kalması tasavvur edilebilir mi? Tersine hangi halk olursa olsun, bu politikayı benimsemek yerine, toptan imha edilme pahasına bile olsa, sonuna kadar direnmeyi esas alacaktır. Böyle bir onursuzluğu kesinkes kabul etmeyecektir.

Dil, insanın kendisini ifade edebilme aracıdır. Dolayısıyla bir insanı kendi dilini kullanmaktan alıkoyduğunuz zaman, onu en temel insani özelliğinden mahrum bırakmış olursunuz. Hayvanlar bile çıkardıkları seslerle anlaşıyorlar. Bir hayvanı çıkardığı sesle ötekinden ayırt edebiliyorsunuz. Tarihin en kadim halklarından birinin dili yasaklanıyor ve başka bir ulusal gerçeklik içinde erimeye zorlanıyor. Burada akıl almaz bir inkar ve imha politikası izleniyor. İlkin fiziksel bir kırım harekatıyla halkın bütün direnme potansiyeli açığa çıkarılıp yerle bir ediliyor. Ardından kültürel soykırımla yok etme politikası tamamlanıyor. Uygulanan bu yıkım ve kıyım politikası karşısında ciddi denilebilecek bir tepkide bulunmak bir yana, neredeyse hiçbir tepkide bulunulmuyor. Kendi içinde basit bazı tepkilere girişse bile, bunlar son derece sıradan, kimsenin ve hatta kendisinin bile farkında olmadığı tepkiler düzeyinde kalmaktadır. Düşmanın hiçbir kural tanımayan barbarlığı ve dizginsiz terörü kuşkusuz bu suskunluğunun nedeni olarak gösterilebilir ve bunda büyük bir gerçeklik payı vardır. Ama halkın böyle bir onursuzluğa boyun eğmesi de asla kabul edilemez. Tarihten tümüyle silinme pahasına da olsa, burada seçilmesi gereken yol sonuna kadar direnmek olmalıdır. Bir Japon atasözü, ***"Malını kaybedenin bir şeyini kaybettiğini, onurunu kaybedenin çok şeyini kaybettiğini, umudunu kaybedenin ise her şeyini kaybettiği"***ni belirtir. Kemalizmin inkar ve imha politikasıyla Kürdistan'da tamamen tüketmek istediği umut olmuştur. Kürt halkı vatanı ve özgürlüğün ötesinde, kurtuluş, dirilmenin umudunu önemli ölçüde yitirmiştir.

Yeni tarihi savaşarak yaratıyoruz

Türkiye'de bir resmi tarih var. Bu resmi tarih, gerçekleri tersyüz eden bir tarihtir. Resmi tarihin tersyüz edilmesi, gerçek Türkiye tarihinin yazılması anlamına geliyor. Her şeyden önce tarihin yasaları var. Tarihin yasalarına egemen olduğunuz an, tarihi bilimsel olarak yaşıyorsunuz demektir. Tarihi bilimsel olarak yaşamak, aynı zamanda tarihe hükmetmektir. Hiç kimse tarihin dışına çıkamıyor. Her sınıfın ve her sınıfta bireyin bir tarihi var. İster istemez bu tarihi yaşıyor. Tarihin bilimsel olarak yaşanması, tarihin özünün yaşanması niteliğini taşıyor. Tarihi bilim dışı yaşayan ise tarihin posasını yaşıyor demektir. PKK saflarında bulunan hiçbir birey kendisini tarihten, tarihsel gerçeklikten soyutlayamaz. Tarihin yasalarına egemen olunduğu zaman, tarihin kaldıracını da elinizde tutmuş oluyorsunuz. Kaldıraç büyük bir güç verir. Düşmanlarınıza karşı yeni tarihi yaratma savaşımınızda sizi güçlendirir. Ama tarihi bilim dışı yaşadığınızda, tarihin altında ezilmeniz kaçınılmaz hale gelir.

Sınıflı topluma geçişle birlikte, tarihin sınıf mücadelelerinden ibaret olduğu belirtilir. Çağımızın sınıf mücadeleleri, ezilen sınıfların ve halkların kendi çıkarlarını temsil eden politik öncülerin rehberliğinde geliştirdikleri ulusal kurtuluş ve demokrasi savaşımları biçiminde kendini göstermektedir. Bu da çağdaş tarihin kendisidir. Dolayısıyla tarihin politika, örgütlenme ve savaşla doğrudan bağı vardır. Tarihin bilimsel olarak yaşanması, tarihin özünü yaşamak, hiç kuşkusuz politik, örgütsel ve askeri alanlarda yetkinleşmekle mümkündür. Kemalist sömürgeciliğin tarihsel gelişme sürecinin dışına attığı ve yıllarca tarihsizliğe mahkum ettiği Kürt halkının tarihsizliği ancak böyle aşılabilir. Aynı şekilde bu tarihsizlik ancak PKK'lileşmekle yerini tarihe terk edebilir. Bu da gösteriyor ki, tarihe doğru bir giriş yapmak PKK'nin devrimci militan öncülerine ulaşmaktan geçer. Tarihin yasalarına egemen olmadan, yine halkımızın yeni tarihini yaratan PKK'nin çözüm düzeyini yakalamadan, PKK içinde erimeden ve iradesini PKK'nin iradesiyle bütünleştirmeden, tarihin altında ezilmek kaçınılmazdır.

Şu anda Kürdistan'da devler çarpışıyor. Bu devlerin çarpışmasında bazı kesimler ayak altında eziliyor. Orta sınıfların gerçekliği biraz da böyledir. Orta sınıf eğilimlerinin durumu bu ezilmeye tekabül etmiyor mu? Bu sınıfların eğilimi olan ortayolculuk, Başkan APO'nun da belirttiği gibi, savaşan tarafların gölgesini yaşamak anlamına geliyor. Ülkemizde bazı kesimler devrim ve karşı-devrim arasındaki yoğun çatışma ortamından yararlanarak kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Bu kesimlerin istikrarlı bir durum arzetmedikleri açık. Bunlar ya ezilirler, ya da taraflardan birinin saflarına geçmek zorunda kalırlar. Dolayısıyla tarihi bilim dışı yaşamak veya tarihin altında ezilmek, yok olmak orta sınıfın kaderi oluyor. Bu da çarpışan taraflar arasında sürekli istikrarsız ve sahte bir konumda yaşamak, iki taraf arasında sürekli yalpalamak ve sonuçta ezilmek demektir.

PKK tarihi somut savaş araçlarıyla yazılmaktadır

Başlangıçlar önemlidir. Her yeni başlangıç, aynı zamanda bir sondur. Geçmişin, eski olanın sonu, geleceğin, yeni olanın başlangıcıdır. En geçerli anlamıyla, her başlangıç bir reddir. Eskinin reddi ve yeninin, çoğu zaman da eskiye göre olağanüstünün kabulüdür.

PKK hareketinin eğer bir başlangıcı varsa bu, ilk grup şekillenmesinin gerçekleştiği 1970'li yılların başındaki dönemden çok daha eskilere götürülmelidir. Çünkü bu tarihin kökleri Başkan APO'nun yaşamındadır. Aslında bu apayrı bir inceleme konusudur. Başkan APO'nun yaşamı, PKK tarihinin ana eksenini oluşturur. Bunun dışında PKK'ye ilişkin olan her şey, bu ana eksen çevresinde gerçekleşir, ona tabi olarak gelişir. Bu ana eksene yakın olan doğrultular, genelde olumlu bir gelişme çizgisi oluştururken; ondan uzak gelişmeler ise, dönüşmekte olan bir toplumun çok köklü sancılarının bir görünümü olarak karmaşık gerçekleşme biçimleriyle, doğru ile yalan, ihanet ile direniş, korku ile cesaret arasında çok şiddetli savrulma hareketleri biçiminde gerçekleşmişlerdir.

PKK tarihi henüz en sancılı gerçekleşme savaşını yaşamaktadır. Gerçek tarih şu anda konuşmaktan ya da yazmaktan daha somut savaş araçlarıyla yazılmaktadır. Kutsal kitapların kimilerinin söz ile başladığı; dahası, yaradılışın, var olmanın söz ile başladığı, bin yılların rivayetidir. Başkan APO'nun çokça anımsattığı; ***"Kürdistan bir sömürgedir"*** cümlesi, PKK hareketinin pratik olarak ortaya çıktığı grup döneminin temel silahıdır. Bugünkü bütün PKK ideolojisi, bu ilk söz üzerine şekillenmiştir.

Başkan APO tarihi tanımlarken PKK tarihinin özünde kendi tarihi olduğunu dile getiriyor. Bu önemli bir belirlemedir. Bu arada Başkan APO kişinin bir tarihinin olabilmesi için gerekli olan koşulları yoldaşlara hitap ederken sayıyor; ***"Sizin de bir tarihinizin olması için, amansız bir kurtuluşçunun özelliklerine sahip olmanız gerekir"*** diyor. Soruna bu açıdan bakıldığında, doğru bir tarih kavrayışına ulaşamayışımızın nedenlerini de ortaya çıkıyor.

PKK tarihini kavramak PKK gerçekliğini anlamak ve özümsemektir. PKK gerçekliğini kavrayan bir kişinin PKK'nin devrimci militan ölçülerine ulaştığı ve dolayısıyla Başkan APO'nun belirlediği çerçevede bir kurtuluşçunun bütün özelliklerine sahip olacağı açıktır. Bu temelde gerçeklere baktığımız zaman, PKK gerçekliğine ulaşmayanlar olarak PKK gerçekliğini izah etme çabalarının da yetersiz olacağı açıktır. Fiziksel varlığıyla bir gerçeğin içinde yer almak, o gerçeğin özünü yaşamak anlamına gelmiyor. Bir Osmanlı şairi, bu gerçeği dile getiren yerinde sözleriyle, ***"O mahiler ki derya içindedirler, ama deryayı bilemezler"*** diyor. Yani balıklar da deryanın içinde yaşarlar, ancak deryada yaşadıklarını bilmezler. Bu sözcükler aslında birçoğumuzun gerçekliğini yansıtıyor. Bizler PKK gerçekliği içinde yaşıyor görünüyoruz, ama içinde yaşadığımız gerçekliğin bilincinde değiliz veya bunun bilinciyle hareket etmiyoruz.

Canlı bir tarihin içindeyiz ve tarihi yeni yeni yazıyoruz

Tarih aslında geleceğin bilinci ve tavrıdır. Başkan APO, Aralık 1993 çözümlemelerinde, parti tarihini bilememekten, bunun da ötesinde bu tarihi özümsememekten bahsetmenin, dolayısıyla keyfe göre bir PKK'li olmanın ve yaşamanın kendini aldatmak olduğunu vurguluyor. Bu durumun da ucuz anlatımlarla dile getirildiği muğlak ve karışık bir kişiliği yaşamak olduğunu belirtiyor. Bundan sonra sözlerini şöyle sürdürüyor: ***"Bu tarihi daha çeşitli yönleriyle görmek gerekir. Aslında ben buna tarih de demiyorum. Tarih bizim için şu andır, hatta gelecektir. Çünkü biz tarihi fazla yaşamadık ki, halkı bir yana bırakın, bütün PKK'lilere mal edemedik ki, tarih olsun. Tarih bir anlamda söylediklerimin bir kesim tarafından yaşanması, yenilenlerin tarihinin yenilenlerce, yenenlerin tarihinin yenenlerce yaşanmasıdır. Biz ne tam yenildik, ne de tam yendik. Yani tarihi yaşamadık veya tarihi fazla yaratamıyoruz. Tarihi yaratmak demek, amaç bellediklerinizi tam yaşamak ve onun geçmişte kalması demektir. Geçmişe ne havale edelim? Dün, önceki gün, ilk gün söylediklerimizi hâlâ söyleniyor. Demek ki tarihi tam yaratamamışız, çok az bir tarih yaratmışız. Onun için her zaman PKK'lileşmek için yeni başlangıçlar yapmak gerekir. Hatta PKK'lileşmek bir anlamda yeniden yapılıyor. Yeni bir PKK yaratalım derken bunu kastediyorum. Yeniden PKK'lileşmek mümkündür? Çünkü biz henüz canlı bir tarihin içindeyiz ve tarihi yeni yeni yazıyoruz. Bu açıdan da PKK'lileşmek her an mümkündür. Tarihi öyle geçmişe ait bir bilgi birikimi gibi görmemek gerekir. Tarih şu andır, tarih önümüzdeki dönemin bilincidir, tavrıdır."***

> "Tarihin yasalarına egemen olduğunuz an, tarihi bilimsel olarak yaşıyorsunuz demektir. Tarihi bilimsel olarak yaşamak, aynı zamanda tarihe hükmetmektir. Her sınıfın ve her sınıfta bireyin bir tarihi var. İster istemez bu tarih yaşıyor. Tarihin bilimsel olarak yaşanması, tarihin özünün yaşanması niteliğini taşıyor. Tarihi bilim dışı yaşayan ise tarihin posasını yaşıyor demektir."

Bu mükemmel ve umut yüklü tarih tanımı ışığında kendi gerçekliğimize baktığımızda şunlar söylenebilir: Bizler bugünü kavrarsak, bugünün görevlerine egemen oluruz. PKK'nin amaçlarıyla bütünleşmişsek, partinin öngördüğü geleceği çok net bir biçimde bilince çıkarabiliriz. Bu temelde devrimin istemlerine cevap verebilen bir kişilik yapısına ulaşabilir ve bu kişiliğin özelliklerini kendimizde somutlaştırabiliriz. Bu durumda PKK'nin önderlik ettiği tarihsel gelişme sürecine katılmamız daha olanaklı hale gelir. Yeniden doğuş yapmak bu anlamda müm-

kündür. Kısacası tarihi bir de bu yönüyle kavramak gerekir. Yani bizler yaşadığımız şu anı çok iyi anlayabiliyorsak, bu anın bütün özelliklerini bilince çıkarabilmişsek, amaçlarımız konusunda netsek, amaçlarımıza bağlı ve gerçekleştirmek için gerekli her türlü maddi ve manevi donanımla silahlanmışsak, kararlılığımızdan eminsek, büyüme hırsımız yeterli ve tutkumuz güçlü ise biz tarihin içindeyiz ve tarihi yaşıyoruz demektedir. Başkan APO'nun deyişiyle tarih yaşadığımız şu andır. Anın dopdolu yaşanması, kişilik düzeyinde ele alındığında gele-

"Tarihe doğru bir giriş yapmak PKK'nin devrimci militan öncülerine ulaşmaktan geçer. Tarihin yasalarına egemen olmadan, yine halkımızın yeni tarihini yaratan PKK'nin çözüm düzeyini yakalamadan, PKK içinde erimeden ve iradesini PKK'nin iradesiyle bütünleştirmeden, tarihin altında ezilmek kaçınılmazdır."

ceğin bugüne sığdırılması, tarihe doğru katılmak ve tarih sahibi olmak isteyen her militanın baş görevidir.

Başkan APO'nun her çözümlemesi, özünde bir tarih anlatımıdır. Her çözümlemede parti tarihi vardır. Dolayısıyla bir bütün olarak ele alındığında, parti tarihi ideolojik, politik, örgütsel ve her açıdan önderlik tarafından açıklığa kavuşturulmuş bulunuyor. Hatta kişiler düzeyinde bile parti tarihinin aydınlığa kavuşturulmasından söz etmek mümkündür.

Parti tarihini hep birlikte öğrenmeye çalışıyoruz. PKK tarihi tamamlanmış bir tarih değil, yapılmakta olan, canlı bir tarihtir. Parti tarihi yaşanmış biçimiyle Parti Önderliği tarafından izah edilmiştir. Çözümlemeler esas olarak Kürdistan'ın yeni tarihinin ortaya konulmasıdır. Başkan APO; ***"toprak çatlamıştı, yani kuruydu, yağmur damlalarına ihtiyaç vardı"*** diyor. Çatlayan toprak ve onun üzerinde birikmiş olan bir grup, kendi çıkışını bu biçimde tanımlamaktadır. Ve toprağa ilk defa düşen tek tek damlalar.

Parti tarihi Başkan APO'nun tarihidir

PKK hareketinin içinden geçtiği tarihsel süreçler ve oldukça kritik dönemeçler var. Bu süreçlere damgasını vuran ve ciddi tehlikelerle dolu kritik dönemeçleri başarıyla atlatan bir önderlik gerçeği söz konusu. Zaten PKK tarihi özünde Parti Önderliği'nin tarihi oluyor. Bu süreçler ve dönemeçlerde iki tipin, iki tür devrimciliğin önderlik gerçeği karşısındaki konumunu ortaya koymak büyük önem taşıyor. Birincisi, PKK tarihine damgasını vuran ve yeni bir tarihi başlatan önderliği yakından izleyen devrimcilik türüdür. Bunlar önderliğin gerçek takipçileridir. Her döneme tekabül eden özellikleri kendi kişiliklerinde en önde somutlaştırıyorlar, her dönemin istemlerine cevap verebiliyor ve gerçek dava adamları olarak yerlerini alıyorlar. İkinci tip, bu süreçlerde kendine özgü bir devrimcilik tarzını tutturanlardan oluşuyor. Bunlar aslında devrimciliği kendilerine göre yorumlayanlar oluyorlar. Her süreçte vasat bir devrimcilik tarzıyla işleri götürmek istiyorlar. Ortalama bir devrimci kişilikle değişik süreçlerde yer alan bu tip azımsanmayacak bir kesimi oluşturuyor. Bunların yanısıra üçüncü bir tip daha var. Bunlar biraz da farklı niyetlerle devrimci harekete katılan güçler oluyorlar. Bu tipler belli bir yere kadar, geçici yol arkadaşları kimliğiyle Parti Önderliği'ni izliyorlar. Farklı koşullar ortaya çıktığı, ağır zorlukların kendisini dayattığı ve beklentilerine ulaşamayacaklarını anladıkları andan itibaren safları terk ediyorlar. Ya tümden düşmanla bütünleşiyor, ya da yerlerine oturuyorlar, eski düzene geri dönüyorlar.

Bizim gerçekliğimiz aslında öyle birbirinden ayrı ve yabancı olan bir gerçeklik değildir. Mücadele saflarında bulunan her bireyin gerçekliği biraz birbirine benziyor. **Engels**'in **İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu** adlı bir kitabı var. Kitabın başına latince bir cümle ekleniyor ***"Adını değiştir, bu hikaye seni anlatır"*** diyor. Bununla İngiliz işçi sınıfının içinde bulunduğu durumun özünde Alman işçi sınıfının da durumu olduğu anlatılmak isteniyor. Bu aslında biraz da bizlerin gerçekliğini dile getiren bir durumdur.

Bazı klasik komünist partilerinde olduğu gibi bir parti tarihinin yazımı PKK'de bir süreç işidir. Böyle bir tarihin yazıldığı gün gelecektir. Parti tarihinin kavranması ve özümsenmesi demek, aynı zamanda PKK'ye güçlü bir katılım sağlamak demektir. Bu açıdan parti tarihinin özümsenmesi ve kavranması büyük önem taşımaktadır.

PKK 18. kuruluş yılına girerken hareketin ilk oluşum dönemlerini değerlendirmek bugün halkımız ve parti militanları için oldukça önemlidir. Hem önemlidir, hem de sonuçların mutlak anlamda çıkarılması gereken bir tarih söz konusudur. Grubun ilk dönemlerinde, herhangi bir örgüt düzenlemesi olmamasına rağmen, ilişkiler adeta bir örgütün ilişkilerinden daha düzenli, öz disiplinliydi. Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu, Kürt ulusunun sömürge bir ulus olduğu ve bu nedenle de Kürdistan'ın bağımsızlığına ve Kürt ulusunun da ulusal kurtuluşa ihtiyacı olduğu gerçeklerinin belirlenmesi, bu gerçeklikler doğrultusunda köklü bir hareketе başlanması için, ancak Başkan APO gibi bir kişilik merkezinden gelişecek bir PKK tarzı gerekmiştir.

İlk dönemlerde bu düşünceler, bugünkü gibi temel doğrular olarak kabul edilmiyorlardı ve birçok çevrede de bunlar alaya alınıyordu. Ya da bunları ciddiye alan kişi sayısı gerçekten çok azdı. Yine bu alaycılığın ve ciddiye almamanın da aşılması için Başkan APO gibi tarihi bir kişiliğin tutarlılığı ve kendine derin saygısı, düşüncelerine derin bağlılığı gerektirmiştir. Hz. İsa'nın başlangıçtaki durumu da çok farklı değildir. Hz. İsa'nın havarileri düşüncelerini açtıkları yerlerde taşlarla kovalanıyorlar, dövülüyorlar, yüzlerine tükürülüyordu. Ama buna rağmen mücadelelerini yılmadan sürdürüyorlar. Onları diretmeye, inat etmeye götüren belli bir inançları var. Partinin ilk oluşumundaki kararlılık ve mücadele azmi oldukça anlamlıydı. Zaten bir toplumda ilk düşünceler aktarılmaya çalışıldığında onlar ya deli, ya da maceracı olarak değerlendirilir. Dövülürler, hakarete uğrarlar. Partinin ilk dönemlerinde var olan kararlılığın, ihtilalciliğin ve ilişkilerin bugün bile örnek gösterilmesi, kaynağını, temelini biraz da buradan almaktadır.

Başlangıç yıllarında **Haki** arkadaşların Ankara-Emek'te kaldıkları bir evleri vardı. Bu evde Parti Önderliği'nin görüşleri tartışılıyordu. Kürdistan gerçekliği konusunda Haki ve çevresindeki arkadaşların tam bir benimseme durumları söz konusuydu. Süreç içerisinde Yukarı Ayrancı'daki ev gündeme geldi. Parti Önderliği'nin oturduğu bu ev için, arkadaşlar arasında şakavari bir deyim yerleşmişti. **"Gidip tavaf edelim"** diyorlardı. Yani biraz espri konusu edilse de, kutsal bir yer olma imajını içeriyordu. Hem bizim çevremizden, hem de diğer gruplardan bu eve çağrılanlar olurdu. Parti Önderliği bu çağrılanlarla, dönemin sorunlarını en üst düzeyde tartışırdı. Başta Kürdistan sorunu olmak üzere, Türkiye devriminin, gençliğin örgütlenme sorunları ele alınırdı. Bu süreçte, grup hareketini oluşturan genç arkadaşlar, aynı zamanda kendi okullarında ya da çevrelerinde, devrimci gençliğin liderleri konumundaydılar. Eylemlerde, faşistlere karşı mücadelede en öndelerdi, gençliğin sembolü durumundaydılar.

PKK bilimsel temellere dayanan bir harekettir

O dönemlerde propaganda yapabilmemiz için elimizde hiçbir materyal yoktu. Tarih konusunda bilgilerimiz de çok sınırlıydı. Temel bilgi kaynaklarımız marksist klasiklerdi. Bunları ve ulusal kurtuluş deneyimlerini okuyarak sonuçlar çıkarmaya çalışıyorduk. Özellikle Vietnam deneyimi üzerinde ağırlıklı olarak duruyorduk. O sıralar Fransızca olarak çıkan Afrika ve Asya adında bir dergi vardı. Bu dergide Eritre ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine bir yazı vardı ve bunu Antep'li bir arkadaş Türkçe'ye çevirdi. Eritre, kendisi de bir sömürge olan Etiyopya'nın sömürgesiydi. Biz bu yazıyı, böyle bir paralellikten dolayı bir broşür olarak hazırladık ve dağıttık. Grup döneminde, hiç kimse kimseyi şu ya da bu kitabı okuyacaksın biçiminde zorlamıyor, yönlendirmiyordu. Ancak Mazlum arkadaş araştırmacı kişiliğiyle ortaya çıkıyordu. Örneğin birçok arkadaş yalnızca marksist klasikleri okurken, o bütün sömürge halklarının tarihsel durumlarını öğrenmeye çalışıyordu. Özellikle Balkan halklarıyla yakından ilgileniyordu. Bu halkların Osmanlılara ve diğer sömürgeci-işgalci güçlere karşı verdikleri mücadeleleri anlamaya, bu kurtuluş savaşlarına hangi sınıfların öncülük ettiklerini bulmaya çalışıyordu. Araştırma ufku bütün arkadaşlardan oldukça genişti. Aklımıza bile gelmeyen kaynaklara, Mazlum arkadaş ulaşıyordu. Örneğin bizler bir İslam Ansiklopedisine yaklaşmak bile istemezken, Mazlum arkadaş bu kaynaktan birçok yararlı bilgi çıkarıyor ve araştırmaların hizmetine sunuyordu. Mazlum arkadaş araştırmacılığını kendisiyle sınırlı tutmuyordu, bu duygu ve disiplini arkadaşlarına da yayıyordu. Böylece sürekli olarak okuyan ve okuduklarını yapıya aktaran kişiler durumuna gelindi.

PKK, her şeyden önce bilimsel temellere dayanan bir harekettir. Başlangıçta çok sağlam bilimsel temellere dayandığı, halk gerçekliğini objektif olarak göz önüne alarak çalışmalarını başlattığını ve derinleştirdiğini belirtmek gerekiyor. Parti Önderliği'nin başından beri tuttuğu yöntem de bilimseldi. Öncelikle Kürt gerçeğini ortaya konuldu. Bunun üzerine Kürdistan halk gerçekliğinin mevcut durumu incelendi ve önderlik denilen kurum, buna müdahale eden, onu içeren bilimsel bir fonksiyon oldu.

PKK önderliğine bağlılığın bilime, bilimsel düşünceye bağlılık olduğunu burada vurgulamak gerekiyor. Bunun ışığında, müritçe bir bağlılığın da, bilime ve dolayısıyla önderliğin kendisine yakışmayan bir bağlılık olduğu söylenmelidir. Dolayısıyla PKK önderliğini kavrarken, onu anlamaya çalışırken, onu uygularken, gerçekliği içinde erimek isterken, bunu önümüze amaç olarak koyarken, bilim yöntemınden asla şaşmamamız gerekiyor.

Haki Karer ve **Kemal Pir** arkadaşlar Parti Önderliği'yle daha önceden tanışıyorlardı. Başkan'la aynı evde kalan ve Başkan'la birlikte hareket eden bu iki arkadaştı. Köken olarak Türk olmaları oldukça anlamlıydı. Gerçekten de, PKK içerisinde eski toplumun getirdiği birçok olumsuz anlayıştan söz edilebilir. Ama PKK ortamında başından beri anti-Türklük anlamında milliyetçi düşüncelerden söz edilemez. Bu anlamda, PKK'nin ortaya çıkışı veya PKK'ye katılım, bir İslam dinine ya da bir Hıristiyanlığa katılım gibidir. Ne Hıristiyanlık yalnızca Hıristiyanlara özgü bir dindir, ne de İslamiyet sadece Araplara özgüdür. PKK'nin çıkışı da zengin bir enternasyonalist içeriğe sahiptir. Tümüyle sosyalizmin "halklar kardeştir" şiarına paralel ve bunu derinliğine özümsemiş bir birlik niteliğini taşıyor. PKK saflarına gelenlerde hiçbir zaman milliyet öğesi göz önünde bulundurulmaz. Parti Önderliği'nin hareketi ilk olarak Haki ve Kemal arkadaşlarla kurmasında kuşkusuz bu düşünce enternasyonalist yaklaşımın çok önemli bir payı vardır.

Bu süreç aynı zamanda Parti Önderliği'nin tek tek kişilerle ilişkiye geçtiği bir süreçtir. Örneğin Kemal, Haki arkadaşlarla Parti Önderliği'nin evinde de bir araya gelebiliyorduk. Parti Önderliği'nin kaldığı ev, sadece bizim arkadaşların değil, diğer siyasal gruplardan kişilerin de sık sık ziyaret ettiği bir yerdi. Parti Önderliği'nin onlarla konuşmasının içeriği de, en başta Kürdistan gerçekliğiydi. Ağırlıklı olarak önderlik, gençliğin önde gelen liderleriyle öğrenci gençliğin sorunlarını, örgütlenmelerini tartışıyordu. Başkan APO sadece belli bir akımın, belli bir teorik araştırma grubunun lideri değildir. Aynı zamanda bir gençlik hareketinin lideriydi. Bilhassa Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin de liderliği tartışılmazdı.

1972 yılının Ekim ayından başlamak üzere altı aylık bir süreçte meydana getirilen bir gruplaşma ve bu gruplaşmanın giderek resmileştirilmesini, Parti Önderliği kuruluşun başlangıcı olarak değerlendiriyor. Yüzeysel bir bakışla bakıldığında, o dönemde katılanların sonradan kopmaları ve uzun süreli bir yol arkadaşlığını göze alamamaları durumu göz önüne alınarak, bunu bir başlangıç olarak kabul etmenin yetersiz bir yaklaşım olduğu söylenebilir. Ancak birçok ilk yol arkadaşının süreç içinde dökülmesi, bu başlangıcı gölgelemiyor. Bu konuda hemen Lenin'in bir sözünü belirtmek gerekiyor: ***"En güvenilmez adamlarla iş yapmasını bilmeyenler, ancak kendilerine güvenmeyenlerdir."***

PKK'nin bütün sermayesi "Kürdistan sömürgedir" sözcüğüydü

Başlangıçta PKK hareketi silahlı değildi. Tüm sermayesi ***"Kürdistan sömürgedir"*** sözcüğünden oluşuyordu. Bu sermaye her şeyden önce bir düşman kavramını canlandırıyor. Bu sömürgeci güç, Kürdistan'ı tümüyle egemenliğine geçirmiş, süreç içinde boğmuş ve neredeyse bitirmiş. Ve siz bu düşmandan Kürdistan'ı kurtarmak istiyorsunuz. Başkan APO'nun çokça kullandığı bir deyimle, ***"lokmayı aslanın ağzından almak istiyorsunuz."*** Bu tehlikeli bir iştir. Parti Önderliği, bu düşman gerçekliğini çok iyi bir biçimde tahlil eder, onun karşısına çok güçlü bir mücadelenin çıkarılmasını ve ona öncülük edecek militan kişiliklerin yaratılmasını sağlayarak kavgayı bugüne kadar getirdi. Yaklaşımı tümüyle ayakları yere sağlam basan bir yaklaşımdı. Bizlerde ise daha çok bir asinin yaklaşımı var ve bu da yüzeyselliğe yol açıyor. Bu isyancı tarz, Kürdistan tarihinde gerçekleşmiş hemen her isyana damgasını vurmuştur. Özellikle son Genç-Hani isyanında görüldüğü gibi, ani bir kıvılcımla çok rahat bir biçimde ayağa kalkabilen, Kürdistan'ın önemli bir kesiminde isyan bayrağını dalgalandırabilen, ama düşmanın üzerine gelmesiyle birlikte, kısa süre içinde yenilgiye uğrayan bir tarz niteliği taşıyor. Sonuç yenilgiyle de kalmıyor, süreç içinde düşmanın kendisine dönüşebiliyor. Yine eşkıyalığa kadar varabiliyor. Orada da farklı türden bir yozlaşmaya uğruyor ve tükenişe kadar gidiyor. Hatta bazen, kendi gerçekliğine karşıt bir silah olarak karşımıza çıkabiliyor. İşte bu anlayış, bilimsel yöntemden ve dolayısıyla önderliğin tarzından yoksun olan hemen her arkadaşımızda, şu veya bu düzeyde yaşanabiliyor.

İlk dönemlerde Parti Önderliği yaşamın tümüne bir bütün olarak katılıyordu. Örneğin yemekleri çoğunlukla Parti Önderliği yapıyordu. Evin içinde en çok çalışan Parti Önderliği'ydi. Başkan her konuda, özellikle temizlik ve tutumlu olma da her zaman örnekti. Örneğin okula gidebilmemiz için iki araba değiştirmemiz gerekiyor. Yani Yukarı Ayrancı'dan, Kızılay'a geleceğiz, Kızılay'dan başka bir otobüse bineceğiz, Cebeci'ye gideceğiz. Öğrenci pasosu kullandığımız için otobüsler fazla pahalı değil. 50 kuruş civarındaydı. Ama Başkan yine de bizi Kızılay'a kadar yürütür, ondan sonra Kızılay'dan otobüse biner, tek otobüsle Cebeci'ye giderdik. Bu oldukça anlamlı bir davranıştır. Başkan 50 kuruşu tasarruf etmek için bunu yapıyordu. Ve bu hareketin temelini atmak için çok önemliydi. Acaba o günlerin önemini, anlamını yeterince bilince çıkarabiliyor muyuz? Bunun bilinciyle yaşadığımızı gerçekten söylemek zor. Bundan çıkarılması gereken sonuçlar var. Yani o yaşamı, o kuruşları biriktirerek hareketin ilk maliyesini oluşturduğunu, bununla silahların alındığını dikkate alarak parti değerlerine yaklaşmak gerekiyor. Bu mutlak anlamda esas alınmak zorunda olan bir ilkedir.

Süreç içerisinde grup büyümeye başlayınca, Ankara'da gruba yeni katılımlar artınca, bu katılımlar ile birlikte toplantılar da gerçekleşti. Toplantılarda yeni katılanlar durumlarını ortaya koyuyorlar, özgeçmişlerini açıklıyorlar, ondan sonra da gruba neden katıldıklarını belirtiyorlar ve yemin niteliğinde söz vererek gruba dahil oluyorlardı. Grup içerisinde yer alanların özlü bir yapısı vardı. Öz itibariyle grubun ihtilalci yönü olmakla birlikte, grup hesapsız, kitapsız bir pratiğe yöneliyordu. Hatta o dönemler alaycı bir biçimde gruba bazı yakıştırmalar da yapılmıştı. **"Yandım Allah çetesi"** deniliyordu. Bunlar kesinlikle doğru değildir. Her şeyden önce Başkan APO, bir işe girmeden önce, 40 kez ölçüp biçen ama bir kez

"Bu tarihin kökleri Başkan APO'nun yaşamındadır. Aslında bu apayrı bir inceleme konusudur. Başkan APO'nun yaşamı, PKK tarihinin ana eksenini oluşturur. Bunun dışında PKK'ye ilişkin olan her şey, bu ana eksen çevresinde gerçekleşir, ona tabi olarak gelişir."

biçtikten sonra da onu sonuna kadar götüren bir önderlik tarzı, bir önderlik olarak ortaya çıkıyor. Bu yaklaşım başından beri sürüp günümüze kadar gelmektedir. Bu yapı içinden gruba egemen olma, grubu denetimi altına alarak kullanma biçiminde anlayışlar da ortaya çıkıyordu. Bunlar esas olarak egemen sınıflardan gelen insanlar oluyorlardı. Hatta, hep "oğlu" ile biten soyadları bile bizimkinden farklıydı. Bu onların aristokrat kökenden geldiklerini ortaya koyuyordu. Bunlar belirli bir süre grupla hareket ettiler, gruba egemen olmak istediler. Özellikle grup Kürdistan'a doğru yönünü çevirdiğinde, artık Ankara'daki çalışmalar tamamlanarak grup Kürdistan'a doğru taşınmaya başladığı sırada, bunlar ciddi sorunlar ortaya çıkardılar ve gruptan koptular. Kendileriyle birlikte başkalarını da götürmek istediler. Ama başarılı olamadılar. Sonuçta yalnız kendileriyle sınırlı kaldılar.

Haki; gerçek bir önderdir

Özellikle ilk grup döneminin militan kişiliklerini, yaşamlarını ve pratiklerini değerlendirmek parti tarihine önemli bir ışık tutacaktır. İlkin Haki arkadaştan bahsetmek gerekiyor. Haki arkadaşın yaşamı arkadaşlar tarafından sürekli örnek gösterilirdi. Yine grup nezdinde müthiş bir

saygınlığı vardı. Adana'da kaldığı süre içerisinde hamallık yapmış bir arkadaştır. Hamallık yaparak, belli bir ücret alıyor, aldığı bu ücretle hem kendi yaşamını sürdürüyor hem de arkadaşların ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bir yandan hamallık

> "PKK tarihi henüz en sancılı gerçekleşme savaşını yaşamaktadır. Gerçek tarih şu anda konuşmaktan ya da yazmaktan daha somut savaş araçlarıyla yazılmaktadır. Kutsal kitapların kimilerinin söz ile başladığı; dahası, yaratılışın, var olmanın söz ile başladığı, bin yılların rivayetidir. Başkan APO'nun çokça anımsattığı; ***"Kürdistan bir sömürgedir"*** cümlesi, PKK hareketinin pratik olarak ortaya çıktığı grup döneminin temel silahıdır."

yapıyor, bir yandan da kitleler içinde devrimci faaliyet yürütüyordu. Müthiş bir sorumluluk duygusuna sahip gerçek bir önderdi. Herkesle büyük bir uyum içinde çalışıyordu. Kendisine düşen rolü en iyi düzeyde yerine getiriyordu. İnsanları ilişki ve yaşam tarzıyla geliştiren örnek bir militandı. Zaten Haki arkadaşın katledilmesinde devletin vermek istediği mesaj, Kürt sorununa bulaşmaktan, onu deşmekten kaçınılması gereği ve buna asla izin verilmeyeceği, aksi durumda da çok büyük bir şiddetle karşılık görüleceği ve katliamlarla cevap verileceği doğrultusundaydı. Bir yandan bu mesaj, diğer yandan Haki yoldaşın anısı duruyordu. Ya mücadeleden el çekilecek ya da şehide bağlılığın bir gereği olarak grubun yeniden daha sağlıklı bir temelde örgütlendirilmesi gündeme gelecekti. Önderliğin tutumunda net olarak görüldüğü üzere, ikinci yol ikircıksızca tercih edildi. Başkaları belki Haki arkadaşın anısına bağlılığın gereğini yerine getirmeyebilirler. Ama Başkan APO'nun tutumu buna yaraşır bir cevap niteliğinde gelişir. Önderlik birçok değerlendirmesinde bunu açıkça belirtmektedir. ***"Bizim Haki yoldaşın anısına verdiğimiz cevap, parti programını oluşturmak oldu"*** demektedir.

Mazlum; bir bilgi deryasıydı

Mazlum arkadaş, çalışma yürütürken, otobüste, kahvede, sokakta herhangi bir insanla ilk önce bir ilişki kanalı oluşturmaya çalışırdı. Bir sohbetle başlangıç yapardı. İlişkiye geçtiği her kişiye mutlak suretle PKK hareketinin düşüncelerini benimsetmeye çalışırdı. Bu bizzat izlediği bir çalışma ve örgütleme yöntemiydi. Bazen parklarda, bazen başka yerlerde yatıyordu. Yine dışarıda aç kaldığı günler olurdu ama çalışmaları aksatmadan militan bir tarzda yürütüyordu. Yine Mazlum arkadaş bir bilgi deryasıydı. Durmadan okuyan, araştıran, inceleyen bir arkadaştı. Bunu yaparken de, pratikten asla kopmuyordu. Bir yandan pratiği yürütürken, diğer yandan araştırma tutkusunu hiç gevşetmeyen biriydi. Kendisini bu yönüyle mutlaka örnek almak gerekiyor. Mazlum arkadaş aynı zamanda büyük bir propagandacıydı. Karşısındakine gerçekleri sonuna kadar anlatmakta herhangi bir zorluk çekmeyen ve sürekli olarak ikna yönteminden asla şaşmayan, karşısındakinin bütün sorunlarına cevap olma çabasına girerek başarılı olabilen bir insan ve örnek bir devrimciydi. Grubun en ileri, en gelişkin arkadaşlarından biriydi. Onu dinlemek, propagandasına tanık olmak bile her insan için bir zevkti. Kitleler için değil, bizzat bizim için böyleydi. Herhangi bir olaya, olguya el atarken onun hakkında geniş bir bilgi toplama ve bu bilgiyle sorunların üzerine yürüme yaklaşımı, Mazlum arkadaşın tutumunda son derece belirgindir. Mao'nun çokça tekrarladığı bir söz vardır: ***"Araştırma yapmayanın, konuşma hakkı yoktur."*** Çoğumuzun pratik içerisinde unuttuğu bir gerçeklik buyken, Mazlum arkadaş daha devrimciliğe ilk adım atışta bu yasayı uyguluyordu.

Kemal; tek kişilik parti gibiydi

Kemal arkadaş, eylem ruhuyla dolu, büyük harekete geçirici bir güçtü. O zamanlar Kemal arkadaşla birlikte çalışan arkadaşların en güçlü olanları bile, onun yanında işsiz kaldıklarını söylüyorlardı. Onun gücünü ve çalışma azmini kavrayabilmek açısından bu önemlidir. Girdiği her yerde mutlak surette bir eylem dehasıydı. Kitleleri, özellikle gençliği ayağa kaldırırdı. İnsanlara cesaret aşılamakta Kemal arkadaşın üstüne yoktu. Son derece canlı ve enerjikti. Kemal arkadaşın beş dakika bir yerde boş kaldığını sanmıyorum. Bir odanın içinde, kapalı bir yerde bile Kemal arkadaş bir sandalyede oturur, hemen ardından başka bir yere geçer, yerinde hiç duramazdı. Kapalı bir alan içerisinde bile sürekli hareket halinde olan bir arkadaştı. Canlılığı adeta tümüyle davranışlarına yansırdı. Kemal yanımızdan geçerken arkamızda dünyanın en güçlü ordusu olduğuna inanırdık. Kemal Pir yoldaştaki militan ruhun insanlara nasıl yansıdığı, ruhları nasıl ayaklandırdığını eylemlerinde ve kişiliğinde görmek mümkündür. Arkadaşlar onun için ***"Kemal arkadaş başlı başına tek kişilik bir parti gibidir"*** diyorlardı. Eğer kendisine bir görev verilmişse, faaliyetin tümünü güçler arasında taksim ediyor, işbölümü temelinde çalışmaları ileriye götürüyordu. İyi bir propagandacı, müthiş bir ajitatör ve güçlü bir eylemcilik, onun temel özellikleri olarak öne çıkıyordu. Ankara'da gençliğin örgütlenmeye ve faşistlere karşı silahlı mücadelenin başladığı dönemlerde, ilk silah taşıyan ve polislere karşı ilk silah kullanan arkadaşlardan biriydi. Kemal arkadaş PKK'nin ihtilalci yönünün, halk savaşı çizgisinin bir sembolü durumundaydı.

Hayri; büyük ciddiyetin militanıydı

Hayri arkadaşın durumu biraz daha farklıydı. Her arkadaş PKK hareketinin bir yönünü kendi kişiliğinde somutlaştırıyordu. Hayri arkadaş grup döneminden sonra katılmış, yaş olarak da bizden genç bir arkadaştı. Grup döneminin öğrenci ilişkileri zemini üzerinde, arkadaşlar arasında oldukça samimi bir hava vardı. Ama Hayri arkadaşın yanına geldiğimiz zaman, hatta kim olursa olsun sürekli büyük bir ciddiyeti esas alırdı. Grup döneminden kalan arkadaşlar, onun yokluğunda yaptıkları şakaları onun yanına gelince unuturlardı. Hayri arkadaşın bulunduğu her ortamda mutlak surette ciddiyet vardı. Bu onun en temel özelliklerinden biriydi. Özellikle Hilvan direnişi içerisinde, halk arasında çıkan sorunları büyük bir itinayla çözerdi. Bu özelliğinden dolayı bir cemaat insanı olarak tanımlanırdı. Ciddi sorunlar ortaya çıktığında halkın en çok güvendiği ve çözümü ciddiyetinden beklediği bir arkadaş durumundaydı. Bu özellikleriyle ortaya çıkan büyük bir örgütçüydü.

Bu önder militanların yaşamları, pratikleri, yine sorumluluk ve mücadeleye olan bağlılıklarını bugün mücadele saflarında bulmak oldukça zor. Bu önder militanların yaşamlarından, önderliğe bağlılıklarından, sorumluluk anlayışlarından sonuçlar çıkarılamazsa PKK'lileşilemez, anılara doğru cevap verilemez. Zaten ortaya çıkan sorunlar, kişilik yetmezlikleri, partiyle bütünleşmeme bu önder yoldaşların yaklaşımlarından ve parti tarihinden gerekli sonuçların çıkarılmamasından kaynaklanmaktadır.

Geleceğin militanı bugünün militanıdır

İdealize edilen devrimci bir anlamda kendisine bağlılık duyulan bir devrimcidir. Özellikle Haki, Kemal, Mazlum ve Hayri arkadaşlara bu türden bir bağlılığın olduğu kesindir. Ancak bu idealize etmeler, onların özelliklerine ulaşılamaması durumunu da beraberinde getirmektedir. Bu, bir sakınca oluşturuyor. Oysa bizler geleceğin insanının bu arkadaşlar gibi olmasını istiyoruz. Cevabımız gerçekten bu olmalıdır. Bu militan kişiliklere ulaşmadıkça, gerçekten de güçlü birer parti militanı haline gelmemiz düşünülemez. Geleceğin insanı, bu cevabı kendisine bugünden vermiş olan insandır. Geleceğin insanı, bugünün kadrosudur. Bu gerçeği çok iyi göz önünde bulundurarak, o arkadaşların yaşadıkları dönemi ve o dönemin özelliklerini göz önüne getirebilmeliyiz. Haki, Kemal, Mazlum ve Hayrilerin yaşadıkları dönemde öyle çok güçlü bir örgüt yoktu. Çok büyük silahlı direnişler de söz konusu değildi. Fakat dönemin dayattığı görevler vardı. Bu devrimciler, o dönemin bütün gereklerine karşılık verebilen, en iyi cevap olabilen insanlardı. Onları bu yönleriyle esas almak gerekiyor. Yani devrimci, her döneme gerekli cevabı verebilen, her dönemi yeterli güçle karşılayabilen, dönemin gerektirdiği tarz-tempoyu yakalayabilendir.

Her devrim kendi kişilik tiplerini çizer. Örneğin Rus devriminde örgütçülüğüyle ortayan çıkan bir Sverdlov vardır ve onun yarattığı boşluk ancak yüzlerce devrimcinin faaliyetler içine sokulmasıyla dolduruluyordu. Aynı biçimde eylemci olarak ortaya çıkan bir Babuşkin vardır. Buna benzer birçok kişiliği diğer devrimlerde de bulmak mümkündür. Örneğin İslam devriminde bir Hz. Ali tiplemesi vardır. Komutanlığı, savaşçılığı, sadeliği ile öne çıkan bir tiptir. Militan tipte örnek olarak ortaya çıkan ilk örnek durumundadır. Yine bir Hamza, Ömer de o zamanların İslam militanlarının en seçkinleridir. Hıristiyanlıkta da benzer tiplemeler vardır. Burada Hz. İsa'nın bir vaazını örnek olarak vermek istiyorum. ***"Ekinci tohumunu ekmeye çıktı ve erkenden bazısı yol kenarına düştü, ayak altında çiğnendi ve göğün koşulları onları yediler. Bazısı kayaların üzerine düştü ve onlar o yıl kurudu, çünkü rutubetleri yoktu. Bazısı dikenlerin ortasına düştü, dikenler büyüyerek onu boğdular. Bazısı da iyi toprağa düştü ve onlar yüz kat semere verecekti. Bunları söyleyerek izah etti, işitecek kulakları olan işitsin."***

Bu dağılım birazda bizim ilk gruplaşma dönemimizi anlatıyor. Bunlar daha ilk gruplaşma döneminde ideolojiyi, sistemleştirilmiş düşünceyi, teoriyi kabul eden, ama sıra ülkeye dönüşe geldiğinde yol kenarına sapan tiplerdi. Bunlar kendilerine gerekçeler de hazırladı. Bu dönemde çeşitli tipler vardı. Bunlar Hz. İsa'nın yol kenarına düşenler ve ezilip gidenler, hiç yeşermeden ezilen tiplerini hatırlatıyor. Yine kaya üzerindekiler ise, sözü işittikleri zaman sevinçle kabul ederler, ama onların kökleri yoktur. İman ederler ve ilk denemede saparlar. Gerçekten de bu PKK'de çokça görülen bir durumdur. Yine dikenler arasında düşenler de sözü işitmelerine, ideolojiyi bilmelerine rağmen giderek yaşam kaygıları içinde boğulurlar. Yine iyi toprağa düşenler vardır ki, bunlar sözü dinleyip sadık kalırlar ve sabırla yürekte tutarlar ve semeresini verirler. Bu son tipi, bire yüz veren örnek olarak, yukarıda değindiğimiz şehitleri anlatıyor. Haki, Kemal, Mazlum ve Hayri yoldaşlar, gerçekten de bunun en seçkin örnekleri oluyorlar.

Hemen her devrimin ilk kadroları, eski sistemin özelliklerini taşırlar ve hızla hem kendilerinde hem de kadrolarında yeni insan tipini yaratmak zorundadırlar. Bunda başarısız olunduğunda, giderek kendi kendisine karşı savaşan bir mekanizma ortaya çıkar. Yeni devrimci insan tipinin eski düzenle bağlarını mutlak surette koparması gerekiyor. Örneğin Hz. İsa hitap ettiği insanlara ***"beni izlemek istiyorsanız kendinizi inkar edeceksiniz"*** der. Burada önemli, derinliğine algılanması gereken bir gerçeklik gizlidir. Bizim Kürdistan koşulları göz önüne alındığında, bu eski gerçekliğini inkar şartının özellikle geçerli olduğu görülecektir.

Bütün tarih bugünkü sonuçlarıyla yaşanmakta olan bir tarihtir

Şimdi siz yirmi yaşında olsanız da, kişiliğinize damgasını vuran yalnızca bu yirmi yıllık süreç değildir. Bütün bir tarih bugünkü sonuçlarıyla yaşamakta olan bir tarihtir. Lübnanlı bir tarikat lideri olan Halit Cibran da ***"hayatın kendisi, yaşayan her şeyden daha eskidir"*** derken, bu noktaya vurgu yapmaktadır. Kürdistan'da şekillenen kişiliğimize baktığımızda, niyet ve söylem ne olursa olsun, sahip olunan değer yargıları, yaşam tarzı, düşünce sistemi ve bir bütün olarak insan, inkar edilmesi gereken bir geçmişe aittir. Gerçekten yeni olan, çok ama çok az ve mutlaka büyütülmesi, kişiliği bütünüyle egemen kılınması gereken bir öz vardır. 12 Eylül faşizminin egemenliğinde gelişmiş kişilik tipleri için de bu böyledir. Her şeyiyle teslim olmuş, ama bunu gizleyen, sürekli yönlendirilen ama bağımsız olduğunu sanan, bu bağımsızlık duygusunun sahteliğine sığınarak aslında hiçbir şeye bağlanmak da istemeyen bir tip ortaya çıkmıştır. Özellikle bugünkü Türk gençlik tipinde bu karakter özellikleri ağır basmaktadır ve bu da mutlaka inkar edilmesi gereken bir durumdur.

Devrimci söylemler, her devrimci durumda güçlü ve çekici, sevkedici olmuşlardır. Bugün de, herkes devrimci bir gerçekliği kabul ediyor. Hatta düzenden fiziki kopuşu da rahatlıkla sağlayabiliyor.

> "Bütün bir tarih bugünkü sonuçlarıyla yaşamakta olan bir tarihtir. Lübnanlı bir tarikat lideri olan Halit Cibran da ***'hayatın kendisi, yaşayan her şeyden daha eskidir'*** derken, bu noktaya vurgu yapmaktadır. Kürdistan'da şekillenen kişiliğe baktığımızda, niyet ve söylem ne olursa olsun, sahip olunan değer yargıları, yaşam tarzı, düşünce sistemi ve bir bütün olarak insan, inkar edilmesi gereken bir geçmişe aittir."

Fakat bu, olumlu olduğu kadar, doğru yaklaşılmazsa bir örgüt yapısı için çok tehlikeli bir çelişkiyi de içinde taşıyor. Bağımsızlık adına hareket eden kişi, dolayısıyla kendi içinde taşıdığı eski düzenin bağımsızlığını koruma hatasına da sık sık düşebiliyor ve müdahale edilmediğinde, bu bir tarz haline gelerek devrimi en tehlikeli bir biçimde içten kemiren görünmez bir canavara dönüşebiliyor.

Eski toplum yıkılırken hiçbir acıma duygusu hissedilmemelidir

Şimdi PKK hareketinin çıkış koşullarını, Ortadoğu tarihinde çokça anlatılagelen o lanetlenmiş toplum tanımlamasıyla karşılaştırmamak elden gelmiyor. Örneğin, efsanede bir Lut kavmi vardır. Tüm değer yargılarından soyutlanmış, her türlü ahlaksızlığın kol gezdiği, insanların insan benliğinden uzaklaştıkları bu kavmin peygamberi Lut, onları ay-

Devamı 32. sayfada

“PKK coğrafyadır, PKK insanlık tarihidir, PKK dağların zirvesidir, PKK gökteki yıldızlardır”
— Başkan APO

18. SAVAŞ VE ZAFER YILINA DOĞRU

Partimiz 18. yılına girerken Kürdistan'nda neyi yarattı, neye damgasını vurdu?

– M. Can Yüce: Çok kapsamlı bir soru olduğu açık. Bu nedenle çok kısa bir özet yapılabilir.

PKK'nin 20 yılı aşan mücadele tarihi, aynı zamanda Kürdün diriliş, ayağa kalkış tarihidir. Kürdün kendine gelme, uluslaşma ve kurtuluşa yürüme tarihidir. PKK'den, onun çok yönlü mücadelesinden ayrı bir Kürt dirilişinden, uluslaşmasından ve kurtuluşa yürüyüş mücadelesinden söz etmemiz mümkün mü?

Bizim ülkemizde diriliş ve kurtuluş adına kendiliğinden hiçbir gelişme yaşanmadı, hiçbir değer kendiliğinden ortaya çıkmadı, ulaşılan mevziler kendiliğinden yaratılmadı. Bugün eğer Kürdün dirilişinden, uluslaşmasından, Kürdistan'ın en büyük devrimci altüst oluşundan söz ediliyorsa; bölgesel ve uluslararası dengeleri sarsan, zorlayan bir ulusal kurtuluş hareketinden söz ediliyorsa ve Kürdün iktidarlaşma ve uluslararası toplulukta yer alma sorunları pratik politika bakımından tartışılıyorsa; bu muazzam gelişmeleri PKK dışında başka bir olguyla açıklamamız mümkün değildir. Kürdistan'da diriliş ve kurtuluş adına yaratılan değerlerin, kazanımların, mevzilerin her bir ayrıntısında, zerresinde PKK'nin ve önderliğinin bitmez tükenmez mücadelesi, emeği ve çabası vardır.

17 yıl önce Kürt halkının durumu nasıldı, nereye gidiyordu? Toplumsal yaşamı, ilişkileri, kendine ve dünyaya bakışı nasıldı? Ya bugünkü Kürdistan halkının durumu, gelişme ve uluslaşma düzeyi nasıldır? Bu soruların yanıtı, aynı zamanda “PKK neyi yarattı” ve “neye damgasını vurdu” sorularının yanıtı oluyor.

Hiç kuşkusuz Kürt halkı bugün, tarihinin en büyük devrimini, en kapsamlı ve en derinlikli ulusal ve toplumsal altüst oluşlarını yaşıyor. Kendi küllerinden modern, özgür bir Kürt ulusu doğuyor! Kendi doğuş serüveniyle birlikte bölgenin en gerici rejimini ve ideolojisini çözüyor, ölümcül bir çıkmaza sürüklüyor. Peki, bu muazzam gelişmeleri PKK'den ayrı düşünmek, PKK dışında açıklamak mümkün mü?

PKK, bir tarihe damgasını vurdu, ama bu tarihin sadece genel gelişme yönüne ve ana çizgilerine değil, en ince ayrıntısına, en sıradan zerresine kadar silinmez damgasını vurdu. Bu tarih, yok oluşun eşiğinden ayakları üzerinde doğrulan Kürdün diriliş ve kurtuluş tarihidir!

17 yıl önce, gerçekten bir Kürt uluslaşması var mıydı? Kürtler nereye gidiyordu? Açık ki, Kürtler 17 yıl önce imha politikaları altında çok hızlı bir şekilde ulusal yok oluşa doğru yol alıyorlardı. Kendinden, vatanından, kimliğinden kaçış, Kürdün kendine ve geleceğine yönelik tavrını özetliyordu. Aşiretçi-feodal parçalanmışlık, ortaçağ kalıntıları Kürdün geri ve ilkel konumunu daha da çekilmez ve dayanılmaz kılıyordu. 1970'li yıllardaki Kürt halkı, **“canlı cenaze”**den farksızdı. Ya bugün öyle mi? İnkardan, uluslararası alanda bir politik öğe olarak hesaba katılan bir ulus düzeyine gelmek, kendi içinde olağanüstü düzeyde bir toplumsal, zihinsel ve kültürel devrimi yaşamak, **“mucize”** gibi bir şeydir.

> “Kürt halkı bugün, tarihinin en büyük devrimini, en kapsamlı ve en derinlikli ulusal-toplumsal altüst oluşlarını yaşıyor. Kendi küllerinden modern, özgür bir Kürt ulusu doğuyor! Kendi doğuş serüveniyle birlikte bölgenin en gerici rejimini ve ideolojisini çözüyor, ölümcül bir çıkmaza sürüklüyor.”

İşte PKK, böyle bir mucizeyi gerçekleştirdi, mezara gömülen **“canlı cenazeyi”** diriltti. Dirilen, uluslaşan Kürt halkı, çok yönlü bir özgürleşmeyi, demokrasi anlayışını yüreklerde ve güncel ilişkilerde yaşıyor. Yeni bir toplum, yeni bir insan, yeni insan ilişkileri, yeni kadın, yeni erkek tipleri ve ilişkileri gelişiyor. PKK, insanlığın yaratmış olduğu değerleri, çağdaş Mezopotamya potasında yeniden biçimlendiriyor.

Dolayısıyla PKK'nin öncülük ettiği devrimi, salt bir ülkenin sınırlarıyla, o ülkenin toplumsal ve siyasal altüst oluşuyla sınırlandırmak yanlıştır. Devrimimiz, insanlığa beşiklik eden Mezopotamya'da devrimci enternasyonalizmi, yeni yaratıcı ve sosyalist uygarlığı yeşertiyor.

PKK ve önderliğini **“ulusal bir olay”**, yaptıklarını ise sadece **“Kürtler için”** biçiminde değerlendirmek, yanlış ve haksızlıktır. Hayır, emperyalist-kapitalist sistem tarafından çürütülen insanlık, Sovyetler'in tasfiyesiyle bittiği söylenen sosyalizm, bu topraklarda APO sosyalizminde yeşeriyor, büyüyor ve sınırlarını aşıyor. Dünya jandarması ABD'nin Başkan APO'ya ve PKK'ye öfkesi bundandır.

Peki biz, kendi anlamımızın, ulusal ve uluslararası rolümüzün, güç-etkimizin yeterince farkında mıyız? Bu rolü yeterince özümseyip, ulusal ve uluslararası çapta militanlar olabiliyor muyuz? Ya da böyle bir konumu, sözcüğün gerçek anlamında kendimize yakıştırıyor muyuz? Başka bir deyişle, uluslararası bir devrime öncülük etme, dünya devrimcisi olabilme yüreğini, bilincini ve ruhunu taşıma noktasında ne durumdayız?

İşte PKK'nin 17. kuruluş yıldönümünde bir parti militanı, öncelikle bu sorular üzerinde düşünmeli ve bu temelde kendini sorgulamalıdır. Ulusal kurtuluş savaşına yanıt verebilen, yani önderlik tarzını ve temposunu yakalayan militan, dünya devrimciliğinin de ana halkasını yakalamış oluyor. Başka bir deyişle, büyük iddianın denektaşı, bu toprakların yaman ve öncü savaşçısı olabilmektir.

Partimizin 17. kuruluş yıldönümü dolayısıyla M. Can Yüce, Sabri Ok ve Muzaffer Ayata yoldaşlarla yaptığımız röportaj

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: PKK'nin neyi yarattığı ve neye damgasını vurduğundan önce, PKK'nin işe nereden başladığı ve nasıl yarattığı önemlidir. Bunu şunun için belirtiyoruz; çokça görüldüğü ve kanıtlandığı gibi kolay yaratılan, kolay kazanılan değerler kolay ve ucuz kaybedilir. Yaratmanın, kazanmanın ne olduğunu, bunun nasıl bir yoğunlaşma ve ne emekler pahasına gerçekleştiğini bilmeden yaşayanlar, bırakalım kazanma ve yaratmayı, var olmayı korumaları bile oldukça zordur. Birtakım tarihsel fırsatlar ya da boşluklardan bir şeyler kazanmak mümkün olsa da, buna doğru ve yaratıcı yaklaşılmazsa var olan fırsatlar ortadan kalktığında kazanılan her şeyin bir çırpıda kaybedilmesi işten bile değildir. Bu konuda Kürdistan'daki sahte önderliklerin, feodal-burjuva, ilkel milliyetçi önderliğin pratiği ve geleneği somut bir örnek olarak gösterilebilir. Kürdistan'da halk ve devrim adına nasıl kazanılıp nasıl yaratıldığı gerçekten önemlidir. Bu noktada partimiz son derece ö ğretici ve sonsuz zenginlikle, değerlerle dolu bir tarihe sahiptir.

PKK her şeyden önce, kendisi olmaktan çıkmış, beyni parçalanmış, ufku karartılan, karanlıklar dünyasında bitirilmek istenen bir halkı, o zavallı, ölgün konumdan kurtarıp yeniden özgürlükler dünyasına taşırarak, çağla köprü kuran, önderlikli-örgütlü, özgürlük savaşımıyla yeniden ayağa kalkan, savaşırken savaştıran, kazanırken kazandıran, onurlu, iradeli geleceği hakkında karar gücüne ulaşmış bir halk gerçekliğini yarattı diyebiliriz. En önemlisi tarih boyunca var olan öndersizliğe son verildi, çağdaş-modern bir önderlik yaratıldı.

PKK'nin Kürt insanını değiştiren gücü nedir? Bu anlamda PKK Kürdün ruhuna ve bilincine nasıl yerleşmiştir?

> “Önderlik tarzını ve temposunu yakalayan militan, dünya devrimciliğinin de ana halkasını yakalamış oluyor. Başka bir deyişle, büyük iddianın denektaşı, bu toprakların yaman ve öncü savaşçısı olabilmektir.”

PKK, Kürt halkının tarihsel düellosunun çekilmiş kılıcıdır

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: PKK, tüm ulusal ve insanlık değerlerinin bileşkesidir. PKK önderliği ise bunun en zirvedeki temsili, yürütme, yaratma ve yönetme gücüdür. Kafkaslar'dan Kürdistan'ın dört parçasına, Ortadoğu'dan Avrupa ve Afrika'ya kadar, hatta Amerika'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada, yüzbinler, milyonlar **“Bijî Serok APO”** diye haykırarak ölümüne direniyor ve mücadeleye koşuyorlarsa, bu şunu göstermektedir: PKK halklaşmış, halk da PKK'de ifadesini bulmaktadır. Aynı şekilde başka halkların tarihine baktığımızda, önderlik etrafında bu kadar bütünleşen, önderliğin adını anarak bu kadar ayağa kalkan başka bir halk yoktur. Burada iki önemli noktaya ulaşıyoruz. Birincisi; Kürdistan halkı tarih boyunca öndersiz ve örgütsüzlükten neler çektiğini bugün çok iyi anlamaktadır. İkincisi; Başkan APO'nun dünyada benzeri olmayan, zavallılaşan, biçare bir halkı yeniden diriltme ve ayağa kaldırma gücü olmasıdır. PKK “Kürt lanetliliğine, Kürt utanmazlığına, Kürt yoksullaşmasına, Kürt ihanetine, Kürt köleliğine, maddi-manevi olarak her değerin tükenişine karşı bir eleştiri, yargılama, düşünce, eylem ve her düzeyde savaşarak kazanmanın adı olmaktadır. Bu savaşım ideolojik olduğu kadar politik, ahlaki olduğu kadar askeri ve her alanda, her düzeyde yürütüldüğü, geçmişe ait ne varsa onun amansız bir mücadele içinde geliştiğini yaşıyor ve görüyoruz. O halde PKK eskiyi reddetme ve yeniyi yakalamayı ifade etmektedir. PKK, bugün Kürdistan'da kendi kişiliğinde halkımızın kendine karşı işlediği suçlardan arındırma ve bu temelde yücelmeyi önümüze koymaktadır.

PKK öncesinde Kürt insanının kendine ait hiçbir şeyi olmadığı gibi ruhu ve bilinci de kendisine ait değildir. Daha doğrusu bir ruhsuzluk, bilinç adına tam bir düşkünlük söz konusuydu. Bunu tersine çevirmek, yani Kürtlük ruhunu ve bilincini geliştirmek adeta bir hayal, hayalinde ötesinde yukarıdan aşağıya doğru akan bir nehrin akışını tersine çevirmek kadar zordu. Bu ne kadar imkansız ise, Kürdün Kürtlüğünü kendisine kavratmak, onda kölelik ruhu yerine özgürlük ruhunu, dağılmış ve kireçlenmiş Kürt beyni yerine kendisi için düşünen, kendisi için üreten bir beyin yaratmak o kadar zor ve imkansızdı. Kürt insanının ruhuna ve beynine yerleşmek için önce Kürde ait bir ruh ve beyin olması gerekirdi. Dikkat edilirse Başkan APO, “bir Kürdü çözümlemek bir insanı yaratmaktan daha zordur” demektir. Yani böyle tanınmaz, kendisi olmaktan çıkmış bir halkın ruhuna ve beynine yerleşmek için önce bir ruh, bir beyin olmalıydı. Dolayısıyla burada işe nereden başlanmalı noktası oldukça önemliydi. İşte PKK'nin ilk adımı, Başkan APO'nun ilk sözleri kesinlikle ve her şeyden önce Kürdü tanıma ve çözümlemeye yönelikti. Bugünkü sonuçlarıyla değerlendirdiğimizde artık PKK halkımızın ruhu, beyni, kılcal damarları olmuştur. Bu tarihin en büyük zaferini kazanmanın, insanlığın kurtuluşunun adı olmaktadır.

– M. Can Yüce: Kürdün dirilişi, Kürdün uyanışı, ulusal kimliğine ve geleceğine sahip çıkmaya başlaması, Başkan APO ve PKK ile başlar. Kürt halkı, PKK ile birlikte kendine geldi, PKK'yle birlikte insan yerine konuldu, PKK'yle birlikte asırlık uyuşukluğundan, kirinden-pasından arınmaya başladı.

Elbette, PKK bu halkın bağrından doğdu. Başkan APO, Kürt halkını en şiddetli eleştirilere tabi tutarken, aynı zamanda onun derinliklerindeki yaratıcı yeteneklerine, çok derinlerde duran potansiyel güç ve enerjisine güvendi, buna dayandı ve bunu bağımsızlık anlayışının güvencesi saydı. Şiddetli eleştirinin altında engin bir halk sevgisi vardır. Böyle bir iç içelik söz konusu. Ancak, burada Başkan APO'nun, onun öncülüğündeki PKK'nin yaratıcı, ayağa kaldırıcı ve yürütücü düşüncesi ve eylemini gözardı etmemek gerekiyor.

Dünyada kendi halkının kaderini bu kadar etkileyen, tarihsel, toplumsal ve kültürel yaşamına bu kadar derinlemesine giren başka bir hareket, parti ve önderlik var mıdır? Hayır, sanmıyoruz!

Yeni Kürdün ulusal bilinci, ulusal duyguları ve ruhu, bu mücadele içinde şekilleniyor. Kürt halkı, PKK ile uluslaşıyor. PKK ile dirilen, onunla tarih boyunca yitirdiklerini kazanan Kürt halkı, geleceğini de PKK'de, onun zaferinde görüyor. En yiğit ve cesur, fedakar, bilinçli evlatlarını PKK'ye veren halkımız, PKK'yi kendi yaşam umudu, her şeyi olarak görüyor. Bundan dolayı halkımız kendisinin PKK'nin bir parçası olduğunu, tek varlık nedeninin ona hizmet etmek olduğunu biliyor. PKK Kürt halkının tarihsel düellosunun çekilmiş kılıcıdır, her türlü karanlığa yönelen ışığıdır, özgürlüğe yürümenin keskin kararlılığı ve iradesidir!

PKK, salt bir sosyalist ve ulusal kurtuluş örgütü olarak düşünülmemeli. PKK halktır, Kürt halkının ezici çoğunluğunun somutlaşan özlemidir. Bu nedenle her yurtsevere “nesin, kimsin” diye sorduğunuzda, gururla “PKK'liyim” yanıtını alırsınız. Kendine gelen, ulusal kimliğine sahip çıkan her Kürdün kendini PKK'li olarak tanımlaması, PKK ile yurtseverleşme ve uluslaşma arasındaki şaşmaz ilişkiyi çok iyi ve net ortaya koyuyor.

Bu kadar zulme, soykırıma ve yakıp-yıkmaya rağmen, Kürt halkının ısrarla ve inatla PKK ile yürümesinin bir hikmeti olmalıdır. Bu, Kürt halkının PKK ile ancak var olabileceğini, ancak onunla yaşayabileceğini görmesi, duyması ve kavramasıdır.

Halkımız şunu çok iyi biliyor: Yenilgiye uğramış bir PKK, defteri tümden dürülmüş, kılıçtan geçirilmiş, mezara gömülmüş Kürt halkı demektir. Böyle bir yenilgi son yenilgi olacaktır. Bu nedenle inatla, kadrolarının işlediği hatalara, yetmezliklere rağmen PKK'nin ipini bırakmıyor, özgürlüğe koşuyor.

17 yılı geride bırakırken Başkan APO'yu ne kadar kavrayabildik?

Başkan APO'nun çalışkan öğrencileri olalım

– M. Can Yüce: Başkan APO'nun en yakın çalışma ve mücadele arkadaşları, yoldaşları olarak önderlik gerçeğini eksiksiz, tam kavradığımızı, özümsediğimizi ve uygulayabildiğimizi söylemek mümkün değildir. Bunun, bizim, militanın, taktik önderliğin, öncü yapının en temel sorunu olduğunu vurgulamamız gerekiyor. Başarı veya başarısızlığın düğümlendiği temel nokta da burası oluyor. Önderlik çizgisine, tarzına ve temposuna azıcık yaklaşmanın bile nasıl başarıların kapılarını araladığını; tersi durumun ise, nasıl yenilgi ve başarısızlıklara yol açtığını bunca yıllık pratiğimizden biliyoruz. Pratikte sayısız kez doğrulanmıştır ki, kazandıran, büyüten, zafere taşıyan çizgi ve tarz, önderlik çizgisi ve tarzıdır. Dolayısıyla iddiamıza sadık olmanın, rolümüzü ona yakışır tarzda yerine getirmenin yolu, önderlik gerçeğini özümsemekten, kişilikleri önderlik çizgisiyle yeniden yapılandırmaktan, onun tarzına yaklaşmaktan geçiyor. Bunun dışındaki yolların kötü kaybettirdiğini çok iyi biliyoruz. Bu anlamda öncelikle Başkan APO'nun çalışkan birer öğrencisi olabilmeliyiz. Çalışkan birer öğrencisi olmadan, izleyicisi ve hele gerçek yoldaşı olabilmek çok güçtür.

İtiraf etmeliyiz ki, önderlik gerçeğini ve çizgisini yeterince algılayıp özümseyemedik. Ona ayak uydurabilseydik, birazcık temposuna yaklaşabilseydik, bu çapta taktik önderler, militan uygulayıcılar olabilseydik, bugün, Kürdistan devrimi çok daha ileri boyutlarda olacaktı. Bunda kuşku yok. Deyim yerindeyse sorun, vücudun, bütün diğer organların beynin emirlerine, uyarılarına istenilen düzeyde yanıt verebilmesidir. Bunun yakalandığı an, aynı zamanda büyük başarıların da yakalandığı andır!

Aslında bu sözlerimizde fazla bir yenilik yok. Yıllardır tekrarlanıyor. Sayısız özeleştirel değerlendirmelerde kabul ediyor ve aşacağımızı belirtiyoruz. Sorun burada bir gerçekliğin söz düzeyinde kabul edilip edilmemesi değildir. Sorun pratik uygulama ve bunun gerektirdiği iradi yüklenmedir. Bu yön üzerinde yoğunlaşmamız gerekiyor.

Söz düzeyinde militanın temel sorunu konuluyor. Ancak uygulamada yaşanan yetmezlik ve yanılgılar tek biçimde değildir. Önderliğe yüzeysel, duygusal, öykünmeci, hesaplı yaklaşım gibi yetersiz ve sapmalı durumlar da az değildir. Elbette bunların zararları, verdikleri kayıplar çok ciddi boyutlardadır.

Cesede ruh ve can veren bir hareketin, dönüştürücü ve devrimci özelliklerinin, yine militanları tarafından yeterince özümsenmemesi büyük bir paradokstur. Bütünlüklü gelişme yerine, parçalı bir gelişme yaşanıyor. Eskide, alışkanlıklarda ısrar etmek, kötü bir tutuculuktur. Bu tutuculuk günümüzün en devrimci ve dönüştürücü, dinamik hareketi içinde yaşanabiliyor. Bu, kişiliklerdeki düzenin gücünü ve etkisini gösteriyor. Düzen, Kürt bireyine o kadar derinlemesine işlemiştir ki, çağımızın en büyük devrimci hareketlerinden biri karşısında direnç noktaları oluşturabiliyor. Alışkanlıkların gücü, değişim ve dönüşümün, yenilenmenin önünde en büyük engel olarak duruyor.

Parçalı, paradoksal gelişme, kendi içinde yenilgi ve yenilmez öğeleri birlikte taşıyor. Eskide ısrar, alışkanlıkların büyüsü ve gücü, tutuculuk; yenilgiye zemin sunarken, önderlik gerçeğini özümseme ise yenilmez ve kazandıran devrimciliğin temeli oluyor.

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: Başkan APO'yu ne kadar kavradığımızın temel ölçütü, yeni yaşama ne kadar geldiğimiz, partiyi ne kadar temsil ettiğimiz, düşmana karşı her düzeyde ne kadar başarılı olduğumuz ve sonuç aldığımızdır. Başkan APO'nun çarpıcı özellikleri var, bunları teorik olarak biliyoruz. Ancak pratikte yürek olarak, beyin olarak, ruhsal ve ahlaki olarak bunu ne ölçüde yaşadığımız ve temsil ettiğimiz önemlidir. Başkan'ı kavramak lafla olmuyor. Bunu böyle anlayanlarımızın nasıl çarpıldığı görülmektedir. Başkan'ı anlamak, onu yaşamak ve temsil etmektir. Düşünce adamı olduğu kadar eylem adamı olmaktır. Taktiğe hakim olmak, anın devrimciliğinin başarmak, yüceltme ve yaratmada sınır tanımamaktır. Ahlak ve terbiye ölçülerini yakalamaktır. Düşman bile saflarımıza hitap ederken, **"Bir dakika olsun Aposuz düşünün gerçekleri anlarsınız"** demektedir. Bu çok önemlidir. Başkan'ı bir dakika bile yaşamamak kesinlikle kaybetmektir, Başkan'ı yaşamak ise kesinlikle kazanmak demektir.

Başkan APO'ya sadece **"ölümüne bağlıyız"** demekle de Başkan'ı kavramış olmuyoruz. Bu, Başkan'ın iyi birer militanı olmaya yetmiyor. Başkan APO bu konuda **"dürüst aptallar"** belirlemesini yapmaktadır. Yani dürüst olduğumuz kadar, aptallıktan da kurtulmak gerekiyor. Dürüst olduğumuz kadar yeterli ve tam olmak da gerekiyor. Yoksa duygular ve niyetler kendi başına savaşın acımasız gerçekliği karşısında fazla bir şeyi ifade etmiyor, bunları her gün yaşıyor ve görüyoruz. Ne zaman kendimizi tam üretir, tam parti terbiyesine kavuşturur, parti çizgisinin ruhuna uygun sağlam bir pratik sergiler, çizginin yaratıcı ve sonuç alıcı özelliğinin şaşmaz ve yenilmez biçimde doğru temsilini yapar, değerlere doğru yaklaşır ve amansız biçimde doğrularda inat ederek partiyi sürekli her şeyin üstünde tutup komple bir PKK'lileşmeye ulaşırsak, ancak o zaman Başkan'ı kavrayabildik diyebiliriz. Kısacası kavradığımız ve temsilini yaptığımız ölçüde Başkan'ı kavradık deme hakkına sahibiz. Bundan fazlasını sanmıyoruz hiçbir arkadaş ne hak ettiğini söyleyebilir, ne de doğrudur. Dağ ve zindan şehitlerimiz var, halktan binlerce şehidimiz var. Şahadet, ölümlerde özgür yaşamı diriltmekse, o halde Başkan'ı en iyi kavradım deme hakkı şehitlerindir. Biz yaşayanlar, mücadele içinde olanlar, yaptığımız, ürettiğimiz, temsil ettiğimiz kadar Başkan'ı kavradık diyebiliriz. Başkan'ı kavramak sonsuzluktur. Yani sürekli çaba, yenilenme gerektirir.

Karşı-devrimin tüm çabalarına rağmen PKK'yi yenilmez kılan gerçeklik nasıl ortaya çıkmıştır?

Ruhu, duyguları, ahlakı düzenle barışık olanlar PKK'lileşemez

– M. Can Yüce: PKK'yi yenilmez kılan gerçeklik, önderliğin kişiliğinde ete-kemiğe bürünen ve onda en yetkin temsilini bulan parti yaşam tarzı ve temposudur. Bu, öyle bir yaşam tarzıdır ki, öyle bir tempodur ki düşmanın ona yetişmesi mümkün değildir. Kazanılan ve kaybedilen yer de burası oluyor. Parti yaşam tarzının aşındığı, düzen öğelerinin, özelliklerinin egemen olduğu alanlarda çok yönlü yenilgilerin uç verdiğini, sonuçta tasfiyenin yaşandığını görüyoruz. Fakat öte yandan parti yaşam tarzının yakalandığı ve doruklarda seyrettiği alanlarda ise başarıdan başarıya koşulduğuna tanık oluyoruz. Yaşam tarzı, devrimci kişiliğin en temel öğesi, belirleyicisi ve göstergesidir. Yaşam tarzı, nasıl bir kişilik sorusunun da yanıtı oluyor.

Geliştirilmeye, tüm yapımıza yedirilmeye ve egemen kılınmaya çalışılan yaşam tarzı, düzenin

> "Apocu yaşam tarzı, yenilmez devrimci kişiliğin esasını oluşturuyor. Düzen kuşatmasını aşmayan, kendisindeki düzeni yenilgiye uğratmayan, yepyeni ve tamamen özgür bir yaşam tutturamayan birisi, devrimci gibi düşünemez, duyamaz ve mücadele edemez!"

ve ona ait bütün ilişki, alışkanlık ve duyguların reddi üzerine kuruludur! Sadece eskinin, düzenin radikal bir reddini içermiyor, aynı zamanda özgürlük, parti değerleri ve geleceğin bütün güzelliklerinin bugünden kuruluşunu ve gerçekleşmesini de kapsıyor. Burada var olanla yetinme, durağanlık, hareketsizlik yoktur. Değişim ve dönüşümde süreklilik, yaşam ve kişilik düzleminde sürekli derinleşen bir savaşım, çözümleme ve sorgulama bütün bunları savaş gerçeği bağlamında gerçekleştirme devrimci kişilik ve yaşam tarzının dinamikleridir. Halk arasında **"akan su kir tutmaz"** diye bir söz var. Çok doğru. Devrimci kişilik ve yaşam tarzı da sürekli özgürlüğe, güzelliğe, yeni erdemlere akmalı, bunu bir varlık nedeni saymalıdır. Bu, hem arınmanın ve güzelleşmenin, hem de düşmanın ulaşamayacağı doruklarda seyretmenin temel dinamiği oluyor!

Dikkat edilirse, Başkan APO'nun en büyük çalışması yeni insanı, özgür ve güzel insanı, yani parti militanını yaratmaktır. Bitmez tükenmez çabalarının odağında ve hedefinde bu var. Kürdü savaşın ateşinde yıkamak, savaşımın közünde tava getirmek ve Apocu potada eriterek biçimlendirmek, literatürümüzdeki tanımıyla "militan çözümleme", neden önderlik çalışmasının odağını oluşturuyor? Neden bu konuda son derece ikircıksiz, tavizsiz ve ilkelidir? Neden bu kadar ısrarlı ve döne döne bütün enerjisini bu konuya veriyor? Bu sorunun yanıtı çok açıktır: Başarının, yenilmezliğin, zafer kazanmanın yolu buradan geçiyor da ondan! Hasım tarafın ulaşamayacağı, yetişemeyeceği doruk burasıdır da ondan! Aynı şekilde eski Kürdün eskideki inadı da bu noktada düğümleniyor. Dolayısıyla amansız bir savaşım zorunlu oluyor. Bu savaş alanı kazanılmadan başka alanlarda savaş kazanmak mümkün olamıyor!

Apocu yaşam tarzı, yenilmez devrimci kişiliğin esasını oluşturuyor. Bunun nedeni çok basittir: Düzen kuşatmasını aşmayan, kendisindeki düzeni yenilgiye uğratmayan, yepyeni ve tamamen özgür bir yaşam tutturamayan birisi, devrimci gibi düşünemez, duyamaz ve mücadele edemez!

Türkiye solunun bir türlü yenilgili konumdan çıkamayışının en temel nedeni, kendi yaşamındaki ve kişiliğindeki düzeni devrimci tarzda aşamaması ve bunu bir kişilik özelliği haline getirememesidir. Yaşamı, ruhu, duyguları, ilişkileri, alışkanlıkları, ahlakı düzenle barışık olanların, düzen karşısında başarı kazanmaları mümkün değildir. Devrimci iradenin kırıldığı veya çelikleştiği alan, yine en geniş anlamda yaşam tarzının kendisi oluyor.

Kişilik mücadelesi, geleceği bugünden kişiliklerde yaratma, mücadele pratiği içinde kanla yaratılan değerler ve yeni ahlakla yeni bir yaşam kurma, işte bunlar PKK'yi, ulusal kurtuluş mücadelesini yenilmez kılıyor. Bu, salt pratik zorunluluklardan, savaş gerçekliğinin ihtiyaçlarından kaynaklanmıyor. Bununla birlikte bu, Apocu özgürlük anlayışının ve sosyalizm projesinin savaş koşullarına, Kürdün gerçekliğine uygulanmasıdır.

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: PKK'nin ne kadar dönüştürücü ve yenilmez bir hareket olduğu hâlâ ne bizler tarafından, ne düşman, ne de dışımızdaki diğer güçler ve kişiler tarafından yeterince anlaşılmış ve kavranmıştır. PKK'nin dönüştürücü özelliğini yeterince kavramış olsaydık, PKK'nin bu özelliğini her şeyden önce kendi kişiliğimizde yaşatır, uygular ve temsil ederdik. Oysa görüyoruz ki, PKK ölü bir halkı önce var etti, sonra dönüştürdü ve şimdi de kurtuluşa götürmektedir. Bizler ise hâlâ bin yılların geri alışkanlıklarından, sömürgeci kültür ve özelliklerinden kendimizi bir türlü arındıramıyoruz. Aslında PKK şimdiye kadar görülmemiş bir harekettir. Kimsenin başaramadığını başarıyor. Sadece PKK'nin dönüştürücü özelliği de değil, PKK'yi ne kadar doğru tanımladığımız da burada ortaya çıkıyor. Başkan APO, PKK'yi tanımlarken "İşte şöyle siyasi program, şöyle siyasi örgütlenmesi, şöyle eylemleri olan bir oluşum, partidir biçimindeki tanımlama çok dar olduğundan, PKK için bunu kabul etmiyorum. Kısacası PKK coğrafyadır, insanlık tarihidir, dağ zirvesidir, gökteki yıldızlardır. Yani PKK tümüyle bir yaşam biçimi olarak görülmek durumundadır" demektedir.

Başkan APO son dönem çözümlemelerinde "erken iktidar hastalığı"ndan bahsetmektedir. Bu konuda neler belirtebilirsiniz?

Erken iktidar hastalığı lanetlidir, münafıklıktır

– M. Can Yüce: Evet, bu bir "orta sınıf hastalığı" oluyor. Biliniyor; 1990'dan bu yana mücadelenin olanakları alabildiğine gelişti. Hem maddi, hem siyasal, hem de moral açıdan. Kürt halkı kendi içinde ikili iktidar sürecini yaşadı. Partinin otoritesi, saygınlığı ve iktidar gücü fiili olarak hatırı sayılır bir düzeye sıçradı. Bu önemli iktidar ve güç olanaklarının oluştuğu böyle bir dönemde ne yapılmalıydı? Mevcut olanaklar üzerine konup kişisel tasarruf için mi kullanılmalıydı, yoksa halk iktidarlaşması ve ordulaşması için bir basamak mı yapılmalıydı? Hiç kuşkusuz, partinin yanıtı çok açıktır. Fakat pratikte parti dışı ve karşıtı bir eğilimin, tavrın yer yer etkili olduğunu ve partinin iktidar olanaklarına el koyduğunu görüyoruz.

Kabul etmeliyiz ki, 1990'lar, aynı zamanda partinin Kürt halkının ezici çoğunluğunu etkilediği ve sürüklediği yıllardır. Bu yıllarda on binlerce orta sınıf öğesi mücadele saflarına aktı. Bunlar, sınıf özellikleri, alışkanlıkları, tavırları ve gelecek tasarılarıyla birlikte geldiler. Orta sınıfın bir özelliği, kendi başına ve kendi adına ayakta durabilme, siyaset yapabilme güç ve yeteneğine sahip olamamasıdır. Dolayısıyla parti adını ve gücünü kendine kalkan yapacak; giderek onun içini boşaltarak kendi partisi haline getirecekti. Yani **"orta sınıf partisi."**

> "Başkan APO'ya sadece 'ölümüne bağlıyız' demekle de Başkan'ı kavramış olmuyoruz, Başkan'ın iyi birer militanı olmaya yetmiyor. Başkan APO bu konuda 'dürüst aptallar' belirlemesini yapmaktadır. Yani dürüst olduğumuz kadar, aptallıktan da kurtulmak gerekiyor. Dürüst olduğumuz kadar yeterli ve tam olmak da gerekiyor. Yoksa duygular ve niyetler kendi başına savaşın acımasız gerçekliği karşısında fazla bir şeyi ifade etmiyor."

Bu olasılık hangi durum ve koşullarda gerçekleşebilir? Hiç kuşku yok, parti öncülüğünün zayıfladığı, ortamın bulanıklaştığı, parti yaşam tarzının aşındığı durum ve koşullarda. Dolayısıyla "orta sınıf partisi"nin ilk planda bu değerlere saldıracağı ve bunları kendisi için bir engel olmaktan çıkaracağı kesindir.

"Erken iktidar hastalığı", henüz gerçek ve tam anlamda iktidar olamadan, devlet kurumlaşmasını yaratamadan, ortaya çıkan maddi, siyasal ve moral iktidar olanaklarına el koyup saltanat sürme sevdası ve yüzsüzlüğüdür. Başka bir deyişle binlerce şehit kanıyla, milyonların emeği ve acısıyla yaratılan değerleri gaspetme, hırsızlama saygısızlığıdır! Erken iktidar hastaları, iktidar mücadelesinin sertleştiği, bu koşullarda, bir yandan bireysel, ailesel veya sınıfsal çıkarlarını düşünerek mücadeleye, iktidar yürüyüşüne yan çizerler; ama öte yandan da devrimin nimetlerinden vazgeçmek istemezler, üzerine oturma hesaplarını hayata geçirirler.

Hemen belirtelim ki, bu hastalık, yetmez devrimcilikten, partileşmeyen militandan, berraklaşmayan parti ortamından güç alıyor. Yoksa aydınlık, öncünün bütün kuralları, disiplini ve ölçüsüyle egemen olduğu, tertemiz ve apak ortamlarda gaspçılar, hırsızlar, **"erken iktidar hastaları"** gelişme ortamı bulabilirler mi?

Parti yetkisini gaspederek parti olanakları üzerinde paşalık yapanlar, hem partiyi iktidar yürüyüşünden alıkoyuyor, hem de var olan imkan ve değerleri tasfiye ediyorlar. Ve o alanda mücadeleye onulmaz darbeler vuruyor. Bir daha o alanda yeniden gelişmek, eski konuma gelmek büyük emekleri, çabaları ve fedakarlıkları gerektiriyor.

Böyle bir hastalık başka ülke devrimlerinin başına bu düzeyde gelmiş midir? Sanmıyoruz. Bizde hem gafiller, realiği aşmakta zorlanan kişilikler boldur, hem de **"orta sınıf öğeleri"** alabildiğine dejenere olmuştur. Gözünü ileriye dikmez, ufuksuzdur, bir gözü hep düzendedir; ancak fırsat bu fırsat deyip devrimin olanaklarını gaspetmeyi de ihmal etmez.

Devrimciler akıllı insanlardır. Kendimizi Kürdistan devrim yasalarına göre donatmak, güçlendirmek, akıllanmak ve uyanık olmak zorundayız. Gaflet ve realık kültürü, aşiret alışkanlıkları olmazsa, hırsızlar ve asalaklar yaşam olanağı bulabilirler mi? Öyleyse her şeyden önce parti öncülüğünü ve parti çizgisini vatana ve mücadele alanlarına egemen kılmak, parti saflarında sınıf mücadelesini çok kararlı, ödünsüz ve yaratıcı bir tarzda yürütmek, bunu sürekli yapmak; hırsızların, gaspçıların, **"erken iktidar hastalarının"** önüne geçmenin temel ve vazgeçilmez koşullarıdır.

İçinden geçmekte olduğumuz dönem, iktidar mücadelesinin yaşamın her alanında en çok yoğunlaştığı, sertleştiği ve keskinleştiği bir dönemdir. Böyle bir süreçte kişiliklerin netleşmesi ve bu çetin mücadeleyi göğüsleyecek bir nitelik kazanması şarttır. O nedenle iktidar hedefini, ufkunu ve anlayışını bulanıklaştıran, erken iktidar hastalığına yakalanmasına neden olan orta sınıf partisine karşı tavır almak bir zorunluluktur.

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: Bizde bu hastalığın örnekleri dağda, zindanda ve diğer mücadele alanlarında birçok kere görülmüştür. Partiye katılmadan önce sıradan iki kişiyi bile bir araya getiremeyen, hiç kimseye söz dinletme gücünde olmayan, ailesini dahi yönetemeyen bazı tipler, parti

ortamındaki zenginlikleri, değerleri ve özgürlükleri görünce adeta geçmişten intikam alırcasına, hem de gözükaraca partiye saldırmaktadır. Bu hastalık saflarımızda en çok yaşanan bir hastalıktır diyebiliriz. Başkan APO, erken iktidar hastalığı için, lanetlidir, münafıklıktır diye bahsetmektedir. Önemli olan bu tehlikeli hastalığa zemin sunmamaktır. Zemin sunulduğu anda her şey biter. Kolaycı, bürokrasi ve hak etmediği halde iktidar olma gibi parti ve sınıf dışı eğilimlere karşı parti içi eğitimi geliştirmek, kurallı devrimciliği esas alarak bunlara yaşam şansı bırakmamak gerekir. Dönemin en önemli ve acil görevlerinden biri de budur.

Aradan 17 yıl geçti. İlk dönemlerdeki militan, önder arkadaşların yoldaşlık ilişkilerine, devrime, partiye ve değerlere yaklaşımından nasıl sonuçlar çıkarılabilir?

APO'cu yoldaşlığı kutsal bildik ve öyle yaşadık

– M. Can Yüce: İlk dönem yoldaşlık ilişkilerinin, kendine özgü koşulları vardı. Onlar, çok değerli ve yüreklerimizin derinliklerinde yer etmiş tatlı bir anı olarak kalıyorlar. Bugün de güç vermeye devam ediyorlar. Elbette bir süreklilik var. Süreç içinde ilk dönem ruhunun ideolojik, politik ve pratik olarak altı dolduruluyor, daha bir yerli yerine oturtuluyor. Ancak ilk dönemin romantizminin, coşkulu tutkunluğunun kendine göre bir havası ve tadı vardı. Bu tadın ayrıcalığı hâlâ çok taze ve canlı duruyor.

İlk dönem yoldaşlık duyguları ve bağları, çok saf, temiz, katışıksız, çıkarsız ve tutkuluydu. Tutkunca ve ölümüne bir bağlılıktan söz etmeliyiz. Son derece iddialı, kendine güvenen, inançlı, gözüpek, fedakar ve gözünü budaktan esirgemeyen bir avuç insanın böyle bir ruhla birbiriyle kenetlenmeleri kadar doğal bir şey olabilir mi? Belki koruma ve savunma refleksi de bunda önemli bir etkendir. Onların en büyük silahları, açığa çıkardığı birkaç doğru, devrim inançları ile devrimci romantizmleriydi.

Sıkı sıkıya kenetlenmiş, ölümüne birbirine bağlı, istisnasız her şeylerini birbirleri için vermeye hazır bu grubun, Apocuların, yoldaşlık duyguları ve bağları henüz politikaya bulaşmamıştı, ya da çok az bulaşmıştı. Belki duygusal boyutu öndeydi, denilebilir. Ya da **"ideolojik"**ti. Vurgulamalıyız ki, çocukça bir dürüstlük vardı. Hile, aldatma, ayak kaydırma, yoldaşlarının omuzuna basma, bütün bu **"politika gerçekleri"** akıldan, hayalden dahi geçirilmiyordu. Bu doğaldı, o günün ruhu buydu; öyle olmak zorundaydı ve zorlamasız, dayatmasız oluşan bir ruhtu. Bu, Apocu ruhtu.

Bozulmamış, katışıksız, saf ve çocukça bir güven ve bağlılık vardı. Daha sonraki süreçlerde bunun altının doldurulması, politik gerçekler ve politikanın yasalarıyla tamamlanması, temellendirilmesi gerekiyordu. Bunu başarmak, öyle kolay olmadı. Hayatın katı gerçekleri kendisini daha çarpıcı dayatınca, politikleşme yeterince başarılmamışsa, yani "ideolojik" kalınmışsa, bu kez, hayal kırıklıklar yaşandı. "Nasıl olur; beklemiyordum" diye hayıflandığımız az olmamıştır. Ancak bu, çocukça saflığın, dürüstlüğün ve coşkunluğun terk edilmesi anlamına gelmiyor. Çocukça dürüstlük ve saflık ile politikliği, yani politikada büyümeyi birleştirmek şarttır. Başkan APO, bunun en iyisini ve en yetkinini yapıyor.

Belki biraz "yaşlandık", ama devrimci romantizmden, Apocu coşkunluğumuzdan bir şey kaybetmedik. Sonraki kuşaklarda eksik olan devrimci romantizmdir. Fiziki olarak gençtirler, ne var ki yürekleri, dışa yansıyan davranışları yaşlıları andırıyor gibi. Bu sözlerimiz, bir **"kuşaklar arası çatışma"** olarak algılanmamalı ya da nostaljik bir değinme de değil. Hayır! 12 Eylül, gençliğin gençliğini çaldı. Gençlik ruhunu, atılganlığını, gözüpekliğini, sınırsız hayallerini ellerinden aldı, onları alabildiğine "gerçekçi" yaptı! Yani bireyci, tüketim kültürünün tutsağı yaptı.

Açık ki, sorumluluk duygusu Apoculuğun en büyük erdemi ve mücadele dinamiğidir. İlk dönem Apocularında bu çok daha önde ve önemlidir. O dönemde bağlayıcı ve emredici politik-örgütsel kurallar, yaptırımlar yok ya da düşünce düzeyinde belirsiz bir şekilde var. Ama alınan görevler, üstlenilen işler büyük bir coşkuyla ve fedakarlıkla yapılıyor. İşte bu hareketliliği, grup disiplinini sağlayan, inanç ve bağlılığın koşulladığı sorumluluk duygusudur. Evet ortada bir ruh vardı, bu elle tutulur somutluluktaydı, bunu solumak ve bundan büyük bir tad almak grup döneminin en ayırıcı yanıydı.

Değerlere bağlılık konusunda da bir iki söz söylenebilir. Değerlerin nasıl büyük bir çaba, emek, fedakarlık ve binbir olanaksızlık içinde yaratıldığı biliniyor, pratikte yaşanılıyordu. Dolayısıyla adeta iğne ucuyla kuyu kazar gibi yaratılan değerlerin üzerine titreniyordu. Emeğin kutsallığı ilkesi, değerlere yaklaşımın özünü oluşturuyordu. Bu, kitabi bir bilgi değil, hayatın içinden çıkarılan bir gerçekti. Ama şimdi 20 yılı aşan bir mücadelenin yarattığı olanaklar, değerler ve mevziler var. Sonradan saflara gelenlerin bazıları, bunları önünde hazır buluyor, hangi emek ve kan bedeli ile yaratıldığını düşünmeden değerlere hoyratça yaklaşmakta sakınca görmüyorlar. Dolayısıyla partileşmenin, aynı zamanda parti tarihini özümsemekten geçtiğini bir kez daha hatırlatmak isteriz.

Bütün bu safça bağlılık ve büyük sorumluluğun, grup ruhunun Başkan'ın kişiliğinde ve onun etrafında ete-kemiğe büründüğünü genişçe açmamıza gerek yok.

Kısacası Apocu ruhu, devrimci romantizm ile politik ihtiyatlılık ve devrimde sürekliliğin sentezi olarak tanımlıyoruz. Sınırsız ve tutkunca bağlılık, güven, saygı ve sevgi, özcesi Apocu yoldaşlığı kutsal bildik ve öyle yaşadık. Belki bizim yaşadığımız bu duygudaşlık, politik olarak fazla gelişmemişti, içi yeterince dolu değildi. Ama çok saf, temiz, duru ve çıkarsızdı.

Partimizin 17. kuruluş yılını tamamlayıp 18. yılına girerken dönemin militan görevleri neler olabilir?

Zor olanı başarıldı, şimdi final sahnesi

– M. Can Yüce: Özel savaş, yakın geleceği final aşaması olarak düşünüyor, planlama ve hazırlıklarını buna göre yapıyor. İnkar ve imha siyasetine bütün güç ve olanaklarıyla, geliştirecekleri iç ve dış ittifaklarla yüklenecekler ve sonuç almaya çalışacaklardır.

Bilinir, iktidar savaşlarının finaline yaklaşıldıkça mücadele görülmemiş boyutlarda şiddetlenir. Gerçi devrim henüz topyekün saldırı aşamasında değil, ama yakın gelecekte Kuzey ve Güney'in belli bölgelerini parça parça kazanmak ve özgürleştirmek olacaktır. Bunun aynı zamanda halk iktidarlaşmasını adım adım ve her düzeyde kurumlaştırmak olduğunu vurgulamak durumundayız.

Evet henüz finali oynamadık, ama bugüne kadar başarılanlar birer devrim niteliğinde ve kapsamındadır. Bu anlamda bizdeki ulusal kurtuluş devrimini, bir dizi devrimin toplamı olarak değerlendirmek daha doğrudur. Bunda abartı yok. Bu, ülke ve halk gerçekliğimizin özgün yapısından kaynaklanıyor. Bu özgünlüğü kavramayanlar, başka ülke devrimlerine bakarak bizi değerlendirmeye çalışıyorlar ama hep yanılgılı sonuçlara varıyorlar.

Zor olanı başarıldı. Geriye final sahnesini oynamak kalıyor. Final sahnesi ve nihai zafer kaçınılmazdır. Yaşanan devrimci gelişmelerin doruklandırılması, kalıcılaştırılması, kurumlaştırılarak güvence altına alınması açısından zorunludur!

Bütün bu anlatılanlar sonucu 18. yıla girerken dönemin militan görevlerinin ne olduğu sorusunun yanıtı da kendiliğinden ortaya çıkıyor. Dönem, ülke topraklarını parça parça özgürleştirme, kurtarma, halk iktidarlaşmasını her düzeyde inşa etme, bunu en üst düzeyde meclis, devrim hükümeti ve ulusal kongre ile taçlandırmaktır. Bunun için halk ordulaşması ve hareketli savaşı temel alan halk savaşına yüklenmek; diplomasi cephesine gerekli önemi vermek gibi acil görevlerin kendini dayattığı bir dönemdir.

Dolayısıyla dönemin militanı, herhangi bir militanı olamaz. O iktidarlaşmanın, halk savaşçılığının, ordu ve iktidar kuruculuğunun, devrimci diplomasinin fırtınalı, vurduğunu koparan, attığı her adımda ses getiren militanı olmak durumundadır. İktidarlaşmanın militanı büyük düşünen, büyük duyan, kendini her düzeyde kurumlaştıran ve engin ufuklu kişiliktir. O, her şeyini, duygularını, düşüncelerini, ilişkilerini, yaşam ve çalışma tarzını bütünüyle tek bir şeye yöneltir ve odaklaştırır: Her yönüyle iktidarı fethetmek! İktidar olmak, hakim olmak, otorite olmak, yasa koyucu ve yasa yürütücü olmak demektir. Bizim iktidar militanı da öncelikle kendinde hakim olacak, otoriteyi kendinde kurumlaştıracak, yasa koyuculuğu ve yasa yürütücülüğünü kendinde başlatacak! Bu, büyük bir irade ve hedefe kesin yürüme kararlılığı demektir.

Kısacası dönem, her yönüyle, ideolojide, politikada, örgütte, savaşta, duyguda, düşüncede, ufukta, yaşam ve çalışma tarzında büyümeyi, yücelmeyi dayatıyor. Geleceği fetheden bir üslubu ve tempoyu emrediyor. Dünün militanlaşma düzeyi bugünü kurtaramaz. Bugünün militanı olmak gerekiyor!

18. yıla girerken zindan cephesinden yoldaşlar olarak vereceğiniz mesaj nedir?

Duvarları aşıp engin ufuklara, dağların doruklarına ulaşacağız

– M. Can Yüce: Zindanlar da mücadelenin önemli bir alanı, onbinleri bulan tutsak sayısı bu önemi biraz daha arttırıyor. Bu alanlarda kendine özgü ve çok çeşitli yöntemlerle kıyasıya bir mücadele yürütülüyor. Mücadele daha çok irade, sinir savaşı biçiminde sürüyor. Bir güne sığdırılan bir savaş değil, yıllara yaydırılan bir yıpratma savaşı söz konusu. Dolayısıyla sonuçları genellikle zamanla ortaya çıkan içten içe ve çok sinsice süren bir savaşla karşı karşıyayız. İster çıplak zor, işkence, katliamcı yöntemlerle olsun, ister daha "yumuşak" rehabilitasyon yöntemleriyle geliştirilsin, zindanlardaki mücadelenin özü iradeleri kırma, kişilikleri bozma ve böylece düzene asimile etmektir. Hiç kuşkusuz zindanları böyle algılamak, yıpratma savaşına karşı güçlü bir direnme savaşını geliştirmek ve yaşama hakim kılmak zorunludur. Böyle yapabildiğimiz ölçüde asgari militanlık görevleri yerine getirilebilir.

Tabii sorun "kendini koruma" ile bitmiyor. O zorunlu, ama yetmiyor. Bu noktada genel iktidarlaşma mücadelesiyle bütünleşmek, onun etkili bir parçası olabilmek, her düzeyde büyümeyi sağlamak zorunludur. Bu, dönemin dayattığı kaçınılmaz bir zorunluluk. Yani bizler de kendilerimizi ve duvarları aşıp engin ufuklara, dağların doruklarına ulaşmak durumundayız. Bunu öncelikle ruhta duymak ve yaşamak, iktidarlaşma, özgürleşme coşkunluğu ile dolup taşmak gerekiyor.

Mücadele tarihimizde zindanlar, bir dönem çok tarihi bir rol oynadı. Bu tarihi rolün öncü kahramanları, **Hayri**lerin, **Mazlum**ların, **Kemal**lerin önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz. Onların sadık birer öğrencisi ve izleyicisi olmaya çalışıyoruz.

Görevimizin bilincindeyiz; dönemi yakalama, 18. mücadele yılına daha büyük kararlılık ve coşkuyla yüklenme konusunda bütün yeteneklerimizi ayaklandıracağımızdan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Olanaklarımız belki sınırlı ama unutmayalım ki, çıplak yüreklerimiz var, Apocu ruhumuz var. Onlarla çok daha iyi savaşırız.

– Muzaffer Ayata-Sabri Ok: Onbine ulaşan bir savaşçı potansiyeli güç olarak esir tutulmaktayız. Savaşımızın geldiği aşamada uluslararası Cenevre Sözleşmesi'ne göre savaş esiri statüsünde tutulmamız gerekmektedir. Ancak TC'nin bilinen inkarcı tutum, haliyle zindan cephesine yansımaktadır. Her türlü baskı, işkence, özden boşaltma, teslim alma ve itirafçılaştırma politikaları yoğun biçimde sürmektedir. Özellikle Kürdistan'daki zindanlar üzerinde, başta Diyarbakır, Erzurum, Elazığ, Muş ve Batman olmak üzere buradalardaki zindanlara yönelik korkunç bir düşürme, rehabilitasyon yönelimleri geliştirilmektedir. Dışarıda kahraman ordumuz ARGK karşısında üst üste ölümcül darbeler alan sömürgeci-faşist rejim, tüm hışmıyla zindanlara yönelip, bu alanları birer ihanet yuvası haline getirmeyi amaçlamaktadır. Bir taraftan kaba işkence yöntemleriyle, diğer taraftan sinsi rehabilitasyon politikalarıyla sonuç almak istemektedir.

Zindan cephesindeki direnişler, görev ve sorumluluklar, hiçbir biçimde küçümsenemez. Ancak Başkan APO'nun da belirttiği gibi **"kedinin ağzındaki fare"** tanımlamasına tam da denk düşen bir gerçekliğimizin olduğu da açıktır. Bu temelde elbette kendimizi, alanın konumunu doğru değerlendirip çok güçlü biçimde yönelmek durumundayız. Partimizden aldığımız güç ve 14 Temmuz direniş şehitlerinin ruhuyla, partimize ve Başkanımıza, önderlik hattına bağlılığını gösteren tutuklu kitlemiz ve tüm yoldaşlar olarak, düşmanın her türlü özel savaş politikalarını boşa çıkaracağımıza, şehitlere ve zindan direniş geleneğimize sonuna kadar bağlı kalacağımıza dair sözümüzü, bu vesileyle bir kez daha yinelemek isteriz.

Sözlerimizi bitirirken, başta parti kurucusu Genel Başkanımıza, tüm yoldaşlara ve şehitlerimiz başta olmak üzere 17 yıl boyunca emeği geçen yoldaşlarımıza şükran ve bağlılık duygularımızla nice kuruluş yıldönümlerine diyoruz.

> "Başkan APO, Kürt halkını en şiddetli eleştirilere tabi tutarken, aynı zamanda onun derinliklerindeki yaratıcı yeteneklerine, çok derinlerde duran potansiyel güç ve enerjisine güvendi, buna dayandı, bunu bağımsızlık anlayışının güvencesi saydı."

> "Apocu coşkunluğumuzdan bir şey kaybetmedik. Sonraki kuşaklarda eksik olan devrimci romantizmdir. Fiziki olarak gençtirler, ne var ki, yürekleri, dışa yansıyan davranışları yaşlıları andırıyor gibi. Bu sözlerimiz, bir 'kuşaklar arası çatışma' olarak algılanmamalı ya da nostaljik bir değinme de değil. Hayır! 12 Eylül, gençliğin gençliğini çaldı. Gençlik ruhunu, atılganlığını, gözüpekliğini, sınırsız hayallerini ellerinden aldı."

O GÜN FİS'TE

ÖZGÜR KÜRDİSTAN TARİHİNİN TEMELLERİ ATILIYORDU

"17 yıl önce Fis köyünde bir avuç gözüpek ve geleceğe inançla yürüyen insan, acaba attıkları tarihi adımın farkında mıydılar? O gün tarihe düşülen notun, böyle ulusal, bölgesel ve uluslararası çapta depremsel etkiler yaratacak bir sürecin dönüm noktası olduğunu biliyorlar mıydı? Çoğu kişi, o gün gözlerden ırak yapılanın, sıradan bir toplantı olduğunu sanırdı. Ama öyle değildi. O gün Fis'te modern ve özgür Kürdistan tarihinin temelleri atılıyordu. Dönüş yoktu, gemiler yakılmıştı! O temellerin üzerinde yükselen yapı, çok görkemli ve heyecan vericidir; herkese parmak ısırtıyor!"

17 savaş yılı geride kaldı. Bir tarihi içine alan, yüzyılların çözümsüzlüklerine neşter vuran, Kürdün en büyük devriminin gerçekleştiği koca bir onyedi yıl! Genel anlamda 17 yıl, bir halkın tarihinde çok uzun değildir. O halkın bütün tarihsel sürecinde bu, sadece küçük bir nokta gibidir. Fakat Kürt halkı için bu 17 yıl, yeniden doğuş, diriliş ve ayağa kalkış yılları oluyor. Asırların çözüldüğü, asırlık kirin, pasın atıldığı en büyük devrim yılları...

Peki 17 yıl önce PKK kurulmasaydı, Kürdün tarihinde PKK hareketi olmasaydı, anılan bu yıllar, diriliş ve ayağa kalkış yılları olabilir miydi?

Bugün hemen hemen herkes, bir Kürt uyanışından, dirilişinden ve ayağa kalkışından, dahası dünya dengelerini sarsan bir ulusal kurtuluş hareketinden söz ediyor. Yine ortak bir kanıdır! Kürtler tarihlerinin en büyük devrimlerini yaşıyorlar. Yaşanan devrim sıradan birkaç değişiklikle, birkaç boyutla sınırlı bir devrim değil. Hayır, çok derin, kapsamlı ve çok yönlü bir devrimden söz ediyoruz. Toplumsal ilişkilerde, zihinsel, ahlaksal ve kültürel alanlarda yaşanan ve yüzyılların tozunu, toprağını, kalıntılarını önüne katan, Kürdü ateş banyosunda yıkayıp temizleyen, kendisine ruh, can ve kimlik kazandıran bir devrim... Ulus yapan, özgürlük ve kurtuluşun eşiğine getiren bir devrim.

Henüz vatan toprakları özgürlüğe kavuşturulmadı, her yönüyle özgür bir ulus yaratılamadı. Ülkenin çok boyutlu parçalanmışlığı da aşılabilmiş değil. Kürdistan halkının tarihinin en kapsamlı soykırım hareketiyle boğuştuğunu da çok iyi biliyoruz. Fakat bütün bunlara rağmen Kürtler ve Kürdistan, tarihinin en büyük altüst oluşlarını, devrimci uyanışı, uluslaşmayı, yeniden doğuşu ve yeniden kuruluşu yaşıyorlar.

Bu gerçekleri kimse reddetmiyor. İnkar ve red, başka bir noktada başlıyor. Kürtler'deki bu değişim ve dönüşüm nasıl oldu, kim ve hangi gücün öncü mücadelesiyle? İşte can alıcı soru, inkarcıların gün ışığına çıktığı platformun kendisi oluyor.

1970'li yılların başında Kürtler, çok ağır bir ulusal imha, pasifikasyon politikası altında hızlı bir yok oluşu, sinmişliği ve kaçışı yaşıyorlardı.

Beyni dağıtılmış, kendisi adına düşünce ve siyaset üretme olanakları ortadan kaldırılmış ve çağımızın en örgütsüz halkı durumuna getirilmişti. Örgütsüz, siyasetsiz, dağınık ve parçalanmış bir halk olmak, bir halk için felaketlerin en büyüğü değilse nedir?

Peki, bu noktada PKK'nin kuruluşu ve mücadelesi, Kürdün yaşamında ve tarihinde hangi rolü oynadı?

En başta PKK'nin kuruluşu, Kürdün başaşağı giden, ulusal yok oluşa doğru yol alan tarihine "dur deme" kararı ve iradesidir! Suskun, sindirilmiş ve kendinden kaçan bir halk gerçekliğinden, her yönüyle savaşan bir halk gerçekliğine yönelme iradesidir bu. Bu anlamda PKK'nin kuruluşu, Kürdün tarihinde bir dönüm noktası oluyor. Bu, karanlıkla aydınlığı, geceyle gündüzü birbirinden ayıran bir ayrım çizgisi gibidir!

İkincisi, tarih boyunca örgütsüz, önderliksiz bırakılan, siyasetsiz kalan, Kürdün bu uğursuz tarihine de son veriliyor. Kürt halkı öncü bir örgüte, çığır açacak bir önderliğe ve ulusal kurtuluş siyasetine sahip oldu. PKK'nin kuruluşu ve Kürdün tarihine damgasını vuruşu, sadece örgütsüzlüğe, önderliksizliğe ve siyasetsizliğe son vermiyor; aynı zamanda geleneksel ve Kürdün başına bela olan aşiretçi-feodal önderlikler dönemini de kapatıyor. Elbette ulaşılan önderlik ve siyasal çizgi, herhangi bir önderlik ve çizgi değil, çağın en devrimci çizgisi ve önderliğidir. Reel sosyalizmi aşan, yaratıcı ve olgun sosyalizmi temsil eden bir çizgi ve önderliktir. Dolayısıyla Kürtler PKK ile, sömürgeci ve çağdışı düzenleri yerle bir etmekle kalmıyorlar, özgür ve sosyalist geleceklerinin yollarını da bugünden döşemiş oluyorlar.

"Kürtler, en umutsuz koşullarda kendi külleri içinden doğdular! Bu görkemli doğum, bir tür mucize gibidir."

Üçüncüsü, PKK'nin kuruluşu, "başkası için savaşma" dönemini kapatma, kendisi için savaşma, kendi silahlı gücünü ortaya çıkarma, savaşan halk gerçekliğinin somut ifadesi oluyor.

Dördüncüsü, Kürdistan halkı PKK ile dağınıklığa, parçalanmışlığa ve tarihin nesnesi olmaya son verme kararlılığını da ortaya koymuş oluyor. Başkaları tarafından kölece yönetilmekten, siyasetin nesnesi olmaktan, tarihin ve siyasetin öznesi olmaya doğru yol almak; her düzeyde cephe ve siyasal ordulaşmasını geliştirerek devrimci iktidar organlarını her düzeyde kurmak, bu aşamaları Ulusal Kongre ile taçlandırmak. Bütün bunlar, Kürdün tarihinde binlerce yıllık rüyanın gerçekleşmesi değilse nedir?

Beşincisi, Kürdün zihninde, ahlakında, ruhunda, toplumsal ilişkilerinde, kendine ve dünyaya bakışında, aile ve kadına yaklaşımında yaşanan büyük altüst oluşlar; derinleşen büyük demokratik toplumsal devrim, kültür devrimi, kuşkusuz bütün bunlar, PKK'nin tartışmasız eserleridir.

Kürtler, en umutsuz koşullarda kendi külleri içinden doğdular! Bu görkemli doğum, bir tür mucize gibidir.

Peki, bu mucizevi gerçeklik nasıl ortaya çıktı, nasıl yaşandı? Kim çıkardı, hangi güç ve hangi bitmez tükenmez mücadeleyle, hangi bedellerle? Bu sorulara doğru yanıt verilmeden, başka bir deyişle Kürdistan devrim tarihine doğru yaklaşılmadan, her şey bir yana namuslu bir insan olmak bile olanaksızdır! Çok mu sert yargıda bulunuyoruz? Hayır, sanmıyoruz. Devrim gerçekliğimiz, devrim değerlerimiz çok yakıcıdır. Devrim tarihine, devrimin ortaya çıkardığı değerlere ve sonuçlara doğru yaklaşım, namuslu olmanın mihenk taşıdır. Bu başarı ve değerlerin oluşmasında baş koyan, kan ve can veren, emek katan ve çıplak yüreklerini ortaya koyanlara saygının olmazsa olmaz koşuludur.

Bugün Kürtlüğü dillendirmek kolaydır. Kürt dirilişi, Kürt rönesansı, Kürt kurtuluşu, özgürlüğü vb. konularda ahkam kesmek de öyle! Ya yirmi yıl önce böyle miydi? Kurtuluşun eşiğinde olan, iktidarlaşmanın sancılarını yaşayan Kürtler, bu aşamaya nasıl geldiler?

Hemen vurgulanacak şudur: Kürdün dirilişini, ayağa kalkışını ve iktidarlaşma aşamasına geliş sürecini PKK'den, PKK'yi Başkan APO'dan ayrı düşünmek mümkün değildir. Başkan APO, PKK, diriliş ve kurtuluş serüveni, bu üç olgu, etle tırnaktan öte bir iç içeliği ve özdeşliği anlatıyorlar.

Dolayısıyla PKK'nin 18. kuruluş yıl dönümünü kutladığımız bu günlerde Başkan APO ve PKK'nin birkaç "doğum özelliği"nden söz etmenin daha anlamlı olacağını düşünüyoruz. Bu, "Apocu ruh" hakkında da biraz fikir verebilir. Bu dönemde en çok ihtiyaç duyduğumuz kuvvet Apocu ruhun kendisidir!

Apocu ruhu kavrayabilmek için biraz geçmişe uzanmak gerekiyor. 1970'li yıllara gelindiğinde Kürdistan'da devrim adına, halk ve ulus adına, ulusal kurtuluş adına yaprak kıpırdıyor muydu? Tarihsel olgulara sırt çevirmeden hiç kimse, bu soruya olumlu yanıt veremez! Kuzey-batı Kürdistan'da 1920-1940 yılları arasında gelişen aşiretçi-feodal önderlikli ayaklanmalar çok kanlı ve soykırım temelinde bastırılmış; bu bastırılmışlık üzerine topluma pasifikasyon egemen kılınmış ve yedirilmiştir. Pasifikasyon ve yenilgi psikolojisi o kadar etkili ve derin ki, Kürtlük ve hele Kürdistan devrimciliği adına yaprak bile kıpırdamıyordu; bunların lafı bile akıllardan, hayallerden geçirilmiyordu. Sindirilmişlik ve pasifikasyon, giderek sistematik sömürgeci zulümle derinleştirildi.

Güney Kürdistan'da gelişen ilkel milliyetçi ve aşiretçi-feodal Barzani hareketi, Kuzey üzerinde çok önemli ve sarsıcı bir etki yaratamadı. Kimi bölgelerde Kürtlüğün hatırlatılmasında, akılda kalmasında, cılız da olsa gündemde tutulmasında etkide bulunsa da Barzani KDP'si, devrim ve ulusal kurtuluş için bir kaldıraç rolü oynamadı, oynayamazdı! Burjuva milliyetçi bir esintinin esmesine bile yol açmadı. Yani Kuzey-batı Kürdistan'ın yaşadığı derin sessizliği, suskunluğu ve hareketsizliği bozacak bir hareketlilik, ne yazık ki bu dönemde yoktu!

Denilecek ki, ya DDKO (Doğu Devrimci Kültür Ocakları), hiç mi bir esinti yaratamadı? Evet böyle bir kümeleşme ve dernekleşme var. Var ama nasıl? KDP'den etkilenen Kürt egemen sınıfların öğrenci çocuklarının oluşturduğu bir kümeleşme olan DDKO, Kürt sorununun adını koyma gücüne, yeteneğine ve cesaretine bile sahip değildir. "Doğu'ya yol, okul, fabrika..." gibi sloganlarla cılız bir inilti çıkaran DDKO, Kürdistan'ın daha fazla sömürgeci kapitalizme açılmasını talep ediyordu. Kimi dil ve kültüre ilişkin girişimleri olsa da DDKO, hemen hemen hiçbir iz bırakmayan ölgün bir dernekleşme olayından başka bir şey değildi. Kaldı ki bu yapısı (şekilsizliği) ve güçsüzlüğü ile yüzyılların sorunlarının kördüğüm olduğu Kürdistan'ı ve Kürt halkını sarsması, etkilemesi, kendine getirip hareketlendirmesi zaten mümkün değildi. Nitekim öyle oldu. Çok fazla bir iz bırakmadan silinip gitti, yerini birçok küçük burjuva gruba bıraktı.

1970'li yıllara gelindiğinde Kuzey-batı Kürdistan'da devrim adına, uluslaşma ve ulusal kurtuluş adına en ufak bir kıpırtı, esinti yok; yaprak kıpırdamıyor. Yine kendiliğinden bir sınıf ve halk hareketinden eser ve belirti yoktu.

Dolayısıyla Başkan APO, güçlü veya cılız, büyük veya küçük herhangi bir sınıfsal ve ulusal mücadele pratiği içinde doğmuyor. Burası çok önemli. Oysa bir Lenin, önemli bir sınıfsal hareket içinde gelişiyor. Yine bir Mao, çok güçlü bir halk hareketi içinde doğuyor. Başkan APO, onlar kadar şanslı değil!

Devam ediyoruz. Başkan APO, zifiri karanlıkta yok oluşun bilinmezliklerine doğru yol alan "umutsuz vaka" Kürdistan'a doğuyor. Olmayan sadece bir

ulusal kurtuluş hareketi değil, ortada dayanılacak bir aydın hareketi, ideolojik ve politik çizgi ve gelenek, miras da yok! Dayanılacak hiçbir şey yok. Halkın kendisi de yara-bere içinde, tanınmaz ve "bağımsız" aileler biçiminde, yani atomize olarak kendinden, yurdundan ve insanlığından kaçıyor.

Burada Başkan APO önderliğinin çok çarpıcı bir özelliği karşımıza çıkıyor. O da şu: Ülkelerinin ve halklarının kaderlerinde önemli bir rol oynamış, dünya tarihini etkilemiş önemli önderliklerin hemen hemen tümü, hatırı sayılır bir ideolojik ve politik mücadele mirasına dayanmışlardır. Onlar, mücadeleyi bir noktadan alıp götürmüş ve doruğa taşımışlardır. Yine görece aydınlık bir ortamda doğmuşlar ve çoğunlukla kendiliğinden de olsa sınıfsal veya ulusal mücadelelerin geliştiği ortamlarda önderlik fırsatını yakalamışlardır.

Ya Başkan APO?..

Bunların hiçbiri yok. Ne bir miras, ne milliyetçi temelde de olsa bir kurtuluş hareketi, ne bir aydınlanma hareketi, ne bir sosyalizm eğilimi, ne de kendiliğinden düzene başkaldıran bir halk gerçekliği, ne örgüt, ne ideoloji, ne kadro, ne o, ne bu!.. Hiçbir şey yok!

Ya ne var?

Dev adımlarla yok oluşa doğru giden, tanınmaz ve tanımlanamaz bir halk gerçekliği, adı, dili, ülkesi, varlığı, kendine ait ne varsa hepsi yasaklanmış ve sindirilmiş bir halk gerçekliği. Öyle birkaç fiskeyle kendine gelemeyecek, uyanamayacak, duyarsızlaştırılmış, adeta sinirleri alınmış, ölgünleştirilmiş bir Kürt gerçekliği. İşte ortada bunlar var!

Başkan APO sıfırdan başlamıyor. Hayır! Başkan APO, "eksi" ve her yönüyle umutsuz bir ortamda işe başlıyor. En umutsuz ve iç karartıcı, en olumsuz ve en olanaksız koşullarda, cesetten farksız bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesine cesaret etmek, buna en katışıksız bir samimiyetle atılmak, kahramanlık değilse nedir? Hele TC gibi vahşi bir güce, devlete kafa tutmak, tanrılardan ateş çalmak kadar korkusuz bir eylem değilse nedir? Bu kadar değil, dahası var: Derin bir aymazlık, gerilik ve sinmişlik içindeki bir halka gitmek, onu ayağa kaldırmaya cesaret etmek, daha az kahramanlık olmasa gerek. Hem neye, hangi güce, hangi örgüte, adama vb. dayanarak, güvenerek?

Başkan APO'nun ortaya çıktığı ilk dönemlerde halk, Apocuların bu cesaretlerini ve atılganlıklarını "delilik" olarak tanımlıyordu. Halk "delilik" diyor ve alay ediyordu. Bu alaycı yaklaşımın altında biraz da acıma duyguları gizliydi. "Ezilip giderler" kaygısını taşıyordu. Bu alaycı "delilik" yaklaşımı, çok ilginçtir, üzerinde mutlaka düşünmek gerekiyor. Bu noktada ilk planda söylenecek şudur: Bu, "delilik", sergilenen kahramanlık girişiminin halkça ironik anlatımı olmuyor mu? Gerçekten de öyle. Kürdistan devrimine soyunmak; bunu büyük bir inanç, cesaret, kararlılık ve gözüpeklikle dile getirmek sıradışı, "akıldışı", "delice" algılanıyordu. O dönemde toplumun aklı, bilinci, düş gücü bunu almıyordu, algılamakta zorlanıyordu. Akıl erdiremedikleri için Apocuların çıkışını tek kelimeyle tanımlayabiliyorlardı: "Delilik!"

Garip gelecek belki ama biz bunu, yerinde bir tanımlama olarak alıyoruz. Çünkü topluma empoze edilen "akıl"a göre, "devlete karşı gelinemezdi." Şu da çok açık: Kemalizm, bütün gerçekleri, doğruları, değerleri altüst etmiştir, başaşağı etmiştir. Oysa Başkan APO, tersyüz edilmiş, başaşağı duran gerçekleri ayakları üzerine doğrultuyordu. Başaşağı duranların ve öyle yürüyenlerin, ayakları üzerinde duran ve ayakları üzerinde başları dik yürüyenleri ters, yani "deli" görmeleri çok doğal ve anlaşılır değil mi?

Ama diğer devrim önderliklerinin durumu böyle midir? Bir Lenin'i alalım. Lenin, çok güçlü bir ideolojik ve kültürel ortamda ortaya çıkıyor. Burjuva demokrat edebiyat, demokratik siyasal hareket Narodnikler, Legal marksistler, vd. Bunlar önemli bir ideolojik, siyasal ve kültürel temel oluşturuyorlar. Marksizm de Rusya'ya girmiştir; ideolojik planda olduğu kadar örgütlenme alanında da, Emeğin Kurtuluşu Grubu gibi, belli bir yol katedilmiştir. Öte yandan sarsıcı işçi eylemleri, köylü hareketleri gibi toplumsal mücadeleler var. Lenin, Kürdistan'la kıyaslanamayacak kadar elverişli koşullara ve olanaklara sahip bir ülke devrimine öncülük ediyor. Dolayısıyla Lenin ve leninizmin doğumunda bu elverişli koşulların, birikimlerin, mücadelelerin payı ve etkisi yadsınamaz! Deyim uygunsa Lenin, süren ve yükselme eğiliminde olan bir toplumsal devrim dalgasına biniyor(1) ve ona yön vermeye çalışıyor; Ekim Devrimi böyle gelişiyor, Ekim Devrimi Lenin'in damgasını böyle yiyor! Lenin, Ekim Devrimi'ne kadar toplumsal devrim sürecinde yer alan diğer herhangi bir özneden çok ileride değildir, Rusya tarihi açısından etkisi sınırlıdır. Belirgin farklılığı ve tartışmasız önderliği, Ekim Devrimi'nin arifesinde ortaya çıkıyor. Lenin'in durumu genel olarak böyle. Ya Başkan APO, hangi toplumsal ve ulusal mücadele dalgasına bindi? Kürdistan'da var mıydı böyle bir hareketlilik?

"Başkan APO sıfırdan başlamıyor. Hayır! Başkan APO, "eksi" ve her yönüyle umutsuz bir ortamda işe başlıyor. En umutsuz ve iç karartıcı, en olumsuz ve en olanaksız koşullarda, cesetten farksız bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesine cesaret etmek, buna en katışıksız bir samimiyetle atılmak, kahramanlık değilse nedir? Hele TC gibi vahşi bir güce, devlete kafa tutmak, tanrılardan ateş çalmak kadar korkusuz bir eylem değilse nedir?"

Dünya devrim pratiklerinden örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak yeterlidir. Başkan APO önderliği, çok özgün, bir benzeri az bulunur veya hemen hemen bulunmayan koşulların ürünüdür! Elbette diğer devrimci önderliklerle birçok ortak noktası var, evrensel özelliklerde buluşuyorlar. Bunlar doğru ve yadsınamaz. Ancak karakteristik özgünlüğünü çok iyi görmek ve kavramak gerekiyor. Başkan APO'nun doğum özelliklerini ve gelişme sürecini doğru bilince çıkarmak gerekiyor. Yoksa, APO gerçekliğini kavramak olası ve olanaklı olamaz! Başka önderliklere ve onların gelişme özelliklerine bakarak doğru APO kavrayış ve çözümlemesine ulaşmak mümkün değildir. Başkan APO'yu kavramakta zorlanan "dostların", tabii dogmatik "dostlarının" en temel yanılgısı da budur!

Evet, Başkan APO, ulusal ve toplumsal bir hareketliliğe, herhangi bir ideolojik ve politik mirasa, elle tutulur bir aydınlanma hareketine dayanmıyor. İdeolojik, politik ve örgütsel bir akıma dönüşmese de bir yeraltı nehiri gibi akan, kimi zaman köylü isyancılığı biçiminde patlayıp sönen Kürdün bitmek tükenmek bilmeyen bir tarihsel direniş geleneği de var. Fakat bu gelenek, örgütsel bir ifadeye ulaşmaktan fersah fersah uzaktır. Öyle ki, parçalı ve ilk bakışta somut olarak algılanabilen, göze çarpan bir olgu değildir. Yeraltı su sızıntıları, küçük yeraltı derecikleri niteliğinde bir gelenek. Elbette Kürdün varlığının ilkel, geri ve parçalı da olsa bugüne taşınmasında bu direniş geleneğinin payı yadsınamaz. Ancak bu çarpıcı gerçeklik, direniş geleneğinin niteliğini ve çapını değiştirmiyor.

Bu zayıf ve cılız, parçalı damarı yakalayıp, bugünkü ulusal kurtuluş hareketinin tarihsel mirası olarak formülleştirmek bile kendi başına bir direniş, cesaret ve teori gücünü gerektiriyor. Tabii aynı zamanda bu, modern ulusal kurtuluş mücadelesini tarihsel bir dayanağa, bir damara oturtma ve bağlama doğru anlayışının kendisi oluyor. Evet ulusal kurtuluş mücadelesi köksüz değildir, kökleri Kürt halkının tarihinin derinliklerine uzanan, doğaya, iç ve dış egemen güçlere karşı verdiği mücadele geleneğine dayanıyor. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi, bir bakıma Kürdün tarihsel direniş geleneğinin güncelde bilimsel bir ideolojik ifadeye, politik bir güce dönüştürülerek yeniden üretilmesi anlamına geliyor. Kürdün tarihsel direniş geleneğine bu kadar önem veriyor, kendimizi ona bağlıyoruz. Ancak tarihe bu doğru yaklaşım ve bağlanma, tarihsel mirasımızı olduğu gibi, kendimizden bir şey katmadan kavramamızı engellemiyor. Tersine bu, daha nesnel ve sorumlu bir yaklaşımı zorunlu kılıyor.

Başkan APO, bilinmezliklerle dolu zifiri karanlık bir ülkede doğuyor ve bu topraklarda yeni bir yaşam fışkırtıyor, bir ulus doğuruyor, devrimci bir parti, devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi yaratıyor. Peki, Başkan APO'nun doğumu, tanrısal bir "yoktan var olma" mucizesi midir?

Soruyu "geri" bulanlar çıkabilir, ama buradaki amacımız, Başkan APO gerçekliğinin en doğruya yakın kavranmasına yardımcı olabilmek ve aynı zamanda bir dizi olası çarpıtmanın önüne geçebilmektir. Hiç kuşku yok, Başkan APO'nun doğuşu, tanrısal bir "yoktan var olma" mucizesi değil. O günün Kürdistan koşullarına göre "mucizevi" olarak değerlendirenler olabilir. Bir bakıma da öyledir. Rastlantı da değil, o temeller olmasaydı, bir APO önderliği var olamazdı.

Bir kez bir yerde bir halk, insanlığın en temel çelişkilerini kördüğüm biçiminde yaşıyorsa, çağ ve toplumsal gelişme eğilimleriyle tam bir karşıtlık içindeyse, sadece ulusal varlığı değil, insani varlığı acımasız bir imha aygıtının pençesindeyse; bir yerde bir halk bu kadar kötü düşürülmüşse, bu, aynı zamanda, büyük çözüm, büyük insanlaşma, büyük ulusal ve toplumsal ayağa kalkma hareketinin nesnel temellerini içinde taşıyor demektir. Büyük düşmenin olduğu bir yerde, büyük ayağa kalkış vazgeçilmez, olmazsa olmaz bir ihtiyaçtır. İhtiyaç, arayış ve gelişmenin esas dinamiğidir, motorudur!

Başkan APO, 1970'li yılların Kürdistan'ında değil; 1920'li, 1930'lu, 1940'lı veya 1950'li yıllarda doğabilir miydi? Bir sosyalist ve ulusal kurtuluşçu önderlik gerçeği olarak Başkan APO'dan söz ediyoruz. Ortaya konulan soruya yanıtımız, hiç kuşkusuz hayırdır!

"Devrim gerçekliğimiz, devrim değerlerimiz çok yakıcıdır. Devrim tarihine, devrimin ortaya çıkardığı değerlere ve sonuçlara doğru yaklaşım, namuslu olmanın mihenk taşıdır. Bu, başarı ve değerlerin oluşmasında baş koyan, kan ve can veren, emek katan ve çıplak yüreklerini ortaya koyanlara saygının olmazsa olmaz koşuludur."

Kürdistan'da sömürgeci temelde de olsa modern ekonomik ve toplumsal gelişmeler yaşanmadan; bir ulusal imha politikasının sonucu da olsa proleterleşme, aydınlaşma eğilimi olmadan bir ulusal kurtuluş hareketi, bir sosyalizm hareketi ve onun öncüsü, yaratıcısı ve bugüne taşıyıcısı olan APO önderliği de doğup gelişemezdi.

Demek ki, çok zaaflı, hastalıklı, binbir olumsuzlukla malûl olsa da Başkan APO, vurgulanan bu nesnel zemin üzerinde sürgün veriyor!

Anılan bu nesnel zemin çok önemli ve son tahlilde belirleyicidir. Ancak bunun kendiliğinden bir ulusal kurtuluşçuluk ve sosyalizm önderliğini doğurmayacağını, tersine hızla ulusal imhaya doğru yol aldığını altını çizerek hatırlatmak durumundayız. İşte bu noktada APO yaratıcılığı, bir önderlik özelliği olarak ortaya çıkıyor...

1970'li yılların başında Kürdistan'ın koşulları, son derece kötü ve umut kırıcıdır. Ülke ve halk adına bir devrimci girişime niyet etmek bile başlı başına bir cesaret işi, engin bir fedakarlığı göze almayı gerektiriyordu. Halkın, bu devrimci girişimi, "delilik" olarak tanımladığını yukarıda da vurguladık. Halkın bu ironik tanımlamasını cesaret, fedakarlık ya da APO'cu ruh olarak değerlendiriyoruz. APO'cu ruh devrimci coşku, heyecan ve ideallerine sonsuz, sınırsız ve tutkunca bağlılığı içermektedir. Kötülük ve karanlık üzerine biraz gözüpek ve kahramanca yürümeyi koşulluyor.

Öyle yüründü. Dikkat edilirse Başkan APO tek başınadır. Gözüpek ve umutla yüklenme çok önemli ve kaçınılmaz. Ne var ki bunların altının doldurulması, bilimsel dayanağa kavuşturulması daha bir kaçınılmaz zorunluluk. Ortada dayanılacak bir ideolojik ve politik miras yok; Kürdistan gerçekliği karanlıkta. Tarihi güncel sorunları, çelişkileri bilinmiyor; gerçekler, bilinçli olarak çarpıtılmış. Adı bile anılmayan, varlığı yasaklanmış, diline ve beynine pranga vurulmuş bir halk! Günlük koşuşturmada bitkin, yoksul, bir adım ötesini düşünmekten aciz, hücrelerine dek parçalanmış ve sindirilmiş, bilinmezliğe doğru amaçsız koşan bir halk! Kürdistan ve Kürt davası akıldan dahi geçirilmiyor. İşte böyle bir ortamda gözüpek olmak, gözünü budaktan sakınmamak, devrime tutkunca vurulmak, devrimci romantizm, umut ve inanç sahibi olmak çok zorunlu; ama tek başına yetmiyor. Bu moral öğelerin bilimsel bir teorik-ideolojik çalışmayla temellendirilmesi, içinin doldurulması gerekiyordu.

Fakat diğer ülkelerdeki gibi üzerinde hareket edilecek verimli bir teorik zeminin olmadığını biliyoruz. Devrimci teorik üretim, sarp, çorak ve her yönüyle kavrulmuş bir toprak parçasında ürün ekmek ve bunu büyük bir emek, çaba ve sabırla yeşertmek gibi bir şeydi. Görünürde çok umutsuz bir çaba gibiydi. Yüzeyde kalınarak yaşam yeşertilemezdi: Çok derinlere inmek, derinlerdeki hayat damarlarını yakalamak gerekiyordu. Her şey, daha öncekilerden ve var olanlardan çok farklı olmalıydı. Yöntem, üslup, derinlik, yaşam, yaklaşım, duruş yani akla gelebilecek her şey çok farklı olmalıydı. Yoksa, diğerleri gibi etkisiz, cılız ve sonuçsuz bir girişimden başka bir şey olmayacaktı. Çok farklı, her yönüyle yepyeni bir girişim olmalıydı. Maya, ancak böyle tutabilir, tohum, hayat damarlarıyla, yaşam özsuyuyla buluştuğu zaman yeşerebilirdi.

Kürdistan'da her şey aleyhte, ancak Türkiye ve dünyadaki devrimci gelişmeler etkileyici, çarpıcı ve sarsıcı niteliktedir. Vietnam devrimi, herkesin hayranlığını kazanıyor, düşmana bile şapka çıkartıyor. Vietnam devrimiyle ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalizm, prestijlerinin zirvelerini yaşıyorlar. Bu sarsıcı dalgadan etkilenmemek mümkün mü? Başkan APO, Vietnam devriminden oldukça etkileniyor, heyecanlanıyor; bu, sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketlerine yönelmede bir etken oluyor.

Bunlarla birlikte ve daha da sarsıcı etkilerde bulunan, Başkan Apo'nun yaşamını ve kişiliğini etkileyen Türkiye devrimci gençlik hareketinin 1971 devrimci çıkışı var. Bu, devrimciliğin, sosyalist eğilimin tam da ortasına, merkezine çekiyor, ilk pratik deneyimleri yaşatıyor. Bu ilk pratik deneyimler, aynı zamanda önderlik doğum işaretleri de oluyor.

Elbette bu gelişmeler, önemli ve gözardı edilmemesi gereken etkenlerdir. Başkan APO'nun ortaya çıkışında harekete geçirici etkenlerdir. Ancak öyle de olsa bunların, tek başına devrimci bir hareket ve devrimci bir önderliği doğurmaya yetmeyeceğini biliyoruz.

Türkiye devrimci gençlik hareketi, 1971 devrimci çıkışı, devrimci romantizmi doruğa çıkarıyor. Ancak ardından gelen yenilgi, devrimci romantizmin tek başına yetmediğini gösteriyor. Başkan APO'nun 1971 devrimci çıkışının yükselişinden ve yenilgisinden öğrendiği ve kişiliğine yedirdiği iki temel ders var: Geleneksel teslimiyetçi çizgiyi parçalayıp devlete kafa tutmak, Başkan'da devrimci romantizmi öldürmüyor, doruk noktasına tırmandırıyor. Yaşanan ağır yenilgi devrimci romantizmi öldürmüyor, ancak eksikliğini görmesine yol açıyor. Bilimsel ihtiyatlılık ve devrimci süreklilği güvence altına alabilecek örgütsel tedbirlilik! Bu iki özellik, önderlik çizgisinin iki boyutu olarak derinleşerek kurumlaşıyor. 1971 yenilgisi çok düşündürüyor. Yenilgi nedenlerini çözümlenmeye yöneltiyor, bu kendisi için iyi bir önderlik okulu oluyor.

Tek başına devrimci romantizm ve coşkunun yetmediği çok net ortaya çıkıyor. 1971 devrimci çıkışının bastırılmasında bu kanıtlandı. Ancak bu gerçeklik, başka bir sapmaya yöneltmemeli, çubuk çok bükülerek sağa yatırılmamalıdır. Tek başına "ihtiyatlılık" ve "tedbirlilik" adına eylemsizliğin teorileştirildiğini de biliyoruz. Moralden yoksun bir devrimcilik, ruhsuz bir cesetten farksızdır, dolayısıyla yol alması mümkün değildir. Aynı şekilde süreklilik sunan bir örgütsel yapıdan, siyasal-örgütsel tedbirlerden yoksun bir romantizm, intiharvari çıkışlardan öte bir anlam taşıyamaz. Bu nedenle bu iki öğenin en doğru ve en uygun sentezi mutlaka yakalanmalıdır.

İşte devrimci romantizmle devrimci ihtiyatlılığın, devrimci tedbirliliğin en uygun ve işleyen sentezinin yaşandığı kişilik, Başkan APO kişiliğinden başkası değildir. Apocu ruh dediğimiz olgu, bu sentezin kendisi oluyor.

Başkan APO, ihtiyatlılığı, salt 1971 devrimci hareketinin ezilmesinden öğrenmiyor. Aynı zamanda Kürdistan'da geçmişte yaşanan isyanlar ve bunların çok kanlı ve vahşi bir şekilde bastırılması, siyasette ihtiyatlı olmayı öğretmiş ve koşullamıştır. Kürdün büyük güçsüzlüğü de Başkan'ı ihtiyatlı olmaya itiyor. İhtiyatlılığı bir kişilik özelliği haline getirmesinin temelleri ta çocukluk yıllarına kadar uzanıyor. Burada atıl, edilgen bir ihtiyatlılıktan değil, dinamik, gözüpek, kararlı ve eylemli bir ihtiyatlılıktan söz ettiğimiz açıktır.

Başkan APO, 1971 devrimci hareketinden başka bir şey daha öğreniyor. 1971 mirasına konmak isteyenler, kötü birer miras yedici olmaktan öte bir umut vaat etmiyorlar. Hele Kürdistan sorununda tamamen sosyal-şovenizm kulvarındadırlar; buradan çıkış belirtilerini de göstermiyorlar. Çıkarılan sonuç; "bunlarla bir yere varılamaz" oluyor!

Aynı DDKO ve uzantıları, KDP hiçbir umut vermiyorlar. Tersine bunlar, Kürdistan gerçekliğini daha da örtbas etmekten başka bir işlev görmüyorlardı.

Yeni bir yol, çizgi ve anlayışın ortaya çıkarılması kendisini bir ihtiyaç olarak dayatıyor. Bu ihtiyaç saptanıyor. Bu noktada en umutsuz ve karanlık koşullarda gerçekleri açığa çıkarma ve aydınlatma çabalarına başlanıyor. Ulaşılan bir-iki gerçek heyecan vericidir. Dillendirilen ilk iki söz araştırma ve yoğunlaşmanın, gerçeklerin peşinden amansız koşmanın ürünüdür.

Bu, sıradan bir yaratıcılık olarak değerlendirilmemelidir. Hayır, neredeyse

olanaksızdan olanak yaratma, umutsuzluktan umut yeşertme mucizesi gibi bir şeydir. Güç yok, teori yok, kadro yok, yok yok... Bu koşullarda tek başına bir devrim teorisi yaratmak, Kürdistan açısından devrim niteliğinde bir olay değilse nedir?

Bu yaratıcılığın çok önemli bir uzantısı daha var: En umutsuz, olanaksız ve olumsuz koşullardan ve gelişmelerden devrim için hatırı sayılır gelişme şansı bulup çıkarma ve geliştirme yeteneği! Bu, APO önderliğinin önemli ve ayırıcı bir önderlik özelliği olarak belirginlik kazanacaktır. Örneğin reel sosyalizm tasfiye olur; kimileri, büyük moral çöküntüsü içine girerken, Başkan APO, bunda devrim lehine birçok gelişme olanağı bulup çıkarır.

Aslında APO yaratıcılığı, salt Kürdistan gerçekliğinin aydınlatılması, Kürdistan devrim sorunlarının çözümlenmesi, yani devrim teorisi ve ideolojisinin üretilmesiyle sınırlı değildir. APO yaratıcılığı, mücadelenin her aşamasında ve hemen hemen her bir ayrıntısında geçerlidir. Kendiliğinden hiçbir şey gelişmedi. Yaratılan değerler, kazanılan mevziler, yakalanan başarılar örgütlü mücadelenin sonuçlarıdır! Örgütlü mücadeleyi Başkan APO'dan ayrı düşünmemiz ise olanaksızdır. Peki, diğer ülke devrimleri, bu devrimlerin önderliklerinin durumu böyle midir?

Yaratıcılığı hem koşullayan, hem tanımlayan diğer bir temel özelliği daha var. Denilebilir ki bu, Başkan APO'nun varlık nedenidir; yaşam ve mücadeledeki duruşunu ve tuttuğu yeri tanımlayan temel bir ilkedir. Bağımsızlık ilkesinden sözettiğimiz çok açık. Bağımsızlık, Başkan APO'nun yaşam felsefesi ve yaşam tarzıdır! Bu ilke, kendine, özgücüne güvenmeyi de esas alıyor ve onunla birlikte anlam kazanıyor, var olabiliyor. En umutsuz koşullarda yaşayan, en tanımlanamaz durumda bulunan bir halkın, yaratıcı olduğu kadar reel sosyalizme, sosyal-şovenizme, ilkel ve reformist milliyetçiliğe karşı eleştirel ve bağımsız, kendine ait bir konumda durmak; bunu her türlü saptırıcı, baştan çıkarıcı ve kolaycı yaklaşımlara rağmen başarmak, Apocu bağımsızlık anlayışının ana çizgileridir.

Bağımsızlık, Başkan APO'nun temel doğum özelliğidir. Bağımsızlık ilkesi, kendisi dışındaki güç, eğilim ve sistemlere karşı, kendine ait ve kendinin tayin ettiği bir yerde ve pozisyonda durmak anlamına geliyor. Bu, aynı zamanda yeni bir yaşam anlayışının temellerini atmak da oluyor. Düzenden radikal ve dönülmez kopuş ve bağımsızlaşma, sürekli bir mücadeleyi şart kılıyor; düşüncede, kişilikte ve yaşamda yeniyi kurumlaştırmayı dayatıyor.

Bağımsızlık anlayışı konusunda PKK önderliği ile diğer Kürt isyan önderlikleri arasındaki büyük farkı özet olarak koymamız gerekiyor. Yoksa APO önderliğinin anlam ve önemi, ayırıcı özellikleri, Kürdistan tarihi içindeki yeri eksik kavranmış olur.

Çok çarpıcı ve ilginçtir. 19. yüzyıl ve 20. yüzyıl Kürt isyanlarının çok önemli ve belirleyici ortak bir noktası var: Bu isyan önderlikleri devletten, yabancı egemenlikten kesin kopuşu yaşamıyorlar! Ne duyguda, ne ruhta, ne düşüncede, ne de siyaset ve eylemde. 19. yüzyıl isyan önderlikleri, Osmanlı egemenliği çerçevesinde bazı haklar elde etmeyi, kendilerine azami program olarak benimsiyorlar. Osmanlı devletiyle bütün köprüleri atmıyorlar, gemileri yakmıyorlar. Bu onlar için bir siyaset tarzı, bir kişilik biçimi oluyor. Böyle olduğu içindir ki, yenilgiyle birlikte devlete teslim olma davranışı, neredeyse bir gelenek haline geliyor. Bedirxan Bey'den Şeyh Ubeydullah'a kadar bütün isyan önderlikleri böyle bir kişilik ve siyaset tarzına sahiptirler. Devletten, sömürge yönetiminden kopuşmayan, ona bağımsız bir noktadan ve cepheden tavır almayan bir önderlik, yenilgi çizgilerini zaten içinde taşıyordur. Bu yenilgi çizgilerinin biraz öne çıkmasıyla teslimiyet rahatlıkla gerçekleşebiliyor. Teslimiyetin ne anlama geldiği ve teslimiyetin hiç kimseye onur kazandırmadığı bilindiği halde, daha sonraki isyan önderlikleri de aynı geleneği sürdürmekte bir sakınca görmeyebiliyorlar. Aynı eğilim ve gelenek, 20. yüzyıl Kürt isyanları için de geçerlidir.

Bu önderliklerin aşiretçi-feodal sınıflara dayanıyor olmaları, ulusal bir ideoloji ve siyaset oluşturma yeteneğine sahip olmamaları, Kürt egemenlerinin teslimiyet ve ihanet tarihi vb. etkenler, yukarıda vurgulanan eğilim ve geleneğin belli başlı nedenleridir.

Yabancı egemenlik çerçevesinde kendine yer arama, bunu temel hareket noktası yapma; bağımsız düşünme, bağımsız siyaset ve eylem geliştirme olanaklarını ortadan kaldırıyor. Tersi de doğrudur. Burada neden-sonuç iç içe geçmiştir? Bağımsız düşünmeyen, elbette yabancı egemenlikten kopmaz! Bir kez devletten kopuşmama anlayış ve geleneğinin sınırları önceden çizilmiştir. Bu, düşünce ve eylemin sınırlarını da ortaya koyuyor. Dolayısıyla sınırlandırılmış düşünce, bağımlı siyaset tarzı, her türlü yaratıcılığı ve inisiyatifi peşinen öldürür. Geriye ne kalır? Başkalarının kafasıyla düşünme ve hareket etme; omuzlarının üzerinde başkalarının kafasını taşıma!

İşte Başkan APO öncesi ve dışındaki Kürt önderlikleri, kendilerinin değil, başkalarının kafalarını taşıyorlardı. Peki başkalarının kafalarıyla başarı kazanma, halkı özgürlüğe taşıma olanaklı mı? Dünya tarihi, böyle bir hilkat garibesine tanık mı? Başkalarının kafasıyla ülkeyi ve halkı özgürlüğe götürmek, eşyanın doğasına aykırıdır, böyle bir şey olmaz!

Geleneksel Kürt önderliklerinin, ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva reformist eğilimlerin ulusal bir ideoloji, bütün ulusu birleştirici bir çizgi yaratma ve geliştirme olanakları yoktur. Onlar, parça ve parçacık düzeyinde kalmaya mahkumdurlar. Buna her şeyden önce aşiretçi-feodal özellikleri ve konumları izin vermiyor, olanak tanımıyor. Aynı şey, binbir bağla düzene bağlanmış, kendi başına ayağa kalkmaktan aciz küçük-burjuvazi için de geçerlidir. Bu nedenle bugüne kadarki teorik ve pratik çabalarıyla uluslaştırıcı, birleştirici, toparlayıcı ve mücadeleyi ulusal iktidara taşıyıcı bir çizgi yaratamadılar. Tersine parçalayıcı, bölücü, geriletici, yabancı egemenliği güçlendirici bir pozisyonda bulunmuşlardır. Bir Barzani ve KDP örneğini düşünelim: Bu ilkel milliyetçi önderlik, bırakalım bütün parçalarıyla Kürdistan'ı, Güney'i bile birleştirmekten acizdir. 1991'den bu yana ortaya çıkan tarihi fırsatları niye değerlendirip birliği yaratmıyorlar; neden ulusal iktidarı kurumlaştıramıyorlar? Yanıt basit ve çok açıktır: Ulusal bir ideoloji ve birleştirici bir siyaset yaratma ve yürütme şansları ve niyetleri yok da ondan!

Ya Kuzey'deki reformist grupların durumları daha mı iyi ve iç açıcı? Hayır. Bunlar da ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı dolaylı ve dolaysız olanaklar ve fırsatlar sayesinde marjinal düzeydeki grupsal varlıklarını koruyabiliyorlar. Bütün ulusun çıkarlarını yansıtan bir ideolojik ve politik duruşları söz konusu değil!

İşte APO önderliği, aşiretçi-feodal parçalanmışlığı, bölgeciliği ve parçacılığı aşan, uluslaşmayı ve ulusal birliği ulusal iktidarla taçlandırabilecek biricik ideolojik-politik çizgi ve ulusal önderliktir. Ulusal kurtuluşçu ve ulusal birliği gerçekleştirebilecek tek bir önderlik vardır; o da proletaryanın devrimci önderliğidir. Proletaryanın devrimci önderliği Başkan APO kişiliğinde ve çizgisinde yaşam buldu, gelişti ve ulusal önderlik düzeyine çıktı. Bu sözlerimiz, teorik değerlendirmelerden yola çıkılarak varılan saptamalar değil, pratik gerçekliğin somut süzgecinden ortaya çıkan kanıtlanmış doğrulardır. Bir Güney Kürdistan ile Kuzey'in yüzeysel karşılaştırılması bile, bu doğruluğu tereddütsüz ortaya koyuyor.

Bu kısa çalışmada PKK önderliğinin bütün özelliklerini anlatmamız mümkün değildir. Sıradan bir önderlik çıkışı ve sıradan bir parti kuruluş gerçeği ile karşı karşıya olmadığımızı anlatmaya çalışıyoruz. Bugün varılan noktaya kolay ve kendiliğinden gelmediğimizi genç kuşaklara hatırlatmaya çaba gösteriyoruz.

PKK böyle doğdu. Kahramanca bir doğumdur. PKK'yi ve önderliğini tam ve doğru kavramak isteyenler, kuruluş ve doğum yıllarına mutlaka göz atmak durumundadırlar. O yıllar, Apoculuğun, Apocu ruhun mayalandığı yıllardır. Militanlaşmak, PKK'lileşmek Apocu ruhu özümsemek değilse nedir? Öyleyse onun kuruluş yıldönümünü, herhangi bir kuruluş yıldönümü gibi algılamak doğru değildir. Kuruluş yıldönümü özüne uygun bir tarzda algılanmalıdır.

PKK, ateşte doğdu, ateş içinde büyüdü, ateş içinde sınanarak halkımızın gönlünde taht kurdu. Bugün büyüyen halk savaşıyla iktidara yürüyor. Dolayısıyla onun militanı da ateşte yıkanmış bir ateş parçası olmak durumundadır.

17 yıl önce Fis köyünde bir avuç gözüpek ve geleceğe inançla yürüyen insan, acaba attıkları tarihi adımın farkında mıydılar? O gün tarihe düşülen notun, böyle ulusal, bölgesel ve uluslararası çapta depremsel etkiler yaratacak bir sürecin dönüm noktası olduğunu biliyorlar mıydı? Çoğu kişi, o gün gözlerden ırak yapılanın, sıradan bir toplantı olduğunu sanırdı. Ama öyle değildi. O gün Fis'te modern Kürdistan tarihinin temelleri atılıyordu. Dönüş yoktu, deyim uygunsa gemiler yakılmıştı! O temellerin üzerinde yükselen yapı, çok görkemli ve heyecan vericidir; herkese parmak ısırtıyor!

18. savaş yılına Kuzey'de ve Güney'de özgür vatan topraklarında iktidarlaşma, halk iktidarına doğru yürüme ve ulusal birliği Ulusal Kongre ile taçlandırma kararlılığı ile yürünüyor. Bu görkemli ve heyecanlandırıcı tarihsel sürecin dayattığı görevler besbellidir. Öyleyse Apocu ruh ve dinamizmle 18. savaş yılına yüklenmek, ertelenemez ve aynı zamanda onurlu bir görev oluyor.

(1)

Lenin, yüzyılın başında yazdığı bir kitapta, "Ne Yapmalı"da, Fransa'dan başlayıp Almanya'dan geçen dünya devrim dalgasının Rusya'ya kaydığını, bu anlamda tarihin Rusya işçi sınıfının önüne uluslararası devrime öncülük etme gibi bir görev yüklediğini yazarak, bir bakımda Rus devrimini önceden öngörme büyüklüğünü gösterir.

Kahramanlık ve fedakarlıklarla dolu 17 yıl

Kani Yılmaz

PKK'yi ne kadar özümsedik, kendimizi PKK potasında, PKK gerçeğinde ne kadar erittik sorusuna cevap vermek oldukça zordur. Çünkü yüz yıllara sığdırılabilecek bu kadar gelişmeyi kısa sürede gerçekleştiren PKK'nin 17 yılını anlatabilmek çok zor. Çünkü öldüğüne kendisi de inanmış, yaşamdan umudunu kesmiş bir halkı, tekrar ayağa kaldırmak, yaşama çekmek başlı başına bir devrimdir. Üstelik bunu TC gibi zalim hem de Kürtler üzerinde hayli deneyim kazanmış, örgütlü bir askeri güce karşı başarma iddiasıyla ortaya çıkmak bile tek başına tarihsel, tek başına devrimsel bir olaydır.

Evet Kürt halkına, keybettiği yaşamın yeniden kazanılmasının üzerinden 17 yıl geçti. Ve bugün PKK, kazanılan yaşamı zafere ulaştıracak bir sürece, 18. mücadele yılına giriyor.

İlk çıkışta hiçbir olanak yoktu. Kürt halkı yenildiğine, düşmanda onu mezara gömdüğüne inanmaktaydı. Bu durum bir çelişkiden de çok, "bitmiş" ile "bitirilmişin" çok keskin ve pek çok çevrenin çözülmesinde umut bile görmediği bir görünümü yansıtmaktaydı. Adeta Kürtler dünyanın gündeminden çıkarılmış bir halktı. Bu dönemde, hiç kimsenin Kürtler üzerine bir politikası yoktu. Bölge değerlendirmelerinde de Kürtler, dengelerin kullanılabilir cılız bir ayrıntısından çok, anlam bile ifade etmiyordu. Aynı şekilde içeride de bu sorunla ilgilenmenin, ateşle oynamak kadar tehlikeli olduğuna dair yaygın bir kanı vardı.

Başkan APO'nun tarihsel çıkışı, böylesi koşullarda gerçekleşti. Bu nedenle Başkan APO ile PKK ayrı şeyler değildir. Başkan APO halkımızın en yüksek iradesi, en yüksek ifadesi, bütün tarihsel geçmişimizin ve hazırlanmakta olan özgür geleceğimizin buluşma noktasıdır.

Kürdistan için ilk yerinde söz, ilk yerinde cesaret ve ilk yerinde eylem Parti Önderliğimiz tarafından söylenmiştir. İmkansızlıklar içinde partiyi düşünen, ilk grupları oluşturan, ilk Kürdistan seferi ile vatana taşıran, eğiten, yürüten, çözümleyen ve savaştıran Başkan APO'dur. Kadına onur yerini veren, başta çevre ve demokrasi sorunu olmak üzere, insanlığın temel sorunlarıyla ulusu ve bizi aydınlatan Başkan APO'dur.

Bugün PKK, binlerce şehidin ruhu ile kenetlenen, büyük ve iradesi kırılmaz bir öncü olmuştur. Çelikleşmiş bir örgüt, güçlü bir ordu, milyonları barındıran cephe, gençlik ve kadın örgütü, halk birlikleri, onlarca yayın, diplomasi ve eğitim ağı, kurumlar ve en önemlisi de halkımızda yaratılan tarih ve mücadele bilinci; insana hem güçlü bir heyecan vermekte hem de bu kadar gücün, değerin meydana getirilmesinde gösterilen, akıl almaz fedakarlıklar, omuzlara ağır sorumluluklar yüklemektedir. Sadece bunlar da değil, dünya ve bölge gericiliğinin tüm saldırılarına rağmen, sosyalizmin doğru temsili devrimci inatla savunulması.

Bugün dünyanın Kürt sorununa duyduğu ilgi Kürt halkının bölge dengelerini derinden etkileyen ve herkesi politikalarını gözden geçirmek zorunda bırakan PKK'nin ve önderliğinin politik gerçeğinden halkımızı örgütlü ve savaşan bir halk konumuna getirmesinden kaynaklanıyor.

PKK ve silahlı direniş olmasaydı; ne Kürdistan'ı dünyaya kapatan TC ve onun soykırım uygulamaları bu kadar teşhir edilebilirdi ne de Kürt sorunu dünyanın gündemine girebilir, kendisini çözüm noktasına taşıyabilirdi. Kör ve art niyetli olmayan hiç kimse kan-can pahasına yaratılan bu ortamın, PKK sayesinde gerçekleştiğini görmezlikten gelemez.

18. yıla girerken ulus ve vatan sorumluluğunu bir bütün olarak üstlenen PKK'yi, çok hayati bir sürecin beklediği açık. PKK'nin bugüne kadar ki militan pratiği ve özellikle Başkan APO'nun politik üstünlüğü, taktiğe hakimiyeti, zamanlamadaki yerindeliği ve değerlendirme ustalığı, bu süreci de başarı ve zaferle noktalayacaktır.

Burada can alıcı husus, parti militanlarının PKK'nin neresinde olduğu noktasıdır. 17 yılın sonunda ve çözüme giderken buna verilecek cevap önemlidir. Başkan, eğitim devrelerinin açılışında sık sık "PKK'nin hangi koşullarda kurulduğunu, hangi fedakarlıkların sergilendiğini, ne kadar emek verildiğini, bugüne nasıl gelindiğini kavramayan ve bu gerçeğe büyük saygı göstermeyenlerin PKK'li olamayacaklarını" belirtir. Bu sözler boşuna söylenmemiştir ve yukarıda sözünü ettiğimiz cevap bu gerçekte saklıdır. PKK olanakları çok artan ve prestiji çok yükselen bir harekettir. Dışarıdan bu olanaklara göz koyanlara olduğu gibi, içeride kendini kaybeden, hatta kanla yaratılan emekleri çiğneyerek üzerinden geçecek kadar gafil olanlar da çıkabiliyor.

Türk sömürgeciliği başta ordusu olmak üzere, ekonomisiyle, içte ve dışta tüm kadro ve kuruluşlarıyla kendisini PKK'yi bitirmeye endekslemiştir. Düşmanın bu topyekün saldırısı karşısında eski üslupla, görev ve sorumluluklara karşılanamaz. PKK saflarına gelerek "artık örgüte girdim PKK'liyim" demekle PKK'li olunamaz. Partiyle bütünleşme, yetenekleri geliştirme, birikim ve çok yönlülük, önsezilerde gelişkinlik, eğiticilik, halkla ilişkilerde sadelik, her alanda örgüt kurma becerisi, sorunlar karşısında çözüm gücü olabilme, geceyi gündüze katan yüksek çalışma temposuyla "nasıl yaşamalı" sorusuna cevap vererek ancak sürecin PKK militanı olunabilir. Bütün bunlar olmadan da belki PKK gibi büyük bir örgüt içinde kalmak mümkündür. Ama PKK'li olmak mümkün değildir.

Büyük bir kararlaştırma, yaşamı kazanma ve yeniden düzenleme hareketi olan PKK'yle bütünleşme, kişiyi güçlendirmekle kalmaz, onun rolünü oynayabilen, özgür bir düzeye ulaştırır, kırk düğüm olmuş yapımızı aşmamızı sağlar. Bize ruh ve beyin birlikteliğini kazandırır. Sosyalistliğin temel şartı olan yurtseverliği özümsettir. Ulus sevgisinden, insanlık sevgisine götürür. Tarih karşısında bizi doğru sözün ve doğru eylemin temsilcisi yapar.

O halde 18. kuruluş yıldönümüne girerken temel görev; önderlik ve parti gerçeğini doğru kavramak oluyor. Buna ulaştıktan sonra ancak halkımızı saran özgürlük umudunun, partili temsilcileri olabiliriz. Bu nedenle 17 yılın coşkusu ile, 18. yılın sorumluluğunu aynı anda hissetmek, aynı anda yaşamak, parti karşısında takınılacak en doğru ve en yerinde tutum olacaktır.

PKK tarihi, eşine ender rastlanan görkemlilikte bir kahramanlıklar ve fedakarlıklar tarihidir. Daha şimdiden birçok halk PKK'nin mücadelesini örnek almaktadır. Yine ABD ve Almanya başta olmak üzere, emperyalist ülkelerin PKK'ye olan düşmanlıkları boşuna değildir.

Ortadoğu'nun en demokratik toplumunu mayalayan PKK, mücadelesiyle Türk halkının özgür geleceğinin de önünü açmakta, onun temsilcilerine büyük bir halklar dayanışması imkanı sunmaktadır. Gerçekten de 17 yıllık pratiğiyle PKK, ulusal özelliği aşarak bir insanlık hareketine dönüşmüştür. Bu gerçeği PKK'nin söyleminde ve eyleminde görmek mümkündür. Kürt ulusu şahsında savunulan insanlık değerleridir. Köleliği, ihaneti ve her türlü aşağılanmayı reddeden, zulme ve onun örgütlü gücüne karşı direnen tutum, tartışmasız bir insanlık tutumudur. İşte sözünü ettiğimiz PKK duyarlılığının böylesi bir sorumluluktan kaynaklandığını ve mutlaka pratikte sonuç alıcı olmayı emrettiğini, bu nedenle ve ısrarla vurguluyoruz.

Özgür geleceğe, Başkan APO'ya daha çok bağlanarak ve PKK etrafında daha güçlü kenetlenerek yürüyelim! 18. yılı PKK'li olmanın coşku ve heyecanıyla karşılayalım. Görevlere tüm enerjimizle yüklenelim. O zaman göreceğiz ki, zafer kesin olarak partimiz öncülüğündeki kahraman halkımızın olacaktır. Tarihi şan ve şereflerle dolu olan partimizin olacaktır.

Partimizin 17. kuruluş yıldönümü, Parti Önderliğimize, şehitlere, halkımıza ve dostlarımıza kutlu olsun.

Dağların zirvelerine çıkarak derin vadileri izleyeceğim

Mordem hevalin anıları

3 Kasım 1993

Bedaw köyüne eylem düzenledikten sonra, Erdewel'deki noktamızda konumlandık. Sürekli yağmur yağıyor ve günlerce devam ediyordu. Onun için her manga kendisiyle naylon taşıyordu. Gittiğimiz her yerde pratik çadırlar kurarak yağmurdan korunmaya çalışıyoruz. Kaldığımız bu noktaya çıktığımızda karşımızda duran Çarçella'ya karın düştüğünü ve üstünün bir gelinlik gibi karla kaplı olduğunu görünce oldukça üzüldüm. Artık Çarçella'ya çıkamayacağımız kesinleşiyordu. Bu defaki hedefimiz Herki köyü. Hemen Bedaw köyünün altındaki dolun içinde bulunan Herki köyü de çete. Birçok defa bu köye silah bırakması için uyarıda bulunmamıza rağmen bizi dinlemedikleri gibi, ateşkes sürecinde bir grubumuza KDP güçleriyle birlikte pusu atmışlardı.

Planımızı yaptık. Köye üç koldan saldırı yapacaktık. Eğer köy bize karşı savaşmazsa silahsızlandıracak, evlere saldırmayacaktık. Birinci kol köyün yukarı mahallesine, ikinci kol köyün aşağı mahallesine yönelecekti. Üçüncü kol da suyun ze durumu anlattılar, biz geri çekilmeyi yaptıktan sonra birkaç bisifing atacaklarını, BKC'yle biraz etrafı tarayacaklarını söylediler.

Bunun üzerine arkadaşlar önce onlara bir güzel yaşadıkları bu ihaneti anlatarak yüzlerine vururken, biz gittikten sonra isterlerse birbirleriyle sabaha kadar kovboyculuk bile oynayabileceklerini söylediler. Geri çekilme yapıp alandan çıktıktan sonra, gerçekten de bu hainler birkaç roket dola attılar ve etrafı biraz taradılar. İnsan batar da bu kadar batmaz, bu kadar düşmez, bu kadar alçalmaz. İnsanda biraz onur, haysiyet, şeref, namus olur. Ama bunlarda hiçbir şey kalmamış, dünyanın hiçbir yerinde hiçbir örgüt böylesine ajanlaşmaz, böylesine düşmanına hizmet etmez.

Yanımıza aldığımız Herki çetelerini ertesi gün karargaha tutukluevine yolladık. Geri kalanlar silahlarını bıraktıkları zaman bu çeteleri serbest bırakacaktık. Biz çetelere karşı sonuç aldıkça, yerimizde durmak istemiyorduk. Diğer çete köylerine yönelmek istiyorduk, böylece önümüze konulan görevleri de yavaş yavaş yerine getiriyor ve buda Kürt insanı kadar ihanette direten kimse yoktur. İhanet etmelerine izin vermemiz için bize yalvarıyorlardı. Ama onların ihanet etmeye hakları yoktu. Kesin silahları getirmelerini söyledik. Yoksa onlar için iyi olmayacaktı. Bunu anlayan ve korkan köylülerde panik başladı. Aynı alandaki Bezena, Herki ve Bedeco köylerine yöneldiğimizi bildikleri için korkuyorlardı. Bunun üzerine 7 çete silahlarını istemeye istemeye de olsa bize vermek zorunda kaldılar. Diğerleri de iki gün içinde indireceklerine dair namus sözü verdiler. Söz vermiş olmaları güzeldi. Biz inanmak istiyorduk, yalnız bizim için tedbiri almak her şeyden iyiydi. Onun için silah bırakıncaya kadar çete reisinin kardeşini de yanımıza alarak köyden ayrıldık.

Tekrar Dola Çınare'ye geldik. Hepimizin neşesi yerinde. Çete köyünden aldığımız silahları depoya yağlayarak koyduk. Biz bölük olarak pratiğimizin başında yapmamız gerekenleri ancak pratiğin sonlarında yapabildik. Bunun için de düşmana fazla yönelemedik, sadece çetelerin tasviyesiyle uğraştık. Eğer başta devrimci şiddet temelinde bu zaman zaman gruplarımızla giriyorduk. Köylülerin yaklaşımı oldukça olumluydu. Bize güvenmek zorunda olduklarını onlar da biliyorlardı. Her defasında kendilerine sahip çıkmamız gerektiğini dile getiriyorlardı. Bu onlar açısından çok olumlu bir gelişmeydi. Parti tarihinde ilk defa bu alan içerisinde üslenmemizi yapacaktık. Bunun verdiği mutlulukla her arkadaş coşkulu bir şekilde çalışmalara kendini veriyordu.

Her takım kendisi için belirlenen yerde çadır yaptı. Kampımız her an için hizmetimize hazır bekliyordu. Kampımız iki güç arasında kalıyordu. Kuzeyde iki saat uzaklıkta olan Bezele karakolu ve Güney'de Basya kıyısında, bir saat uzaklıkta bulunan KDP makarası vardı. Hemen arkamızda bulunan KDP bizim için tehlikeliydi. Özellikle Güney'e geçmek istediğimizde engel çıkarıyordu. Ayrıca iki güç arasında kalmak da çok tehlikeliydi. TC ile aramızda bir çatışma çıksa, onların da sınır yolunu tutacakları kesindi. Bundan dolayı arkamızı sağlama almalıydık. Son günlerde KDP Metina'da ve Xankûrkê'de arkadaşlara yönelmek

her iki güney tarafındaki makaraya yönelecekti. Yalnız bu KDP makarası arkadaşlara ateş açmazsa, onlara da karışılmayacaktı. Ben aşağı kolda yerimi alıyordum.

Akşam karanlığının basmasıyla köye yaklaştık. İyice karanlık çöktükten sonra her grup hedefine yöneldi. Biz her eve iki arkadaşla gittik, evlerin içine girinceye kadar kimse bizi görmedi. Zaten evin içine girdin mi silah patlamaz. En azılı çete köyüne yönelirken bile evin içine girdin mi çeteler teslim olmak zorunda kalıyorlar. Çünkü çocuklarından, evlerinden korkuyorlar. Merminin patlaması halinde ortalığın kan gölüne döneceğini onlar bizden daha iyi biliyorlar.

Bizi karşılarında görünce korktular. Tüm evleri aradık, köyün erkeklerini bir yerde topladık ve silahlarını getirmelerini söyledik. Onlar bizi oyalamak istiyorlardı. Ve süre istediler ama bizim ciddi olduğumuzu anladıkları zaman sekiz çete silahlarını raxtlarıyla birlikte bize getirdiler. Geri kalan sekiz çeteyi de kendimizle birlikte alarak geri çekildik. KDP köye girdiğimizi biliyordu. Yalnız bize yönelmekten korkuyordu, TC onlara görev vermişti, bizi bu köye sokmayacaklardı. Ayrıca onların gözleri önünde köyden sekiz çete ve sekiz düşman silahını alarak elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidecektik. Peki yarın TC bunlardan bunun hesabını sormaz mıydı? Bunu iyi düşünen KDP'liler hemen arkadaşların yanına geldiler. Binun verdiği güvenle diğer hedeflere yönelmenin heyecanını yaşıyorduk.

10 Kasım 1993

Herki köyündeki çeteleri karargaha yolladıktan sonra diğer çete köyü olan Gulka köyüne yönelmek ve köyü silahsızlandırmak için Dola Çınare'ye gittik. Ben ve iki arkadaş köyün keşfini yapmak için bir gün önceden yola çıktık. Köyü, hemen karşıdan net gören Ketar tepesinin yamaçlarındaki sık ormanlıkta keşfettik. Ayrıca alanı ve Bezele taburunu da keşfettik. Alanda herhangi bir hareket ve köye girmek için olumsuz bir durum yoktu. Durumu bölük komutanına telsizle bildirdim. Akşam köyün önündeki köprüde birleştik, savunma grubumuzu köyün tam üstüne çıkardık ve iki koldan köye girdik. Yine tüm köylüleri evlerde yakaladık. Bu defa şansımız vardı. Hepsini yemek üzerinde yakaladık, fazla korkmadılar. Bundan önce de birkaç kere bu köye girdiğimiz için yine kandırıp, geri yollayacaklarını düşünerek bizi oturttular. Biz kendimize güveniyoruz, onlar da.

Köydeki tüm erkekleri bir evde topladıktan sonra toplantı yaptık. Onları bir önceki girişimizde son defa uyardığımızı belirttik. Ancak onlar bizi oyalamak istiyorlardı ve yine süre istediler. Ama bizde kanacak göz yoktu artık. Tüm çetelerden silahlarını getirip bize vermelerini istedik. Onlar bizim ciddi olduğumuzu anladılar. Bu defa yalvardılar. Dünyaköylere yönelebilseydik, bu çeteler çok erkenden silah bırakırdı. O zaman düşmana da daha güçlü yönelebilirdik.

Yağmur son zamanlarda hiç durmadan günlerce yağıyor. Yağmurun altında yürüdün mü iliklerine kadar ıslanıyorsun. Yağmurla birlikte biz de kamp çalışmalarımıza başladık. Yüksek sırtlarda kar yağmış, dollarda kar yerine yağmur yağıyor. Basya ve Herki vadisindeki dolların kar tutması şimdilik zor. Yukarı yerlerde kar yağarken, bu dollarda yağmur yağıyor. Artık biz de kamp çalışmalarımızı bu temelde hızlandıracağız.

20 Kasım 1993

Gulka köyünü de silahsızlandırdıktan sonra kamp hazırlıklarına girerek, fiilen kamp yaşamına başladık. Herki ve Gulka köylerinde kalan çeteler de silahlarını düşmana geri vermişlerdi. Buna sevindik. İsterdik ki zorlamadan kendileri silahlarını bıraksınlar. Ama "Kürdün kafasına vurmadın mı adam olmaz" derler. Biz şiddetin dozajını biraz arttırınca hemen silahlarını bıraktılar. Böylece alanda iki köy dışında çete köyü kalmadı. Bu köyler Bezele ve Nugoyla'dır. Her iki köy taburun hemen yanında oldukları için kolay kolay yönelemiyoruz. Ancak üçünü, yani taburu ve her iki köyü hedef alarak bunlara yönelmek mümkündür.

Bu yılki kampımızı Herki alanında yapacaktık. Hazırlıklarımızla birlikte silah bırakan köylere de istemişti. Zaten onlara yönelmemiz yönünde biz de talimat almıştık. Bunun üzerine hem arkamızı sağlama almak, hem de onlara gereken cevabı verip sınırdan kovmak için Basya makarasına saldırı kararı aldık. Buranın keşfini daha önce yapmıştık. Ayrıca her arkadaş hepsinin yerlerini biliyordu. Planımızı yaptık. Hedef makaranın tamamen imha edilmesi, içindeki cephanenin alınmasıydı. 18 Kasım akşamı eylem düzenimizi alarak hedefimize yöneldik. Sabaha karşı baskın yapacaktık.

KDP güçleri baskınlardan çok korkuyorlardı. Güney Savaşı'nda da gece baskın yaptığımızda hepsi kaçıyorlardı. Bas bas bağırarak "erkekseniz gündüz gözüyle gelin, o zaman kim erkek görelim. Siz gece Kürtlerisiniz" diyorlardı. Çok ilkeller ve taktikle savaşmayı bilmiyorlar. Gece baskınlarından ödleri kopuyor. Sabaha doğru tüm gruplarımız yerlerini almış eylemin başlamasını bekliyorlardı. Saldırı gruplarımız alt taraflarına kadar sızmışlardı.

Saldırı gruplarının aynı anda makaraya roket atışlarıyla eylem başladı. Tüm ateşler makaraya doğruydu. Derin uykuda yakalanan KDP peşmergeleri neye uğradıklarını bilmediler. On dakikada tüm makara ve önündeki mevziler düştü. Arkadaşlar makaranın içine girdiler. Sekiz tanesi ölmüştü. Yedi tanesini de esir aldılar. Üç-dört tanesi de pijamalı olarak kaçmayı başarmıştı.

Eylemde roketçimiz Semir arkadaş şehit düştü. Şehit düşmesi tamamen acemiliğindendi. Onun eylemdeki görevi roketlerini isabetli bir şekilde makaraya atmaktı. Bu görevini yaptıktan sonra o geri çekilecek, diğer arkadaşlar devreye gireceklerdi. Görevini başarıyla yapmıştı. Tüm roketleri isabetli vurmuştu. Fakat bununla yetinmemişti Semir heval. Yanındaki arkadaştan bombasını alıp saldırıya geçmek istemişti. Bombanın pimini çekip düşmana atacağı sırada bomba kendisinde patlamıştı. Ve Semir heval kendi acemiliğinin kurbanı olmuştu. Sabah makara elimizdeydi. İçindeki cephanenin çoğu yanmıştı. Yanmayan cephane ve peşmergelere ait silahları aldıktan sonra Dırre tarafına geri çekildik.

Bu eylemle birlikte sınırdaki diğer karakollara da yönelme kararı aldık. Yalnız bu makarayı vurduktan sonra hemen paniğe kapılan sınırdaki KDP'liler ertesi gün kaçtılar. Dêsate'deki, Herguş'daki ve Herki'deki KDP makaraları alanı terk ederek güneye kaçtılar. Böylece alanın tamamı denetimimize girdi. Biz de bölük olarak hem kendimize geniş bir sahayı açtık, hem de arkamızı güvenceye aldık. Böylece kampımızda gönül rahatlığıyla kalabilirdik. Eylem karargah tarafından da başarılı olarak değerlendirildi. Sınırdaki bu makaralar TC'nin birer karakolu gibi işlev görüyorlardı. Alanda hareketlerimizi kısıtlıyorlardı. Biz bunu olumlu ve sessiz kalarak karşılayacak değildik. Kendimize hareket sahası açmak zorundaydık.

TC, bugüne kadar yaptığı açıklamalarda hep “teröristler Güney'den gelip karakolumuza saldırdılar” diyordu. Bu defa biz Kuzey'den gidip güneydeki işbirlikçilerin karakolunu ortadan kaldırdık. Zaten Barzani ve Talabani kuzeyden gelip kendilerini vurduğunu belirterek TC'yi suçladılar. Sınıra ikiyüz ellibin kişilik bir ordu yığarak sınırı koruyamayan düşman, dörtbin kişilik KDP güçlerinden sınırı korumasını istiyor. Bu gülünecek bir durum. KDP bunu bildiği halde para için göze alıyor. Kendi topraklarımıza bizi sokmamak için önümüze set kurmak istiyor.

Sezon sonu pratiğimizin olumlu sonuçlar vermesi bütün arkadaşların morallerini oldukça yükseltti. Yapımız kendine geldi. Daha hareketli, daha sıcak, daha coşkulu oldu. Kamp yaşamı fiilen başlamasına rağmen, biz yine de önümüze bazı hedefler koyduk. Bu kış sürecinde sadece kendimizi kamp yaşamıyla sınırlandırmanın doğru olmayacağını düşünerek, bundan sonraki süreçte de hareketliliğimizi sürdüreceğimizi belirttik.

Seninle bazen hayaller dünyasına dalardık. Dağların başına çıkardık. Elimize aldığımız kleşle dağların en yüksek yerinde vadileri izlerdik. Sonra yavaş yavaş vadilere doğru iner, halkımızın içine girerdik. Ardından Başkan APO'nun yanına giderdik. Başkan konuşurken bütün konuşmasını can kulağıyla dinlerdik. Ve Başkan'a layık olmak için birbirimize sözler verirdik.

1 Aralık 1993

Ve kampımıza yerleştik. KDP'ye yönelik eylemden ve Dırre taraflarında biraz kaldıktan sonra tekrar kampımıza geldik. Kampımızla Güney sahasındaki güçlerimiz arasında hiçbir engel yok artık. Alanda gündüzleri de hareket edebiliyoruz. Kampımızın yeri çok güzel. Sık ağaçlık bir yerdeyiz. Basya suyu hemen altımızdan geçiyor. Sınır yarım saat ilerimizde. Her ne kadar kampa yerleşmişsek de yaşamımız kampla sınırlı kalmıyor. Etrafımızdaki köylere sürekli girip çıkıyoruz. Onlar da bu girişlerimizden memnun oluyorlardı. Herki, Gulka, Begalte köylerine sık sık giriyoruz, onları yalnız bırakmamaya çalışıyoruz. Kışın ve havaların soğuk olmasından dolayı düşman halkı ablukaya almak istiyor. Silahları bırakan köylere tekrar silah vermek istiyor. Silah bırakan köylerin hemen hepsi tekrar silah almaya yatkın insanlar. Zaten bu silahları baştan beri çoğu bize karşı kullanmak için değil de, maaş almak için almışlardı.Tabii düşman silahı sürekli elinde oldu mu bir gün o silahı kullanmak zorunda kalırsın. Düşman yeri geldiğinde bunu onlara dayattı ve birçoğunu bize karşı savaştırdı. Biz alandaki tüm köylere girip çıkmakla onlara varlığımızı hissettirmek istiyoruz. Alanda olduğumuzu bilseler silah almaya yanaşmayacaklarını biliyoruz. Geçmiş yıllarda sonbahar oldu mu güçlerimiz güney sahalarına çekiliyor ve yaz aylarında ancak halkın içine girebiliyorlardı. Bundan dolayı da halkın içinde denetim tam sağlanamıyordu. Ama bu yıl en soğuk aylarda bile büyük bir sıcaklıkla halkın içine giriyoruz.

Bulunduğumuz dolda hâlâ kar yağmadı. Fakat yağmur durmak nedir bilmiyor. Su sorunu kampımızın en büyük sorunu. Kampımız içinde su yok. Suyumuzu Basya suyundan karşılıyoruz. Suya gidiş-gelişlerimiz kırk dakikamızı alıyor. Kampımızın yukarısındaki sırtlar karla kaplanmış. Sırtlardan dollara indikçe karın olmadığı göze çarpıyor. Kısa bir süre sonra kampta eğitim çalışmalarına başladık. Eğitim programımızı partinin merkezi eğitim programına göre yürütüyoruz. Bu yıl hem eğitim, hem pratik iç içe yürüyecek. Böylece hem düşmanı rahat bırakmamış olacağız, hem de eğitimden büyük güç alacağız. Ülkedeki tüm güçlerin pratikle eğitimi iç içe yapması yönünde Parti Önderliği'nin genel bir talimatı da geldi. Kısacası bu kış süreci çok sıcak geçecek ve 1994 yılı çok büyük bir savaş yılı haline getirilecektir.

15 Aralık 1993

Eğitim çalışmalarımız devam ediyor. Her ne kadar kar yağmış olsa da keşif faaliyetlerimiz devam ediyor, herhangi bir engelle karşılaşmıyoruz. Ayrıca yoğun kar bize eylem yapmak için fırsat veriyor. Keşif grupları hedeflere yönelik keşif faaliyetlerinde bulunurken, geriye kalan arkadaşlar da eğitim çalışmalarıyla uğraşıyor. Son iki gün içinde karargah, eğitimimizin daha sağlıklı ve verimli geçmesi için önderliğin bazı çözümlemelerini yolladı. Çözümlemelerin yanında birkaç Serxwebûn da geldi. Çözümlemeleri eğitimde okuyup üzerinde tartışıyoruz. Diğer kitapları da arkadaşlarla bireysel çalışma saatlerinde birlikte okuyoruz. Gelen Serxwebûn'lardan birini alıp okumaya başladım. Terzi Cemal provokasyonunu ve 17 yoldaşımıza yönelik katliam hakkında yazılar vardı. Şehit düşen yoldaşlar arasında **Devrim Tural (Şoreş)** heval de vardı. Onun ismine gözüm iliştiğinde bir taraftan sevindim, bir taraftan da acı duydum, üzüldüm. Acıyı sevinci ve üzüntüyü bir arada yaşamak belki de ilk defa bana nasip olıyordu. Ajan diye Devrim heval katledilmişti. Devrimin partiye, şehitlere bağlı bir yoldaş olduğunu daha biz sempatizanken biliyordum. Partimiz bu gerçekliği açığa çıkartarak asıl ajanları cezalandırmıştı. Onlar böylesine temiz, dürüst ve partiye bağlı yoldaşlara kendi ajanlıklarını mal ederek partiyi tasfiye etmek istiyorlardı.

Devrim heval bizden sonra saflara katıldığı için çok sevinmiştim. Yalnız ajan diye şehit edilmesine oldukça üzülüyor, acı duyuyordum. Tam sekiz yıl birlikteydik. Bir sınıfta aynı masayı sekiz yıl paylaşmak kolay olmasa gerek. Güzel, zor ve acı birçok şeyi yaşadık. Aynı sıralarda birbirimize dertlerimizi açtık. Ve beraber saflara katılma kararı verdik. 1991 yılındaki çıkışımızda Devrim heval de yanımızdaydı. O gün ne kadar mutluydu, ne kadar coşkuluydu. Arkadaşları görmek için sabırsızlığından neredeyse patlayacaktı. Ama o gün arkadaşlar gelmediler. Ve biz tekrar geri dönmek zorunda kaldık. Keşke o gün yoldaşlarımızla buluşabilseydik. O zaman Devrim heval Terzi Cemal alçağının eline düşmezdi ve ajanlıkla suçlanıp katledilmezdi.

Biz geri döndükten sonra ailesi onu bizden koparmak istedi. Evin iki çocuğunun büyüğüydü. Ailesinin maddi durumu oldukça iyiydi. Bizim yanımıza gelmemesi için onu ve bizi tehdit bile ettiler. Ama o arkadaşlığımızı her şeyin üstünde tuttu. Ailesinin bu davranışına karşı bizimle ilişkilerini daha da geliştirdi. Ailesi bizden ayrılamayacağını görünce onu Antep'teki amcasının yanına yolladı. Ailesi onu Antep'e yollamakla kendi elleriyle Devrim'i, Terzi'nin eline vermiş oldular. Çünkü Devrim dağa kesin çıkacaktı. Ondaki duygular, düşünceler nerede olursa olsun onu dağa götürecekti. Antep'e gider gitmez partiyle ilişki kurma arayışına girdi. O sıralar ben de İzmir'e gitmiştim, sürekli telefonlaşıyorduk. Her defasında ilişki bulamadığından yakınıyordu. Ben dağa çıkmadan önce yine görüştük. O hâlâ ilişkiye geçmemişti. Ben ona “eğer istiyorsan buraya gel birlikte gidelim” dedim. Ama o kabul etmedi. Artık kendi çabalarıyla katılmak istiyordu ve en kısa sürede kendisinin de geleceğini söyledi. Ben onun bu düşüncesini yerinde buldum ve saygı duydum.

Devrim heval! Şimdi acı çekiyorum. Sizin gibi dürüst ve partiye bağlı olan yoldaşları katletmeleri dünyada yapılabilecek en büyük haksızlıktır. Halbuki sen yeni katılmıştın, duyguların bambaşkaydı, nasıl şehitlere layık olabileceğini, nasıl partinin iyi bir militanı olacağını düşünüyordun. Halkımıza, partimize hizmet etmek için ilk adımı atmanın coşkusunu yaşıyordun. Ama hainler kendi kötü emellerine ulaşmak için yeni kurbanlar arıyorlardı. Seçilen bu kurbanlardan biri de sendin.

Hatırlıyorum seninle bazen hayaller dünyasına dalardık. Dağların başına çıkardık. Elimize aldığımız kleşle dağların en yüksek yerinde vadileri izlerdik. Sonra yavaş yavaş vadilere doğru iner, halkımızın içine girerdik. Ardından Başkan APO'nun yanına giderdik. Başkan konuşurken bütün konuşmasını can kulağıyla dinlerdik. Ve Başkan'a layık olmak için birbirimize sözler verirdik. Sonra bu güzelliklerin içinden birdenbire uyanırdık. Hayallere dalmak seninle güzeldi. Çünkü hayallerimiz birdi. Seninle mısayıp (kankardeş) olduğumuz günü hatırlıyorum. Aynı duyguları ikimiz de paylaşıyorduk. Birbirimize “mısayıp derdik” ve sonunda mısayıp olduk. Ailem de seni çok severdi. Bizim eve gelmediğin zaman hepsi seni merak ederlerdi. Bu dostluğumuza; kardeşliğimize onlar da sonuna kadar destek veriyorlardı. Sizinkiler sevimliydiler yalnız biz dağdan geldikten sonra dostluğumuzu bozmak istediler. Ama sen dostluğumuzu her şeyden önce tutun. En güzeli dün mısayıpken bugün yoldaş olduk. Sana bir de yoldaş demeyi isterdim ama diyemedim. Sana fazla yaşama fırsatı vermediler. Yoksa çok gelişeceğine inanıyordum. Partimize, halkımıza yararlı bir militan olabilirdin ama onlar bir defa düşman olmuşlar ve partimize her yerde darbe vurmak istiyorlar. Halbuki sana düşman önünde savaşma fırsatı verilmeliydi. O zaman bir aslan gibi kükrerdin, bin yılların kinini, öfkesini kusardın. Ama hainler bunun yerine seni katlederek, savaşma fırsatını sana vermediler.

Hainler utansın. Onların hepsi lanetlidir. Belki de sen kinini, intikamını düşmana karşı kusamadın, istediğin gibi dağların en yüksek yerine çıkarak elinde kleşinle vadileri izleyemedin, belki de seni halkımızın içine bile sokmadılar. Ama iyi bilmelisin ki Devrim heval; sen ve 16 yoldaşımız ölmekten hiç korkmadınız, ihanetçilere karşı durmasını bildiniz ve bunu kanınızla kanıtladınız. Sana layık olacağım Devrim heval! Her zaman seni mücadelemizde yaşatacağıma dair bugün ant içtim. Ne zaman ki dağların en yüksek yerine çıkarsam vadileri izleyecek ve seninle olan düşümüzü yaşatacağım, senin yerine de her tarafı boydan boya izleyeceğim. Ne zaman halkın içine girersem o zaman senin yerine de halkla konuşacağım. Eğer bir gün Başkan APO'yu görürsem, o zaman onun konuşmalarını senin yerine de can kulağıyla dinleyecek, ona layık olacağıma dair söz vereceğim.

Mücadelen önünde saygıyla eğilirken, ancak parti çizgisi karşısındaki anlayışlara ve iç ihanete karşı mücadele ederek sana layık olabilir ve mücadelemizi koruyabilirim. Seni ve 16 yoldaşımızı her zaman mücadelemizde yaşatacağız.

30 Aralık 1993

Hemen kuzeyimizde bulunan Bezele karakolunun keşfini yapmıştık. Keşif sonuçlarını değerlendirdik. Sonuçta karakola yönelme kararı aldık. Yalnız bizim gücümüz bu karakolu ortadan kaldırmak için yetmiyordu. Onun için Govende'deki bölüğümüzden takviye istedik. Govende'de kar yağmasına rağmen oradaki bölüğümüzden ancak iki takımlık güç yardıma gelebildi. Gücümüzün tamamlanmasından sonra eylem planlamasına geçtik.

Yüksek sırtlar karla kaplı olduğundan dolayı düşman karakoldaki gücünü azaltmıştı. Karakolun etrafındaki mayınların da fazla etkili olmayacağını düşünüyorduk. Düşman Çarçella'nın hemen altında bulunan tepeyi boşaltmıştı. Savunma tedbirlerini azaltmıştı. Yapacağımız eylemde birçok avantajlarımız vardı, hem doğa şartları da bizden yana sayılırdı. Planlamada hedefimiz düşman karakolunu tepesiyle birlikte imha etmekti. Yine düşmanın hareketli birliğinin olma ihtimaline karşı bir grubumuz düşmanın arkasına sarkacak, pusu atacaktı. Üç koldan saldırı yapılacaktı. Birinci kol Gulka dolunda gidecek ve buradan düşmana saldıracaktı. İkinci kolumuz da boğaz tarafından saldıracaktı. Üçüncü kol tepeye saldıracaktı. Aynı zamanda savunma grubumuz karakolun üçyüz metre üstündeki sırtta mevzilenecekti. Genel savunmamız da boğazda olacaktı.

Planlama tartışılarak yapı tarafından kabul edildi. Ayın 24'ünde hareket ettik. Tüm yapının morali çok yüksekti. Eğer bu karakolu ortadan kaldırırsak alanın büyük bir kesimi düşmandan temizlenmiş olacaktı. Onun için arkadaşların hepsinde büyük bir saldırı arzusu vardı. Devrim hevalin şehit düştüğünü yeni öğrenmiştim. Bu eylemde görevimi yerine getirerek, Devrim hevalin anısına layık olmanın ilk adımını atacaktım. Onun için bir daha hırslıydım. Her yoldaş gibi ben de iddialıydım. Gece hareket ettik.

Yükseklere çıktıkça dondurucu soğuk kendisini hissettiriyordu. Son noktamıza gelip bekledik. Akşama doğru herkes yerini alacak ve gece karanlığının çökmesiyle eylemi başlatacaktık. Noktamızda heyecanlı bir şekilde eylem anını beklerken, keşif grubu son defa hedefi keşfetti. Keşif bittikten sonra grup yanımıza geldiğinde düşmanın kampımıza doğru harekete geçtiğini söylediler. İnanamadık. Biz onların üstüne gidiyorduk, onlar da bizim üstümüze geliyorlardı. Ben bugüne kadar böyle bir şeye hiç tanık olmadım. Peki kampımızın yerini nasıl tespit etmişlerdi? Yoksa onlara yönelik eylem yapacağımızı biliyorlar mıydı? Bu sorular hemen kafaları karıştırmaya başladı. Düşmana yakın köylerdeki ajanların kampımızın yerini söylemiş olabileceğine, yine karakol keşfine giden gruplarımızı düşmanın görmüş ya da sabahları alanı kontrol eden düşmanın hareketli birliği, arkadaşların kardeki ayak izlerini görmüş olabileceklerine ihtimal veriyorduk. Hemen planımızı değiştirdik. Düşmanın tepesine bir grubumuz yönelecek, savunma grubumuz da harekete geçen düşmanı arkadan vuracaktı. Biz diğer güç ise kampa geri dönecektik. Akşama doğru belirtilen şekilde herkes yerlerine doğru hareket etti. Biz kampa geldik. Hemen tepecilerimizi çıkardık. Daha önce eylem yapacağımızdan dolayı kamptaki tüm malzemelerimizi toplamıştık. Kuru bir çadırda sadece sobamızı yakarak dinlendik. Saat sabahın beşinde tepecilerimiz kampın üstündeki tepelerin hepsinde düşmanın olduğunu acilen kampı terk etmemizi söylediler. Bunun üzerine hepimiz tepeye çıktık.

Tepeye çıktığımız gibi çatışmalar başladı. Onlar uzaktan bize ağır silahlarla ateş ediyorlardı. Biz de silahlarımızla karşılık verdik. Çatışa çatışa Basya suyunun karşı sırtlarına geri çekildik. Askerler ve çeteler birlikte hareket ediyorlardı. Arkamız açık olduğundan geri çekilmeyi rahat yaptık. Düşman da bize yaklaşmaya hiç yanaşmıyordu. Ancak uzaktan ateş edebiliyordu. Grubumuzun hepsi Erdevel taraflarına fazla zorlanmadan geri çekildi. Asıl düşündüğümüz tepe saldırısına giden grubumuz ile düşmanı arkadan vurmaya giden grubumuzdu. Çünkü her iki grubumuz doğal olarak düşmanın arasına giriyorlardı. Akşama kadar her iki grubumuz da bize ulaşamadılar. Ertesi gün sabah gruplarımız bize ulaştılar. Arkadaşlar tepeye saldırmışlardı ancak tepe boş çıkmıştı. Bunun üzerine arkadaşlar ellerindeki BKC ve roketlerle karakolu taramışlardı. Bu grupta yer alan iki arkadaşımız düşmanın döşemiş olduğu mayına basarak şehit düşmüşlerdi. Diğer grubumuz arkada bir grup düşmana attıkları pusuda sonuç alıcı bir şekilde vurduktan sonra kayıp vermeden geri çekilip yanımıza geldiler. Düşman kampın içinde sadece kuru çadırları ele geçirebilmişti. Biz de geri çekilerek yeni bir kamp hazırlığına başladık.

Düşmana kampımız hakkında bilgi köyün içindeki ajanlar tarafından verilmişti. Yine keşif gruplarımızın ayak izlerini düşmanın görme ihtimali oldukça yüksekti. Güney tarafı sağlam olduğundan dolayı zorlanmadan geri çekilmeyi yapmıştık. Eğer KDP makarasını kaldırmamış olsaydık, onların da arkadan bize yöneleceği, böylece çok zorlanacağımız kesindi. Onları oradan kaldırmakla çok iyi ettiğimiz ortaya çıkıyor. Yeni kampın hazırlıkları sürüyor. Yeni yıla Erdevel taraflarındaki Dolo Saç'taki kampta gireceğiz.

Yükseklere çıktıkça dondurucu soğuk kendisini hissettiriyordu. Son noktamıza gelip bekledik. Akşama doğru herkes yerini alacak ve gece karanlığının çökmesiyle eylemi başlatacaktık. Noktamızda heyecanlı bir şekilde eylem anını beklerken, keşif grubu son defa hedefi keşfetti. Keşif bittikten sonra grup yanımıza geldiğinde düşmanın kampımıza doğru harekete geçtiğini söylediler.

Sosyal militan yaşam kaynağıdır, yaşam aydınlığıdır...

Baştarafı 12. sayfada

layı üzerinize geliyorlar. Benim size kullandırtmak istediğim silahları yerinde ve zamanın da iyi kullansaydınız, mümkün değil sizi yensinler. Bu cesaret ve fedakarlıkla benden bile daha başarılı olabilirsiniz. Ama siz tarzı yakalayamıyorsunuz. Nereye ne gerekiyor, nerede nasıl vurulur, nerede nasıl hamle yapılır, maalesef çok zayıfsınız.

Yaşamımızın kendisi düşmana en büyük öldürücü darbedir

Siz hamle yapmayı ve mevziye yatmayı düşman karşıdan göründüğü zaman yapıyorsunuz. Ben bunu hiç eylemden saymıyorum. Benim mevzilenmem, pusuya yatmam, silahları kullanmam daha değişiktir. Savaşçının biraz böyle büyüklüğü olmadan kaba savaşa da anlam veremez. Büyük intikam beslemeyen, büyük duyguları olmayan savaşı yürütemez. Komutan düşmanın kokusunu bin kilometreden alandır. Hani derler ya, uçan kuştan nem kapmak. Bütün gelişmeleri böyle ele almayan bir kişilik, savaşta seçkin bir komutan olamaz. Ama size göre düşman gözüktüğü zaman aniden görür ve vururum diyorsunuz. Daha öldürücü darbeler vurulabilir. Biz burada her gün öldürücü darbeleri düşmana vuruyoruz, bizim yaşamımızın kendisi en büyük öldürücü darbedir. Hatta ölümümüz de her an dirimiz kadar öldürücü olmaya devam edecek. Bunu yakalayacaksınız.

Kaba savaşçılıkla, eski ilkel tarzla biz en fazla kendimizi vurduk. Her gün eğitim görüyorsunuz, biraz kapasite kazanın. Neden vicdansızlık yapıyorsunuz, neden bu kadar zekasızlık örneği olmaya devam ediyorsunuz? Dürüst gençlersiniz, oldukça da iddialısınız. Sanmıyorum kötülük tohumları içinizde o kadar yeşermiş olsun. Sizinki eğitime kapsamlı yaklaşmayı bilememektir. Yüzeysel ele alma, düşmanın dayattığı zayıflıkları, zayıf zemini yırtamamaktır. Düşman sizi güçsüz bıraktı. Yoksa belirttiğim hususları kendinize yedirirseniz, kesin önünüzde durulamaz. Ama düşünce, yoğunlaşma nerede? Büyük hata yapıyorsunuz. İlk yetmezlikleri rahatlıkla yaşayabiliyorsunuz. İnsan bundan oldukça çekiniyor. Bizim militanlık asla böyle olmamalı diyorum. Kontralar, içimizdeki gizli hainler de kendini planlayıp saldırabilirler. Münafıklar her zaman çıkar, allarlar-pullarlar, kuzu postunda kurt gibi bürünürler, melek yüzlü olurlar.

Böyle birçok biçim saptırması var. Safız belki, her zaman görmeyebiliriz ama bunlar vardır. Bizim de bir tarzımız var. Bütün bu sahtelikleri şimdiye kadar karşılıksız bırakmadık. Kazanan nedir, kimdir? Özgürlüktür ve biziz. Bana dayanarak, "sen bize bu kadar lazımsın" diyerek de en büyük hainlikleri, münafıklıkları geliştirenler tarih karşısında şimdi nasıldırlar? En kendini kurnaz sanan, bütün görev, yetkilerine, sorumluluk anlayışlarına; en aşağılık, vicdansız yaklaşımlarla değerlerini çürütenler kimlerdir ve durumları nasıldır? Hâlâ köylü kurnazlığını bin bir kılıfa büründürerek, kendi bireyciliklerini amansız dayatarak yaşayanlar kimlerdir? Onları da görmeliyiz. Ben mi böyle diyorum? Hayır ısrarla canımız istiyor, biz böyleyiz, hatta bir günlük paşalık uğruna bilmem ne olursa olsun böyle dayatır yaşar gideriz diyorsunuz. Bundan sonra da acıma, af dileme, daha sonra da beni tarih yerine koy. Bir savaşçı olduğunu unutma ve karşımda da böyle ağlama. Hem içimizde yer alıp ve hem merhamet dileme. Biz bir savaş örgütüyüz, onun kurallarına bağlı kal. Yine en yücelik, en zenginlik senin olsun. Bunu söylüyorum ve bu anlaşılmalıdır. Neden anlaşılmasın? Parti içinde düzende olduğu gibi hırsız mı, talancı mı, vurguncu mu, despot mu barındıracağız? Asla! Bizim hareket büyük bir ailedir, çok büyük bir saygı ve sevgiyle gelişen bir ailedir. Sen bunu kötüye kullanamazsın. Yani ailemizin yaramaz çocuğu gibi veya sızmış birileri gibi bozamazsın. Bunu mutlaka anlamalısınız.

Aile dersi sosyal dersimizdir. Ve bir de böyle büyük bir aile dersi var. PKK'nin de büyük bir aile olduğu, onun da dünyasının büyük bir dünya olduğu unutulmamalıdır. Eğer başarırsa insanlığa örneklik teşkil edeceğini söyleyebiliriz. PKK bir savaş örgütüdür, bir savaş ailesidir. Yetkinleştirmeye büyük bir tutkuyla devam edeceğiz. İnsanlar böyle büyük değerler için yorulmazlar. Düşmanın yaptıklarına, geriliklerine bakarak kendilerini ayarlarlar. Bir de insan isterse kendini atom bombasından daha etkili yapabilir, öyle kendilerini işletirler ve sonuç kesin başarıdır.

Bizim geliştirdiğimiz model hem çok bilimsel, hem çok iradeli

Daha da anlatacaklarımız olabilir. Sanat düzeyine bile indirgeyerek, sağladığımız gelişmeleri bir roman diline vurarak da anlatmak mümkündür. Zaten bir diğer tartışma da budur. Yani Kürdistan devrimindeki romanlaştırma, sanatı hem besleme, hem de sanatla, devrimi besleme bu da tartışmakla birlikte çözümlerini geliştire geliştire ortaya çıkar. Aslında sanatın özü bu yaptıklarımızdır. Bu ortaya çıkardıklarımız gelecekte yüzlerce kitaba, şarkıya, türküye, resime kesin kaynaklık edecektir. Bazıları kendilerine güvenirlerse inanılmaz, uluslararası düzeyde bayağı etkide bulunacak eserlere de ulaşabilirler. Tabii bu sanatın dünyasını ilgilendirir. Biz onu bir çırpıda ortaya çıkaramayız, ama bunun kaynağını sağlam belirlemek çok önemli ve buna büyük özen gösterdik. Ortaya çıkardığımız özgürlük, özgür ilişki ortamı hiçbir devrimci harekette görülmemiş zenginliktedir. Diğer devrimleri de biraz inceledik, bunlara yol açan sanatı ve ortaya çıkardıkları sanatı da anlamaya çalıştık. Ama hiçbirisinde bizimki kadar, böyle büyük bir bilinçle temeli kazılmış değildir. İnsan ilişkisini, özgür ilişkiyi hiçbir devrim sanmıyorum bu kadar radikal, kökten ele alsın. Zaten emperyalistlerin korkusu da budur. Hani klanlar hali gibi, birkaç insan şöyle bir araya geldi, klan oldu derler. Yani insanın bir başlatılış hikayesi var. Adem-Havva hikayesinden tutalım, Robinson Cruise'nun adasındaki cemaate kadar çeşitli modellerle nasıl geliştiğini anlatırlar. Bir de aslında bizim geliştirdiğimiz bir model var. Hem çok bilimsel, hem çok iradeli.

PKK'de inşaa edilen herhangi bir ulusal, siyasal, hatta herhangi bir insani hareket de değildir. Çok radikal, insanı bütün yönleriyle sorguladığı gibi, özgürlük iradesini en yüksek tutkular, en yüksek insani yaklaşımlarla inşa edilmeye çalışılan bir insanlıktır. Şunu çokça söyledik; hayvanlaştırılmanın en tehlikeli uygulamalarıyla karşı karşıyayız. Bir yerde düşman, kendi halkını bile maymunlaştırırken ve seni de daha da beterin beteri bir duruma sokmuşsa, senin de tabii ki insanın bu düşürülmüşlüğüne karşı yapacağın, çok radikal bir insani kurtuluştur. Aslında baskıya göre ele alıyorum ve doğru olan da budur. Düşmanlık kadar direnmek, yıkmak kadar yapmak bu nedenledir. Düşman büyük sevgisizliği dayatıyor. Şimdi bu insan soyu, hiç bu kadar bir halka düşmanlık yapar mı? Yapıyor. O zaman bu kadar düşmanlığa karşı ya büyük sevgiyi, ya da hayvanlığı kabul edeceğiz. Bu da yenilgidir, düşmanın istediğidir. Eğer büyük duygularınız, büyük düşünceleriniz, büyük davranışlarınız yoksa kesin düşmanın tutsağısınız, aletisiniz. Bunlar büyük düşüncelerdir, kesinlikle anlamalısınız.

PKK basit siyasi bir kuruluş değildir. Mutlaka derinliğini biraz yakalamaya çalışmalısınız. İrade gücünüzü, yani kırk yıl çile çekenler gibi iradenizi terbiye etmelisiniz. Oruç tutarlar aylarca; sonuca gidinceye kadar oruç tutun. Namaza dururlar; namaza dururcasına günde beş vakit kendinizi disipline edin. Zikirler; gerekirse akşamdan sabaha kadar "huh" çekercesine devrimin zikrine girin. Kendinizi klasik biçimlerle terbiyeye alın demiyorum, çağrıştırmak açısından bunları belirtiyorum. Büyük terbiyemiz var. O açıdan hiç kimse bizi keyfince, çocuk hevheslerine göre değerlendirmesin. Dürüstlüğünüz kesinse, saygınız gerçekliği tam ifade etmeye yeterli olmalıdır. Kötülük anlamında ne varsa düşmanla, gerilikle birleşiyor. Yalnız Türk faşizmi değil, bütün gericilik güruhu uluslararası çapta bize yöneltilmek isteniyor. Kendimizi hem savunacağız, hem derinleştireceğiz, insanlığımızdan vazgeçmeyeceğiz. Onlar sonuna kadar "hayvanlaşma" diyor, biz de sonuna kadar "insanlık" diyoruz. Ben kendi örneğimde bunu yansıttım. Siz bu zemini esas alarak, hem düşünce, duygu düzeyinde, hem de kusurlardan, eksikliklerden, yanlışlıklardan kendinizi arındırarak yeniden şekillendirebilirsiniz. Hem de fazla yıpranmadığınız, kesin başarılara da ihtiyacınızın olduğunu bildiğiniz için kendinizi daha güçlü inşa edebilirsiniz. Daha fazla yaşamı duymaya, yaşamın emrettiklerini görmeye, yaşamın savaşla fethetme işine anlam vermeye, engellerini ortadan kaldırmaya kadar gereklerini yerine getirme yönünde başarılı olabilirsiniz.

Bu bir şanstır. Ben biraz değerlendirdim; bir ülkeye de, bir halka da, bir insana da saygıyı bu şansı yakalama biçiminde değerlendirdim. Siz daha fazlasını değerlendirebilirsiniz. Çünkü büyük bir tecrübeden ve onun günlük katkılarından yararlanıyorsunuz, bunu değerlendirmemek, bunu çarçur etmek, bunu saptırmak sizi hem başarısız ve ısrar ederseniz lanetli kılar. Buna asla tenezzül etmeyin! Tam tersine özlemleriniz özgürlük doğrultusunda olmalıdır. Siz iyilik peşinde koşmak istiyorsunuz, siz savaşla kaybettiklerinizi en yüce emekle kazanmak istiyorsunuz. Bunda kuşku yok. Olmayan şey, eğitim işidir. Sabırla, yine emeğin giderek daha da verimli kılınmasıyla, emeğin derinlik tarzını biraz daha yakalamakla giderilir. Bu imkan da size veriliyor. Şimdiye kadar layıkıyla değerlendirmediniz. Mutlaka değerlendirmeniz gerektiğini vurguluyorum. Bu büyük yoksunluğu, üzerinize dayatılan imha ve çok aşağılık yaşamı siz ancak böyle direnerek boşa çıkarabilirsiniz ve en önemlisi de özgür yaşamı kazanabilirsiniz.

Parti tarihi tamamlanmış bir tarih değil...

Baştarafı 22. sayfada

dınlatarak bu kötülüklerden vazgeçirmeye çalışıyor, ama fazla başarılı olamıyor. Kuşkusuz gerçeklikle bağı, yaşanmış olup olmadığı anlamında fazla önemli olmayan, ama bizim gerçekliğimizi açıklamak için dayanak yapabileceğimiz bu efsaneye göre, iki genç erkek melek gelerek peygamber Lut'a misafir olurlar. Bu genç erkekleri farkeden kavmin erkekleri, onların kendilerine teslim edilmesini isterler. Lut, bunların kendi misafirleri olduğunu, bunların yerine kendi genç kızlarını verebileceğini söyler. Zor durumda kalan melekler, gerçek kimliklerini açıklarlar. Kendilerinin melek olduklarını, kavmi cezalandırmaya geldiklerini Lut'a inananların derhal onunla birlikte alanı terk etmesi gerektiğini, şehri terk eden hiç kimsenin dönüp arkasına bakmaması gerektiğini bildirirler. Şehri terk ederlerken yerin dibinden alevler fışkırır. Şehir tamamen alevler içinde kalır. Bütün uyarılara karşın dönüp arkasına bakmakta direnen Lut'un karısı taş kesilir.

Bu bir efsanedir. Ama geriye dönüp bakmak neden taş kesilmeyi gerektiriyor? Bu önemlidir. Eski toplum yıkılırken, yenilerden hiç kimse, bunun için en küçük bir acıma duygusu duymamalıdır. Oncelikle eskiyi hiç acımaksızın kendinde yıkmak gerekiyor. Şimdi, Mayakovski'nin bir şiirinden bir bölümü anmadan geçmeyeceğim.

"Yürüyün,
Zaman patlasın ardınızda bir mayın gibi,
Bizim geçmişe bırakacağımız
yalnızca bukleleri
rüzgardan geriye savrulan
saçlarımızdır

Bir devrimci öncelikle eski toplumdan tam bir kopuşu sağlamalı, ayrılmalı ve ancak ondan sonra toplumu kendisine çekmelidir. Eski toplumda yaşamak hiç de çekici bir durum değildir. Ancak mücadele saflarından eskiden tam bir kopuşun sağlandığı söylenemez. Öncü, toplumdan kopan, onun ilerisinde olan kişiyi ifade eder. Eğer toplumun çok ilerisinde olunamazsa, düzene karşı sağlıklı bir seçenek, alternatif sunmak da mümkün değildir. Böyle bir öncülük iradesine ulaşmak, kişinin kendi kendisine, eski yaşam alışkanlıklarına, anlayışlarına karşı çok şiddetli bir savaşımını gerektirir.

İslam dini başlangıçta ’n her şeyden önce tapınılacak tüm nesnelerin ortadan kaldırılması ve tapınılacak olanın tekleştirilmesini önkoşul koyar. Bütün eski bağların koparılması ve yönelimlerin tek bir **"Allah"** kavramı aracılığıyla kilitlenmesi gerekir. Bu bağlanma, tek bir hedefe yönelme gerçekleşmedikçe, amaçta netlik de söz konusu olmaz. Şimdi bir yanımız eski düzenin ahlak değerlerine, eski alışkanlıklara, eski aileye, ana, baba ve kardeşlere, aşiret kültürüne bağlıysa ve üstelik sömürgeci kültürün etkilerini taşıyorsa, öte yandan partiye olan bağlılığımız ağırlığı teşkil etse bile, ortaya çıkan kişilik kırk parçalı bir kişilik olacaktır. Kendini kırk yere bağlamış bir kişiliğin bağımsızlığı olabileceği düşünülebilir mi? Bu parçalanmış kişilik özgür değildir. Öyleyse görünür ya da görünmez tüm bağların koparılıp atılması gerekir. Bu yapılmazsa, bir anlamda eski düzenle irtibat halinde tutan bu bağlar, bir tür mültecilik durumunda oluşu ifade eder. Bizi geçmişe bağlayan bu köprüleri koparıp atmak demek, fırsatını bulduğumuzda yine kullanma eğilimimizi ele verir, ihaneti emre hazır tutmak anlamına gelir. Bu, çift yönlü bir kişiliktir. Bu yakıştırma biraz ağır gelebilir, ancak tek bir hedefte netleşme, devrimci çizgide karar kılmak için, onun sağlam bir uygulayıcısı haline gelmek için, eski toplumun bütün bağlarından sıyrılmak şarttır.

V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

PKK TARİHİ TAMAMLANMIŞ BİR TARİH DEĞİL, YAPILMAKTA OLAN, CANLI BİR TARİHTİR

Ali Haydar Kaytan (Fuat) yoldaş değerlendiriyor

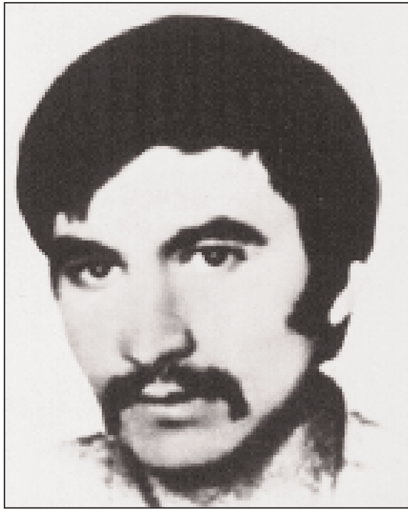
Parti tarihi değerlendirilirken, her şeyden önce ortaya çıkış koşullarını ele alıp irdelemekle işe başlanır. Yani devrimin öncüsünün tarih sahnesine çıktığı dönemde toplumun yaşadığı gerçek neydi sorusuna cevap verilmeye çalışılır. Objektif ortamın temel özelliklerine değinilir, bu ortama müdahale olarak şekillenen devrimci öncünün doğuşu üzerinde durulur.

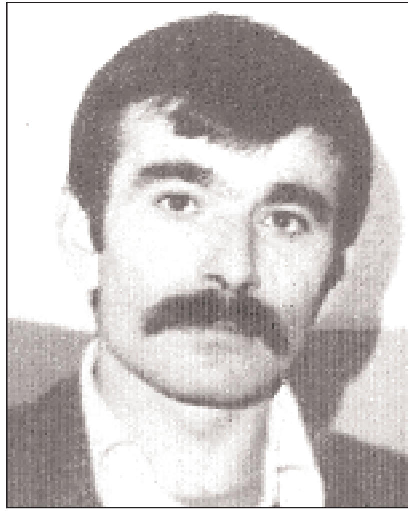
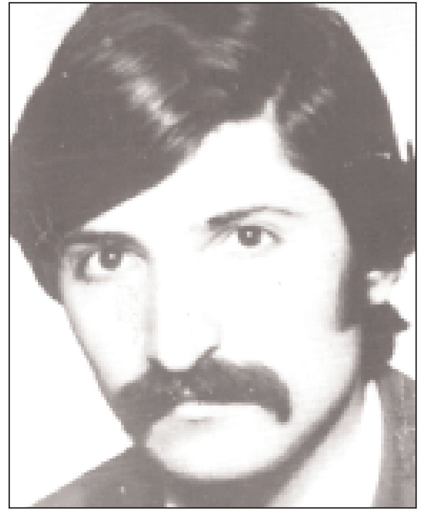
Bir ideolojik-politik akımın ortaya çıkabilmesi için, buna denk düşen objektif koşulların oluşması gerekir. Çözülmemiş bir feodal sosyal yapının içinden proletaryanın devrimci öncüsünün doğması mümkün değildir. Genel olarak bakıldığında, devrimin objektif koşullarının olgunlaşması, buna denk düşen bir subjektif gelişmeyi de ortaya çıkarır. Başka bir deyişle ilkin bir kapitalist gelişme görülür, yeni sınıf ve tabakalar şekillenir, bir işçi sınıfı doğar. Modern sınıf ve tabakaların oluşumu, proletaryanın devrimci öncüsünün doğuşunun maddi zeminini teşkil eder. Yeni sosyal zemin farklı sosyal sınıflar arasındaki çelişkileri de beraberinde getirir. Bu çelişkiler süreç içinde uzlaşmaz çelişkiler halini alır. Ezilen sınıf ve tabakalar mevcut koşulların iyileştirilmesi veya değiştirilmesi için düzene karşı eyleme geçerler. Kendiliğinden hareketler gelişir, kitlelerin kendiliğinden eylemleri patlak verir. Bunlar işçi sınıfının direnişi tarzında olabilir, köylülüğün isyanları biçimine bürünebilir ve böylece toplumsal patlamalar gelişme gösterir. Bu tür ortamlarda ilk düşünce kıvılcımlarıyla birlikte ortaya çıkan bu eylemlilikler üzerinde ideolojik-politik eğilimler doğup gelişir. Rusya'da ve başka ülkelerde de bu böyle olmuştur. Hatta Türkiye koşulları açısından ele alındığında bile bunu böyle değerlendirmek mümkündür. Başka ülkelerin gerçekliği açısından bakıldığında da, yine durumun bu olduğu görülür veya buna yakın bir seyir arzeder.

Kürdistan'daki durum da böyle miydi? Devrimin objektif koşulları Kürdistan için geçerli miydi? Yüzeysel bir yaklaşımla bu sorulara evet denilebilir. Kürdistan'daki katı feodal sosyal yapı yabancı kapitalizmin etkileriyle ve üstten de olsa çözülmemiş olsaydı, PKK hareketinin doğuşu da mümkün olmayacaktı denilebilir. PKK tarihi, iyi anlaşılmak ve PKK'nin bazı ayırt edici özellikleri doğru kavranmak isteniliyorsa, öncelikle bu ortamın yetkin bir tarzda mutlaka bilince çıkarılması gerekir.

PKK hareketinin bir ideolojik eğilim biçiminde uç verdiği koşullarda, Kürdistan'da tamamen ezilmiş, sindirilmiş ve susturulmuş bir halk gerçekliğine vurgu yaparak işe başlanmalıdır. Kürdistan'ın geçmişi isyanlarla dolu bir tarihtir. Çeşitli dönemlerde ülkemizde bazı isyanlar patlak vermiş, yabancı egemenlere karşı direnişler ortaya çıkmıştır. Bu isyanlar ve direnmeler düşman tarafından amansız ve acımasız biçimde bastırılmıştır. İsyanlar bastırılırken, bir başka örneğine zor tanık olunur, çılgınca yöntemler kullanılmıştır. Bu yöntemlerin karakterini ve bununla ne tür sonuçlara varılmak istendiğini açığa çıkarmak bir zorunluluktur. Düşmanı tanımak, başarının temel koşullarından biridir. Bizler bu düşmana karşı gerçekten tutarlı ve sonuç alıcı bir savaşımın sahibi olmak istiyorsak, her şeyden önce onun bu çılgınca yöntemlerini, karakterini ve hedeflerini bilmek durumundayız.

Düşmanın bu karakter ve özellikleri nelerdir? Her şeyden önce düşmanın seçtiği yöntem, halkı bir daha isyana veya direnişe kalkışmaktan alıkoyacak tarzda düzenlenmiş olmasıdır. Bu, cumhuriyet tarihinin başlangıcından itibaren böyledir. Başka bir deyişle daha Türk kurtuluş savaşı yıllarında patlak veren Koçgiri direnişinden Dersim isyanına kadar olan tarih kesitinde yaşanan Kürt halk hareketlerinin bastırılması ve ezilmesi sırasında uygulanan yöntemlerin temel özelliği isyan ve başkaldırı ruhunu öldürmektir. Hatta bu konuda Mustafa Kemal'in Dersim isyanının bastırılması sırasında bizzat kendi ağzından çıkan sözleri bu gerçeği doğrular niteliktedir. ***"Bu isyanı öyle bastırmalıyız ki, gelecekte hiç kimse bu isyanı aklına getirmesin. Bu isyanı anımsaması ve dolayısıyla içinde intikam duygularını barındırması mümkün olan ne varsa yok edilsin"*** demektedir. Kürt ulusunun kasabı Mustafa Kemal, işgal kuvvetlerine böyle bir talimat vermiştir. Burada bunun pratikte uygulanış tarzına küçük ama anlamlı bir örnek vermek gerekiyor. Dersim isyanı döneminde **Çukur** denilen bir köyde Alan aşiretinin lideri konumundaki bir aile tümüyle imha edilir. Direniş tamamen bastırılır ve düşman kuvvetlerinin önemli bir kesimi Elazığ'a çekilir. Bu sırada yapılan bir ihbarda, imha edilen aileden küçük bir çocuğun kaçırıldığı belirtilir. Bunun üzerine düşman Dersim'e yeniden bir operasyon düzenler. Amaç kaçırılan çocuğun bulunup imha edilmesidir. Gerçekten de çocuğun kaçırılıp teslim edildiği aile bulunur. Ama bu aile, kendisini emzirecek kimse bulunamadığından, çocuğun öldüğünü ve gömüldüğünü açıklar. Çocuğun defnedildiği mezar açılır, cesedin çocuğa ait olduğu kesinleştirilir ve operasyona son verilir.

"Henüz canlı bir tarihin içindeyiz ve tarihi yeni yeni yazıyoruz. Bu açıdan da PKK'lileşmek her an mümkündür. Tarihi öyle geçmişe ait bir bilgi birikimi gibi görmemek gerekir. Tarih şu andır, tarih önümüzdeki dönemin bilincidir, tavrıdır."

Yine Dersim isyanı sırasında esir alınan ve Kayseri'de mecburi iskana tabi tutulan bir Dersimli ailesiyle birlikte buradan kaçarak Dersim'e tekrar gelir. Sonradan düzenlenen operasyonla bu adam yakalanır, başı kesilerek Kayseri'ye getirilir. Burada mecburi iskana tabi tutulan tüm Dersim kitlesi, kafileler halinde bu kesik başın sergilendiği yerin önünden geçirilirler. Kendilerine; ***"siz de bir daha böylesi bir kaçışa teşebbüs ederseniz, sonunuz böyle olur"*** denilir.

Bu örnekler oldukça çarpıcı ve anlamlıdır. Bu vahşetle kişilerin ruhları tek tek teslim alınmaya çalışılır. Bir yandan bu korkunç zulümle daha çok ezilme, daha çok eziklik duyma, düşmanın üstünlüğüne inanma, yani direnenlerin sonunun böyle olacağı konusunda kesin bir fikre ulaşma olurken diğer yandan sömürgeciliğe karşı cılız, zayıf, içten ama asla silinmeyen bir kin duygusu gelişiyor. Ancak bu kin öğesi pek belirgin bir biçimde ortaya çıkmaz. Ama karşı tarafı zulüm uygulayan bir güç olarak görme anlamında bir kin, insanların içlerinde şekillenir. Ancak bu düşmandan yaptıklarının hesabını sorma anlamında içten içe yanıp tutuşan ve intikama dönüşen bir kin olmaktan uzaktır. Kürt halkında bir intikamcılık anlayışı mevcuttur. Çarpıtılmış biçimiyle bile olsa, bu gelenek hâlâ sürmektedir. Düşmanın başvurduğu bu yöntem, bu intikam geleneğini sürdürebilecek, yıllar sonra da olsa geliştirilen

Devamı 20. sayfada